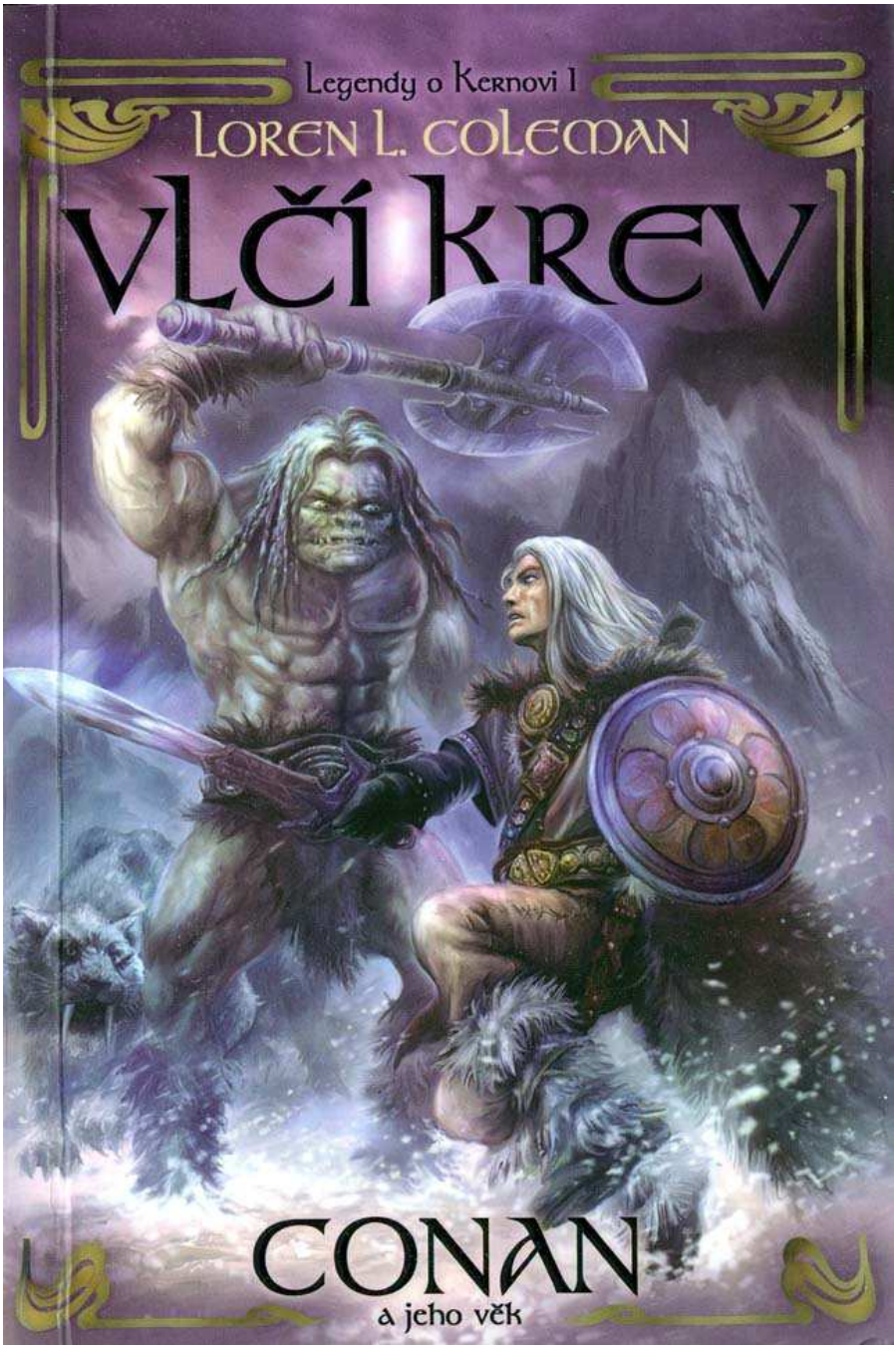

Legendy o Kernovi 1
LOREN L. COLEMAN
VLČÍ KREV
CONAN
a jeho věk

Legendy o Kernovi 1

LOREN L. COLEMAN

Vlčí krev

CONAN

a jeho věk

LOREN L. COLEMAN - VLČÍ KREV

Conan a jeho věk – Legendy o Kernovi

Svazek první

V dobách, kdy Conan byl králem, vybojovává v Cimmerii jeden osamělý válečník svůj vlastní odkaz… a rodí se nová legenda.

Žádné jméno nevyvolává v mrazivých severních zemích takový strach jako jedno – Grimnir. Nordheimský nájezdník a živoucí bůh pustošení Vanirů. Jeho příchod je doprovázen dlouhou a zoufalou zimou škrtící Cimmerii, rodiště krále Conana, v mrazivém sevření. Zvěsti o Grimnirově divokosti se šíří spolu s uprchlíky, kteří roztroušeni po celé zemi hledají spásu před jeho hněvem.

Mladík Kern z klanu Gaud, zvaný pro svůj vzhled Vlčí Oko, byl v rodné vesnici dlouho jen outsiderem. Nyní je dokonce vyhnán a je odvržen klanem i pokrevními příbuznými. Jeho osudem je postavit se obávanému Grímnirovi a osvobodit zemi. Ale ani s věrnými přáteli či divokými bojovníky, kteří se shromáždili po jeho boku, neví, zda vede své lidi ke svobodě, nebo na jistou smrt.

Rozhodnout může pouze krev – vlčí krev…

První vzrušující dobrodružství zcela nové série příběhů odehrávajících se ve světě Conana Cimmeřana!

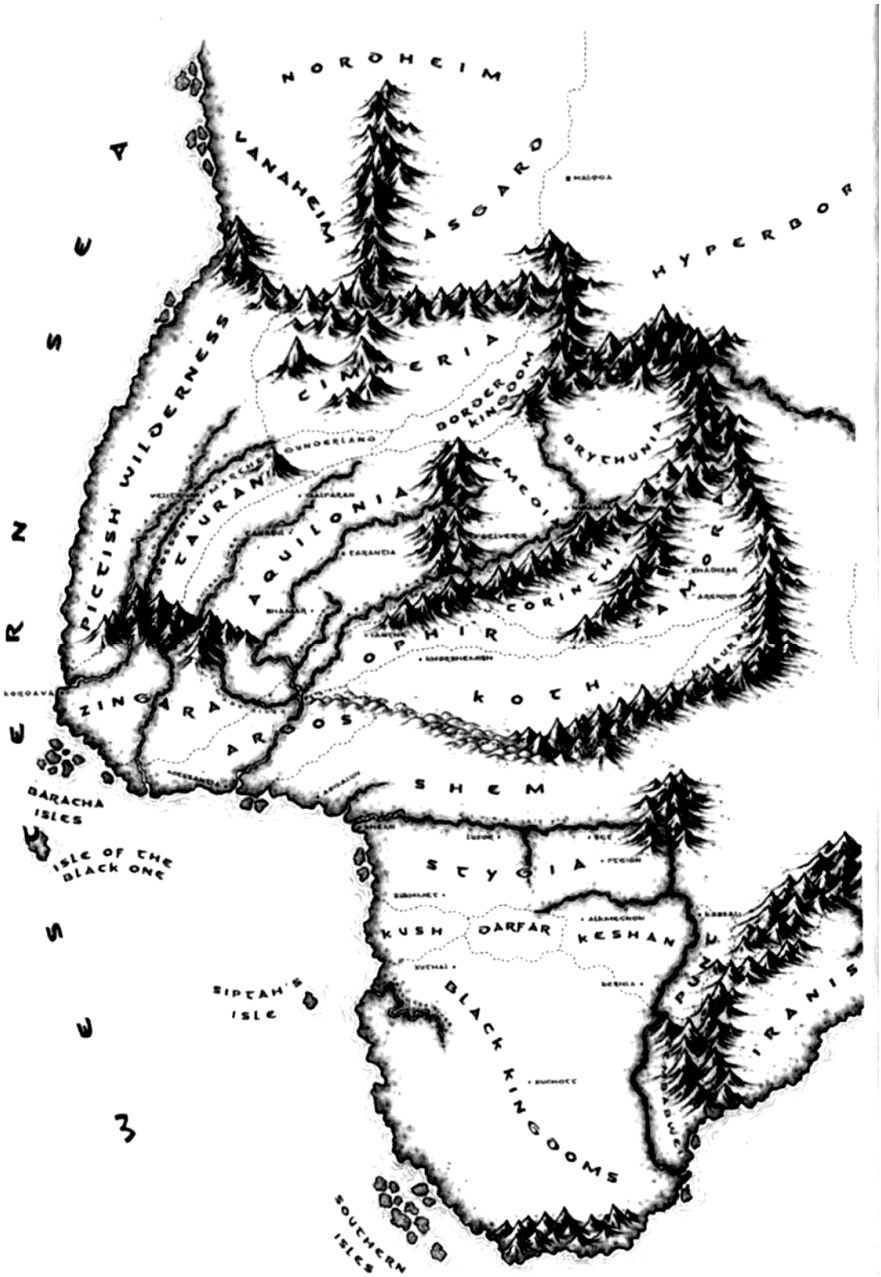
Kern se s divoce vyceněnými zuby vrhl mezi Vaniry. Jeden z mužů, který měl v matném šíráni možnost lépe mu pohlédnout do tváře, se náhle zděšeně zapotácel vzad. „U Ymira! U Ymira!“ Proč lupič vzýval hlavního vanirského boha, legendárního ledového obra, který, jak pravily pověsti, kdysi bojoval se samotným Cromem, Kern netušil a ani se o to nestaral. Důležité bylo, že teď má proti

sobě jen jednoho muže. Ten také váhal, meč vysoko zdvižený a v pobledlé tváři zmatek. Ťal jen zlehka a nechal čepel meče sjet po Kernově pozdviženém štítu. Druhou šanci už Vanir nedostal. Kernův těžký meč se zatnul bojovníkovi do stehna a proťal je dlouhou ranou směrem k třísle, přičemž přesekl něco důležitého. Vytryskl proud horké krve, potřísnil Kernův kilt a žhavé krůpěje zalily jeho ruce, paže a obnaženou hruď…

Conan© (including all prominent characters featured in this volume) and the distinctive likeness thereof are trademarks of Conan Properties International LLC unless otherwise noted.
All contents © Conan Properties International, LLC 2005 unless otherwise noted.
All Rights Reserved.

Loren L. Coleman Vlčí krev
© Conan Properties International, LLC, 2005
Translation © Zdeněk Uherčik, 2006
Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2006
ISBN 80-7254-791-7
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

PACHENIA
HARTANIA
KHICAI
SOUTHERN SEA
ISLES OF PEARL
MISTY ISLES

NORDHEIM
VANAHEIM
ASGARD
HYPERBOR
PICTISH WILDERNESS
CIMMERIA
BORDER KINGDOMS
AQUILONIA
CAURAN
ZINGARA
ARGOS
OPHIR
CORINTHIA
ZAMORA
KOTH
SHEM
STYGIA
KUSH
DARFAR
KESHAN
PUNT
IRANIS
BLACK KINGDOMS
BARACHA ISLES
ISLE OF THE BLACK ONE
SIPTAH'S ISLE
SOUTHERN ISLES

Baracha Isles *– Baračské ostrovy*
Black Kingdoms – *Černá království*
Black River *– Černá řeka*
Bossonian Marches *– Bossonianské pohraničí*
Border Kingdom *– Hraniční království*
Isle of Iron Statues – *Ostrov železných soch*
Isles of Pearl *– Perlové ostrovy*
Isle of The Back One *– Černý ostrov*
Misty Islands *– Mlžné ostrovy*
Piktish Wilderness *– Piktská divočina*
Red River – *Rudá řeka*
Shirki River *– Řeka Shirki*
Siptah's Isle *– Siptahův ostrov*
Southern Isles *– Jižní ostrovy*
Southern Sea – *Jižní moře*
Thunder River *– Hromová řeka*
Vilayet Sea *– Moře Vilajetské*
Western Sea *– Západní moře*
Zargheba River*-Řeka Zargheba*
Zaporaska River *– Řeka Zaporaska*

Tato kniha je věnována Robertu Howardovi (1906-1936),
dobrodružství a hrdinům, které pro nás stvořil

Poděkování

Práce ve světě Barbara Conana byla pro mě jedním z největších spisovatelských zážitků. Nejenže jsem mohl pracovat uvnitř té nádhery, kterou vytvořil Robert Howard, ale bylo mi umožněno stvořit pro čtenáře nové postavy. Ty nejlepší z obou světů. A tak chci poděkovat za pomoc těmto lidem:

Všem od Conan Properties International za to, že na této knize pracovali se mnou: Theodoru Berquistovi, Frederiku Malmbergovi a Jeffu Connerovi. Také Ginjeru Buchananovi, svému novému editorovi u Ace Books, se kterým jsem si vždy přál pracovat.

Svému agentovi Donu Maassovi. Deanovi Wesleymu Smithovi a Kristině Kathryn Ruschové za jejich neustálou podporu. A příteli „barbarovi“ Stevu Yorkovi, který souhlasil s tím, že bude rychle číst a měl hodně dobrých připomínek.

Také je nutné letmo poděkovat obvyklým podezřelým – Randallu Billsovi, Herbu Beasovi a Oysteinu Tvedtenovi, kteří si vždycky udělali čas na další pátrání nebo dotazy.

A nakonec děkuji své rodině. Svým dětem – Talonovi, Connerovi a Alexii, kteří snášeli mé (občas) divné manýry. Své ženě a partnerce Heather, která četla každé slovo a pomáhala mi dodržet každý další šílený termín. Podle nich jsem také zavázán zmínit se o svých kočkách – Chaosu, Rangerovi a Rumor. A myslím, že naše neurotická kolie Loki si také zaslouží zmínku.

Děkuji.

1

Kern Vlčí oko supěl námahou a krátkými nádechy nasával ledový vzduch. Kožené popruhy postroje se mu zarývaly do ramen. Pokývl Daolovi k chatrči se stěnami z proutí vymazaného jílem, stojící stranou od pěšin vyšlapaných Gaudy. Oba příslušníci klanu táhli ploché sáně vrchovatě naložené naštípanými poleny stranou na zmrzlý, nepošlapaný sníh. Přes polena leželi dva vychrtlí králíci.

Ledová krusta praskala pod nohama. Starý sníh se podvoloval se suchým chrupáním a Kernovi připadalo, jako by šlapal po vychladlých uhlících.

Daol mu pomáhal, přestože mladý lovec by sám býval donesl králíky do vesnice o několik hodin dříve. Oba širokoplecí Cimmeřané se opírali do postroje a odpočítávali poslední stovku kroků k hlavní chýši vesnice. Posledním náporem se sáně vyhouply na vrchol krátkého svahu. Kern do něho vložil zbytek sil a noha se mu probořila pod hrubou, zmrzlou krustu.

Sáně sebou trhly, nachýlily se a prudce se rozjely. Popruhy se prověsily a břemeno se stalo na několik vteřin neovladatelné. Příliš pozdě si Kern uvědomil, že sáně včas nezastaví. Každý na své straně se zapřel do popruhů, ale těžké sáně je strhly s sebou a narazily do dříví už dříve pečlivě srovnaného pod převisem střechy centrální chatrče. V sáních to ostře prasklo a krajní hranice naštípaných proschlých polen se sesunula jako zpomalená lavina.

Daol si masíroval rameno a pozoroval rozházené dříví.

„Stejně musíme nějaké odnést dovnitř," řekl Kern a začal kontrolovat předek sání. Jedna z pečlivě ohoblovaných desek byla prasklá. „Spravím to ráno, než zase vyrazíme."

Postavil se a dupáním setřásl namrzající sníh z kožešinových bot. Jasný pruh za souvislou vrstvou šedých mraků prozrazoval, že slunce už je blízko západních Zubů a zanedlouho sklouzne za mohutný vrchol Ben Morghu.

Kern se zadíval směrem, odkud přišli, tam, kde se nad doškovými střechami chýší Gaudů zdvíhaly hřebeny porostlé vysokými, věčně zelenými stromy. Dvě ligy, odhadoval. Možná i tři. A do příchodu noci zbývá hodina, možná i víc.

„Dobře jsi táhl," poděkoval příteli. Daol mu nemusel pomáhat, ale tmavovlasý lovec by nepřijal okázalejší vyjádření vděčnosti.

„Zahřál jsem se."

Přesto se Daol vyhýbal pohledu do Kernových očí. Uchopil králíky za motouz, kterým měli svázané zadní běhy. Jak se tak pohupovali pod jeho širokou, mozolnatou rukou, vypadali ještě ubožeji. Přehodil si je přes levé rameno a ze zadní části sání přinesl Kernovu sekeru, svůj luk a toulec z březové kůry.

„Přinesl bys náruč dřeva?"

Nechtěl to pro sebe. Kern přikývl a odložil sekeru. „Schováš Reavovi trochu masa?"

Daol krátce pozdvihl šedé oči, ale vzápětí se už zase díval na králíka přehozeného přes rameno. „Zadní čtvrtky. A tuk, co seškrábu z kůže."

Nic nesmí přijít nazmar. Zvlášť když krutá zima svírá Conallské údolí ještě v době, kdy už dávno mělo nastat jaro. Kůže se vydělá, z vnitřností se uvaří tučná polévka a většinu oškrabaného masa dostane náčelník. Dokonce i kosti, které se v době letní hojnosti obvykle házejí psům, se rozdrtí a smíchají s hrubou ovesnou moukou.

Pokud ve vesnici Gaudů ještě nějaká zbyla.

„Tak zítra," řekl Kern a z rohového kůlu malé chatrče sundal popruh na nošení polen. Nebylo to nic jiného než dva široké kožené řemeny sešité k sobě, s dřevěnými držadly na koncích. Rozložil popruh na holé zemi pod převisem střechy a začal do něho skládat polena.

„Kerne?"

Daol stále postával u zádě sání a choulil se do kožešinového pláště, protože už ho nehřála fyzická námaha. Chladný vítr si pohrával s lemem kapuce a čeřil jeho vlasy zarovnané nožem. V tu chvíli vypadal mladší než na svých osmnáct jar. Dával najevo stejnou nejistotu jako tenkrát, když v bitvě s klanem Galia zabil svého prvního muže. Daolovy šedé oči klouzaly po obloze, rákosové střeše,

stěnách klanové chýše. Díval se kamkoli, jen ne na muže, kterého nazýval svým přítelem.

„Myslíš, že má Reave šanci?“ zeptal se konečně.

Odvážná otázka, když náčelník jejich klanu umírá sotva dvacet stop odsud. A proč se vůbec ptá Kerna? Jeho podpora v soupeření o post náčelníka po Burokovi Medvědobijci pro Reava sotva něco znamená, kromě té trochy palivového dříví a kořínků vyhrabaných v nějaké zapomenuté jeskyni.

„U Croma, doufám, že ano,“ odpověděl. Nic lepšího ho nenapadlo.

Daol přikývl a vykročil k jatečním chlévům na jižním cípu vesnice. Nejspíš je bude mít celé pro sebe. Jelena už nikdo neskolil celé týdny a Kern věděl, že klan si nemůže dovolit porazit jediné dobytče ze svého malého stáda.

Ale jak dlouho si ještě mohou dovolit otálet? Zima odmítala ustoupit. Slunce se sice o zimním slunovratu na obloze ukázalo, ale jeho teplo do Cimmerie dosud nedorazilo. Říkali tomu Grimnirova kletba, podle velkého vanaheimského vojevůdce. Neminul týden, aby se vesnicí neplahočili uprchlíci z vypálených statků či vesnic, s jeho jménem na rtech. Grimnir neporazitelný. Nesmrtelný. Velký ďábel.

Ať skutečně existoval, nebo byl jen legenda, ať skutečně ovládal počasí, nebo ne, Conallské údolí stále halil mrazivý zimní rubáš. V noci sněžit nebude, pomyslel si Kern, když si uvědomil, jak je vzduch suchý a drsný. Ale také nepřijde žádný déšť, který by rozpustil led, ani jarní slunce zítra nevyjde. Nezbývá než čekat.

Mezitím měl Kern práci.

Hlavní vesnická chýše nebyla veliká. Třicet stop na šířku, vzadu dvě malé místnosti, ve kterých žila náčelníkova rodina. Hlavní místnost sloužila jako klanové shromaždiště a jako úkryt při nájezdech nebo prudkých bouřích, kdy příslušníci klanu Gaudů hledali ve společném úkrytu teplo a bezpečí. V zimě se zde u plápolajícího ohně obvykle vyprávěly příběhy a pronášely přípitky.

Posledních několik týdnů to ale bylo místo nemoci a smutku.

Kern mohutnou paží a svou vahou zapřel svazek polen o rám dveří, volnou rukou odstrčil závoru a rozkopl masivní dveře. Pevně uchopil ohmataná držadla popruhu a vrazil dovnitř. Do nosu ho

udeřil pach hniloby, částečně zakrytý louhem a páleným klestím. Pachy se mísily a připomínalo to maso zapomenuté ve vlhkém sklepě. Zavlhlé, teplé, hnijící.

V hlavní místnosti bylo tepleji než venku, ale ne příliš. Z hrubých trámů visely těžké, černé medvědí kůže a kolem ohniště uprostřed místnosti vytvářely něco jako stan, který zadržoval většinu tepla, aby náčelníkovi nebylo zima. Prázdné stoly byly odsunuty k obvodovým stěnám. V rozích se vršily vyprázdněné soudky a nádoby, protože klan už spotřeboval většinu ze svých podzimních zásob. Lavice i židle byly obrácené, kromě jedné, na které pracovala náčelníkova dcera.

Maeva se zvedla ze svého místa pod jedním z úzkých oken a na hromádku čepelí, lesklých jemným povlakem oleje, odložila dýku, kterou brousila kamenným brouskem. Na vedlejší menší hromádce leželo dalších šest krátkých čepelí. Po dlouhém nepoužívání začínaly rezivět.

Razantně zabouchla dveře a v místnosti opět nastalo šero, rozptylované jen dvěma nezataženými okny a malou olejovou lampou zavěšenou vedle dveří.

Maeva měla podobné rysy jako většina příslušníků klanu Gaudů. Vlastně jako většina Cimmeřanů. Stejně jako Daol měla uhlově černé vlasy nepravidelně sesekané pod rameny. Na tuto délku si je zhruba jednou měsíčně zkracovala ostrým nožem. Měla jasné, safírově modré oči a poměrně světlou pleť.

Kern i tak vedle ní, a vedle většiny ostatních, vypadal jako z alabastru. Jeho hříva barvy slonoviny byla ještě světlejší než vlasy nordheimských kmenů ze severu. Odstínem připomínala zašlou jinovatku. Jeho bledá, chladná pokožka se nikdy neopálila, ať v létě pracoval na slunci jakkoli dlouho.

A jen málokdo pohlédl do jeho jantarově žlutých očí. Byly to oči noci.

Vlčí oči.

Maeva však do nich dokázala hledět bez rozpaků. Její síla jí nedovolila, aby se v šeré místnosti sklonila před jejich leskem. Prohlížela si jeho tvář a oči jí žhnuly divokostí, která Kerna vždy uváděla do rozpaků. Nyní byl vděčný za jejich vzdorný lesk. Příliš

mnoho vesničanů už rezignovalo a ploužilo se za svými každodenními povinnostmi s odevzdaně svěšenými rameny a stále menším odhodláním. Krutá, nekončící zima z nich vysála sílu a Burokovo zranění rozkládalo jejich vůli stejně účinně jako gangréna rozežírající náčelníkovo maso.

Neříkala nic a sledovala Kerna, jako by byl kanec přivedený sem na porážku. Popruh s dřívím byl stále těžší a Kernovy svaly se už třásly únavou, ale přesto čekal. Na pochvalu, nebo výtku, sám nevěděl.

Nakonec k němu přistoupila, odhrnula jednu kůži a nechala ho vejít do stanu.

Když Kern vstoupil pod zavěšené kůže, pach rozkladu ho málem zadusil. Pálil ho v nose a olejnatými prsty vnikal hluboko do hrdla. Nejprve se rozkašlal a pak se mu i přes slizký hlen, který mu potáhl jazyk, podařilo polknout. Pokývl Jokundě, klanové léčitelce, která si ho, skloněna nad náčelníkovou odkrytou nohou, zběžně změřila.

V ohništi prskal jen skromný oheň, ale pod příkrovem medvědích kůží bylo přesto horko. Stěny z houní zadržovaly teplo velice dobře. Kern složil popruh s dřívím vedle hromádky paliva a opatrně, aby se nerozlétly jiskry, přiložil do ohně jedno rozpůlené poleno. V mihotavém světle to vypadalo, že Burokova tvář má pod řídkým, tmavým vousem jakous takous barvu, ale to bylo způsobeno jen odrazem neklidných plamenů. Kern však pod tou falešně zdravou barvou viděl popelavou šeď a tvář ztrhanou týdny bolesti a utrpení. Burok Medvědobijec bolestí zkřivil tvář, oči upřené na zastřešený kouřový otvor ve stropu, odkud co chvíli odkápla sražená voda a se zasyčením se vypařila v ohni. Dnes byl ještě vyzáblejší, kůži měl napjatou přes klenuté lícní kosti a kolem očí velice tenkou.

„Opatrně, ženská!“

Náčelníkův hlas zněl chraplavě a vztekle, jako by patřil zvířeti, jehož jméno náčelník nosil. Čelo Jokundy, zbrázděné vráskami desítek let starostí o vesnici a její obyvatele, se lesklo potem. Pod nosem si rozetřela nějakou mast, snad proto, aby přehlušila zápach. V každé ruce držela dřevěnou hůlku. Mezi nimi byl napnutý jemný drát. Prudkými pohyby odřezávala hnilobnou tkáň, která už začínala dosahovat ke škrtidlu.

Nad koženým páskem vystupovaly zduřené žíly, zasažené infekcí. Léčitelka musela vědět, že už nedokáže zachránit ani nohu, ani život. Kern to věděl.

Vyděšený Burokův pohled prozrazoval, že to ví i on.

To všechno jen kvůli jedné hloupé nehodě. Noha se mu propadla zmrzlou sněhovou krustou a on si ji zlomil ve sviští díře. Kern u toho byl a slyšel to. Jen suché lupnutí a bolestné heknutí, které ani nestálo za řeč. A zlomená kost trčící z kůže. Poblíž nebyl nikdo, komu by mohli dát signál a křičet nemohli, protože hrozilo nebezpečí, že je uslyší někdo z klanu Taurů.

„Dostaň mě domů, Kerne.“ To byl jediný náčelníkův příkaz. On neříkal Kernovi Vlčí oko. Nikdy.

Deset mil táhl Kern Buroka na improvizovaných nosítkách proti ledovému východnímu větru do vesnice Gaudů, jen s kratičkou přestávkou, aby ulevil ochabujícím svalům. Jiný gaudský válečník by tohle nikdy nedokázal. Byli tu jiní, silnější než Kern, ovládající lépe meč nebo válečnou sekeru, to jistě, ale žádný z nich nedokázal takhle odolávat mrazu. Přesto když se oba muži vpotáceli do vesnice, měli omrzlé tváře a okraje náčelníkova zranění zmrzly i navzdory tomu, že Kern Buroka zabalil do svého vlastního pláště.

Bez jeho pomoci by se Burok nikdy nedostal zpět. Ale od onoho dne četl ze tváří většiny příslušníků klanu přání, aby tím zraněným byl on.

A byl ponechaný napospas jisté smrti.

„Budete potřebovat ještě něco?“ zeptal se, když usadil nové poleno mezi dvě hořící.

„Novou nohu,“ zavrčel náčelník v horečce nezřetelně. „Pořádný maso. Umět se vychcat u stromu, a ne do tý misky, co dcera pořád vylejvá.“

„Klid a ticho,“ starala se Jokunda. Hnisající zranění ji trápilo. Před náčelníkem sejí sice podařilo skrýt úšklebek, nikoli však před Kernem. Nezáleželo na tom. Sám viděl, že už to není suchá gangréna, ale hnilobná, černá. Tu nelze vyléčit přikládáním placek. Burok Medvědobijec už se svým klanem dlouho nepobude.

„Kerne.“ Náčelník se vzepřel na jeden loket a tvář se mu námahou zalila potem. Zamžikal, jako kdyby nedokázal zaostřit na mladíkovu

tvář. Nikdo ve vsi ale neměl tak světlé vlasy. „Ty ses dnes vydal směrem ke Smyčce?“

Byly to sice už tři dny, ale Kern přesto přikývl. „Dolů, do země kolem Sněžné řeky.“

Zpod těžké deky vystřelila ruka a pevně uchopila Kerna za zápěstí. Dlaň byla rozpálená horečkou. „Viděl jsi? Viděl?“

Starý muž se zachvěl, když Jokunda uvolnila škrtidlo a krev z čerstvých ran se začala vsakovat do chomáče zakrvavených hadrů. Rychle pokývla na Kerna, aby neotálel s odpovědí, protože chtěla, aby se její pacient zabýval jinými věcmi.

„Na dolních jezerech je na dva prsty ledu. V horách žádná nová zeleň.“ Zakrslé jehličnany by novými výhonky ohlásily jaro jako první. „Ani vidu po losech. Žádné známky vracejících se stád.“

Stáda, zahnaná krutou zimou daleko na jih, se sotva vrátí dřív, než vyraší nová zeleň. Ale všichni ve vesnici doufali.

Burok pustil Kernovo zápěstí a sesunul se do slamníků. Uvolněním škrtidla se mu patrně trochu ulevilo. Jokunda znovu utáhla obvazy a přiložila na rány své nejlepší placky, stejně černé a zapáchající jako hnijící tkáň pod nimi. Léčitelka odešla ve stejném tichu, s jakým léčila.

„Čekají nás zlé dny,“ povzdechl si náčelník.

Velice těžké. Sušené maso došlo už před měsícem a podzimních hlíz v suchých krechtech pod chatrčí také mnoho nezbývalo. Tvrdý chléb, plesnivý oves a pár zimních králíků vesničany dlouho naživu neudrží. Brzy začnou být lidé vyháněni z vesnice, aby se postarali sami o sebe a zbylo tak více na ostatní. Staří a slabí půjdou samozřejmě první.

A Kern. Zmírající klan nepotřeboval své vyděděnce.

„Žádné stopy. Žádné stopy, to je zlé.“ Náčelník zavřel oči a rozvážně zavrtěl hlavou. Pak jedno oko zase otevřel. „Žádné?“

Kern zaslechl, jak se hlavní dveře chýše otevřely a zase zavřely. Zhoupl se na patách. „Jenom drobná zvěř. A muži. Na loupeživou výpravu Vanirů to ale bylo málo,“ dodal sebejistě, když Burok vytřeštil oči.

„Zvědové. Tak to asi byli zvědové. Šli podél pohoří. Řekni… řekni to Culovi.“

Kern už to udělal, přestože samozvaný „ochránce“ vesnice prohlašoval, že už to dávno ví. Snad. Cul, dobře zásobený z klanových poloprázdných špižíren, se celé dny toulal po krajině a hledal Vaniry. Mezi vesničany se vzmáhaly vážné obavy, že krutá zima dodá nájezdníkům odvahy. To se stalo i za dlouhé předloňské zimy. To bylo nedlouho potom, co čerstvě korunovaný král Conan stáhl okupační armády zpět do Aquilonie, aby prokázal dobro své rodné zemi.

Toto gesto však přišlo ve špatnou chvíli. Vanirští nájezdníci – někdy pod vedením samotného Velkého Ďábla – se v šílené honbě za krví bez odporu proháněli Cimmerií. Zmizely tehdy celé vesnice. Grimnir se nikdy nedostal až k vesnici klanu Gaudů, ale pověst, která vanirského vojevůdce předcházela, byla divoká a krvavá.

Vanirové podnikali beztrestné nájezdy Conallským údolím na jih až k lesům Murroghu. Nebrali zajatce, jako to dělali Cimmeřané, kteří pořádali nájezdy pro zábavu a kvůli „výkupnému“. Brali otroky. A co hůř, co nemohli odnést jako kořist, to zničili, aby těm, co přežili, nic nezůstalo.

Ve vesnici už nebylo téměř nic, co by si nájezdníci mohli odnést, ale to by jim nezabránilo ve zničení toho, co ještě zbývalo.

Nové poleno začalo hořet, zmrzlá pryskyřice tála a prskala. Hustý kouř Kernovi prozradil, že dřevo zdaleka ještě nebylo vyschlé, ale co se dalo dělat. Klan musel přežívat, jak dokázal. Prohrábl oheň a doufal, že horko plamenů pomůže náčelníkově zraněné noze. Přerovnal dříví z popruhu do hranice, kůru a třísky shrábl do ohně a chystal se k odchodu.

V tu chvíli se ocitl tváří v tvář Culovi, který se objevil mezi rozhrnutými teplými kožešinami, ale neměl se ke vstupu.

Byl jen o dvě jara starší než Kern a převyšoval ho sotva o tloušťku prstu, ale byl nejméně o jeden kámen těžší. Husté, kudrnaté vlasy mu spadaly pod ramena. Měl šedomodré sokolí oči a pyšnou bradu. Drátem ovinutý jílec meče mu trčel nad pravým ramenem. Vypadalo to, že je připraven kdykoli tasit.

„Už jsi hotový, Vlčí oko?“

Kern přikývl.

„Tak odnes otep dřeva i do mojí chýše.“

To neudělá.

Když byli chlapci, bál se Cul Kerna pro jeho podivný vzhled. Když vyrostli v mladé muže, využíval jeho odlišnosti, aby ho mohl při každé příležitosti shodit a spolu s ním i několik málo těch, kteří se s ním přátelili. Daolovi a Reaveovi dalo dost práce, aby Kernovi zajistili trochu klidu. Kern si dobře vzpomínal na probdělé noci, kdy si přál, aby se našel nějaký rychlejší medvěd nebo kluzká skála, která by zbavila vesnici jeho trapiče, ať by to byla pro Gaudy jakkoli velká ztráta. Velikost ztráty by byla závislá na tom, koho byste se zeptali. Kern jednou v noci u ohně slyšel, jak Cul pohrdá legendami o Conanovi a pak srovnává své příhody s jeho dobrodružstvími. Mezi Culem a postem náčelníka Gaudů teď stál už jenom Reave.

Takže žádné dříví nebude. Alespoň on mu ho určitě nepřinese. Třebaže Kern neměl v klanu žádné slovo, dával najevo svou podporu Reaveovi, jak to jen šlo. Cul by měl vědět, že někdo se Kerna zastane, když nesplní příkaz. Ale Kern předpokládal, že tohle Cul ví. Nebyl hloupý, a už vůbec neznal slitování.

Málem Culovi rovnou řekl ne, aby to z něho bylo venku. Ale Burok Medvědobijec ho přerušil.

„Sněžná řeka?“

Cul uhnul pohledem, a ten okamžik byl pryč. Bojovník vstoupil dovnitř, zmaten Kernovým vzdorem a pohledem na náčelníka, který teď na svých matracích seděl zcela zpříma. Kožešiny, kterými byl přikryt, byly shrnuté ke straně. Vypadal téměř normálně, pokud člověk ignoroval puch smrtelného rozkladu, který halil místnost jako pohřební rubáš. Jeho oči – stejné barvy jako měla jeho dcera Maeva – byly jasné a náhle plné síly.

„Cos dělal v krajích Sněžné řeky, tak daleko na východě?“

Kern poklekl na jedno koleno vedle náčelníkova lože a ptal se sám sebe, jestli se snad nestal zázrak. Ale prudká horečka stále spalovala mužovo tělo a Burokova tvář byla bělejší než sníh venku. Hovořil však zřetelně a s rozmyslem.

„Byla to cesta jen na tři dny,“ odpověděl Kern, aniž vzpomenul dlouhé ligy a noci strávené pod tenkou přikrývkou. „Hledal jsem stopy stád a cestou zpět jsem obešel naše jižní pasti.“

„Moc daleko v téhle hrozné zimě. Při Cromově vzepřeném kopí, Kerne, když byl klan Taurů v poloviční vzdálenosti, byl už pořádně daleko.“

Nebo ne dost daleko, usoudil Kern podle Culova kyselého výrazu nad tím, jak náčelník na chvíli pookřál. Ale Cul stál příliš daleko, než aby cítil Burokův smrdutý dech nebo viděl náčelníkovy oči, na které se snášel stín. Kern odhodil opatrnost.

Cul to ale nenechal jen tak. „Klan Taurů nezapomene na tvou smělost ještě po několik generací,“ pronesl uctivě, což u něho nebylo obvyklé. Měl na mysli Burokův zimní nájezd na klan v severním údolí. „A Vlčí oko se nebojí zimy. Určitě s ní má nějakou dohodu.“

Totéž o něm stařešina kdysi sám řekl. Že se mu zima usadila v kostech, už když byl dítě. Jeho jakoby namrzlé vlasy a jantarové oči byly pro většinu lidí dostatečným důkazem. Dokonce i jeho jediní přátelé, Daol a Reave, si mysleli, že je trochu… divný. I pod nejpalčivějším letním sluncem mu bylo zima, ale přesto vydržel nejhorší zimní bouři jen tak, bez pláště, s hrudí odhalenou živlům.

To byl další dobrý důvod, proč se Kern staral o obecní zásoby píce. Měl mnohem menší šanci než kdokoli jiný, že se mu něco stane, měl stále co dělat a byl tak alespoň většinu času mimo vesnici.

„Stálo to za tu námahu,“ odpověděl Kern úsečně, protože viděl, že náčelníkovi zase rychle ubývá sil. „Nebo stálo by, kdybych na něco narazil.“

Burok zavrtěl hlavou. „Moc daleko. Bylo to moc daleko.“ Nikdo nevěděl, jestli mluví o Kernově pátrání po stádech, nebo své vlastní odvaze vést v půlce zimy loupeživou výpravu. Síly mu ubývaly stejně rychle, jako se navrátily. Kern věděl, že Maeva by se s otcem ráda rozloučila. Pochyboval, že stařešina přežije dnešní noc.

Sevřel náčelníkovo rameno. „Hodně sil, Buroku Medvědobijče.“

Pak vstal a protáhl se pod zavěšenými kůžemi. Maeva, která zaslechla hlas svého otce, prošla kolem něho.

Je silný, chtěl jí říci Kern, ale jako vždy v její přítomnosti ze sebe nedokázal vypravit ani hlásku. Nechal ji projít a čekal, jestli řekne něco, co by ukazovalo, že si vůbec všimla jeho přítomnosti. Nakonec řekla.

„Měls to být ty.“ Drsné a přímé.

Byla první z klanu, kdo mu to řekl přímo. Toto mělo být jeho smrtelné lože, ne jejího otce.

Kern musel čekat, že to přijde. Ta slova za ním zněla, když vycházel do dlouhé a chladné cimmerianské noci.

2

Následujícího rána probudilo Kerna bušení na dveře jeho chýše. Vytrhlo ho z přerývaného spánku a do hlavy mu zatnulo desítky tupých čepelí. Plaňkové dveře potažené kůží skřípaly. Trámy se chvěly. Z doškové střechy se sypal starý prach.

Ať to byl kdokoli, měl těžkou ruku a neváhal ji použít.

Kern se probouzel pomalu, jako obvykle po těžké každodenní práci. Prasklinami v jílem vymazaných stěnách pronikalo dovnitř mdlé světlo, sotva jasnější než řeřavé uhlíky v ohništi vedle lůžka. Cimmeřan tiše zaklel. Je sotva ráno. Slunce se ještě nepřehouplo přes vrcholky nad východním okrajem údolí. Protáhl se pod hrubou a svědivou vlněnou přikrývkou, kterou měl přitaženou až pod bradu. Bolely ho všechny svaly, ale nebylo to nepříjemné. Necítil ale nos a uši, které byly vystaveny průvanu. Ve vzduchu cítil mráz. Na tohle ani nepotřeboval okno.

Další bušení, pomalé a vytrvalé, jako trkající beran.

Kern se zhluboka nadechl ostrého ranního vzduchu plného poletujícího prachu a prudkým pohybem odhodil deku. Okamžitě mu naskákala husí kůže. Mráz ho štípal do slabin, pod koleny a v podpaží. Od pasu ke kolenům se zahalil do svého nejsilnějšího červeného cimmeřanského kiltu s kmenovými znaky a ošoupaným lemem z kůže horské ovce a přitáhl jej širokým koženým opaskem se zlatě lesklou mosaznou přezkou. Pak následovaly boty s kožešinou a nakonec otrhaná kožená halena –byla sice lehčí než jeho zimní plášť, ale na pochůzky po vesnici stačila.

A kdyby se náhodou musel utkat s tím za dveřmi, nevadilo by mu, kdyby se zničila.

Sevřel ruku v pěst a pro výstrahu udeřil do chatrných dveří. Pak odsunul nevelkou závoru.

Prudce otevřel dveře dovnitř, udělal krok ven a v tu chvíli měl v úrovni očí Reaveova černá, kartáčovitá vousiska.

Jeho přítel ho převyšoval přinejmenším o délku dlaně, ramena měl jako tur a v teplém, kožešinovém plášti bylo možné splést si ho z dálky s velkým černým cimmerským medvědem. V každém uchu měl po zlaté kruhové náušnici, které stáhl zabitému vanirskému bojovníkovi. Měl bleděmodré oči, jako led na lesním jezírku, přesto ale mnohem citlivější než většina Cimmeřanů.

Teď se tvářil zasmušile, což byl pro tohoto gaudského obra velmi neobvyklý výraz. Vztek nebo zloba mu slušely víc. Nebo smích u ohně a při pijatykách.

Kerna napadla jen jediná věc, kvůli které by Reave přišel tak časně. Burok Medvědobijec.

Pohlédl dolů, na jeho druhou ruku, tu, kterou nebušil na dveře chatrče, a na silných prstech uviděl zasychající krev. Za ním se zmrzlým blátem vlekli další vesničané, jejich postavy téměř splývaly s šerem a ledovou mlhou halící vesnici. Všichni mířili k hlavní chýši.

„V noci?“ zeptal se Kern.

Reave tiše přikývl.

Kern pokynul Reaveovi, aby šel napřed, a vrátil se do chýše pro tenký opasek, na kterém v pochvě visel dlouhý nůž. Připnul si jej pod opasek kiltu a nůž nad levým stehnem naklonil tak, aby jej měl snadno nadosah. Dostihl svého velikého přítele ve chvíli, kdy čekal, až projdou tři kulhavá dobytčata, vyvedená právě z chatrčí, které v noci zahřívala.

Dobytek byl klanu užitečný nejen masem a mlékem. Kern si nevšímal kostí vystupujících jim na bocích.

„Daol šel pro svého tátu,“ přerušil Reave ticho, když konečně vykročili. Měl hluboký, bručivý hlas, který jako by vycházel z hlubokého podzemí. „Cul zburcoval skoro celou vesnici. Všiml jsem si, že ještě nejsi venku.“

Samozřejmě, že Cul také bušil na dveře. Na ty správné dveře. „Nemusel jsi se mnou ztrácet čas.“

Reave jen pokrčil rameny.

Teď už je to jedno. Na první pohled Kernovi připadalo, že celá vesnice je vzhůru a shromážděna před hlavní chýší. Muži, ženy i děti. Staří. Byl tu dokonce i starý Finn, kulhal a opíral se o větev s vidlicí, kterou používal jako berlu, když ho brala pakostnice.

Zachumlaní v pláštích a teplých houních drželi tichou vigilii, jejich dech kolem nich vytvářel v ledovém vzduchu šedobílý závoj. Nějaké děcko začalo natahovat, ale hned utichlo, když mu matka zmáčkla nos a přiměla ho tak vybrat si mezi pláčem a dýcháním. Plačící děti tu neměly místo.

Daol a jeho otec Hydallan se již protlačili dopředu. Podle špičaté čapky z králičiny, kterou mu syn vyrobil, bylo snadné je rozpoznat. Také Reave si razil cestu vpřed. Většina vesničanů urostlému muži ustupovala. Kern za ním si všiml, že někteří couvají dále, než by bylo potřeba.

Cul stál u dveří pokrytých odshora dolů několika tucty krvavých šmouh. Kern zachytil pohled, kterým střelil od něho k Reaveovi a zpět.

„Dal sis načas, Vlčí oko."

Kern v odpověď vytáhl nůž a rychle si ostřím přejel přes dlaň. Pak nůž opět zasunul do pochvy. Zatímco se stále díval Culovi do očí, vytvořila se mu v dlani loužička krve. Připlácí dlaň na dveře a nechal svou krev smísit s krví ostatních příslušníků klanu Gaudů.

Byl poslední, protože Cul okamžitě svým vlastním nožem přeřízl kožené řemínky zajišťující dveře. Poté je Cul a Reave vysadili ze závěsů a uvnitř chýše položili napříč přes dvě lavice.

Bylo to tady. Náčelník klanu byl mrtev. Burok Medvědobijec bude oblečen, poté zašit do koženého vaku a uložen na dveře. Na nich bude nakonec nesen na východ a pak na sever, aby byl pohřben na úpatí Eiglophianských hor, na Poli náčelníků, po boku velkých cimmeřanských vojevůdců, na dohled od Ben Morghu a Cromova příbytku.

Ale kdo a kdy povede procesí, záleželo na rozhodnutí nového náčelníka, který bude vybrán ještě téhož dne.

Zatímco probíhaly přípravy Burokova těla, Cul a Reave se neustále sledovali. Z jejich pohledů bylo Kernovi jasné, že oba myslí už jen na Výzvu.

V poledne už byli všichni připraveni.

Celá vesnice byla opět na nohou, tentokrát aby byla svědkem volby nového náčelníka. Každý klan a vesnice měly své vlastní zvyky, ale všem bylo společné, že den volby nového náčelníka byl

slavnostní. Na rozdíl od ranního smutečního ticha byli nyní Gaudové hluční až rozjaření. Klábosili, uzavírali sázky o úsluhy, různé práce či část letní úrody. Kdyby bylo tepleji nebo příznivější časy, narazili by sud piva. Namísto toho si dnes dopřávali odvar z mátových listů a dvakrát pečený chléb, který vydrží vlhké a chladné zimní měsíce v Conallském údolí.

Kern otupěle žvýkal tvrdou kůrku a čekal, co den přinese.

Reave se dostavil jen v kiltu a kožešinových botách, nic víc ho nechránilo před vlhce lezavou, studenou mlhou, která od rána přetrvávala. Neměl ani plášť, kterým by mohl zachytávat či odrážet rány. Jeho hruď a záda kryly jen husté černé vlasy. Přes pravé rameno se mu táhla růžová, vystouplá jizva od rány mečem, kterou vloni utržil při přepadení jednoho z jižních klanů. Jak mu Kern doporučil, nechal si v uších velké kruhové náušnice. Připomínaly lidem, že se Reave utkal s vanirskými nájezdníky a přežil, zatímco Cul jen prohnal pár zvědů.

Několik lidí ho uvítalo jásotem, větší skupina však po něm vrhala nevraživé pohledy.

Většina vesničanů ale pokračovala v sázení a hlučném hovoru.

Kern se připojil k Reaveovi poblíž Kruhu Výzvy, arény vymezené kůly, které byly ozdobeny tmavými pruhy nařezanými ze zakrvácených pláten a medvědí kůže z Burokova smrtelného lože. Oběma rukama sevřel svému příteli pravici.

„Daol bude na druhé straně," řekl hromotlukovi. „Později vstoupí do kruhu a pokusí se vytlačit některého z Culových přívrženců."

Reave zavrčel a skrze zatnuté zuby vyfoukl do ledového vzduchu mohutný oblak páry.

„Připrav se, že hned zkraje po tobě půjdou bratři Dřevcové. Společně jsou dobří." V létě vyhráli všechny zápasnické soutěže ve vesnici.

Přikývnutí a další zavrčení.

„U Croma, Reave, posloucháš mě vůbec?" Kern chytil přítele za loket a otočil ho k sobě. „Culovi lidé po tobě půjdou společně. Musíš uvažovat rychleji než oni."

„Myšlení není moje silná stránka,“ připustil hromotluk a prudce dloubl Kerna do ramena. „Budeš myslet za mě, Kerne. Ty na Dřevce vyzraješ.“

Kern zlostně odfrkl, ale přikývl. „Nebudou čekat, že se Daol zapojí později a půjde zezadu. Jak se objeví, máš šanci.“

K dalším radám se už nedostal, protože se objevila Maeva s dýkou svého otce. Jílec držela v levé ruce a čepel měla položenu přes pravou dlaň, na níž byl čerstvý strup od ranní krvavé oběti. V naprostém tichu kráčela do Kruhu Výzvy, ale nedívala se vpravo ani vlevo, aby ani náznakem či pohledem nepovzbudila některého z potenciálních Vyzyvatelů. Došla až do středu arény, kde vysoko pozdvihla dýku a jednou se na místě otočila.

Pak poklekla a zarazila dýku na dva palce do zmrzlé země.

Poté se stejnou cestou vrátila a připojila se ke skupině žen shromážděných kolem Jokundy. Léčitelka jim rozdala obvazy, dlahy a nějaké byliny. Při Výzvách jen zřídka tekla krev, ale nějaká nehoda se vyloučit nedala.

Odchod Maevy z kruhu byl signálem, na který muži čekali. Dovnitř skočili dva příslušníci klanu zároveň… Brig a Tabbot Dřevcové. Následoval je postarší Vyzyvatel – buď někdo, kdo chtěl pomoci Reaveovi, nebo zkusit štěstí na vlastní pěst – ale bratři se chytili za zápěstí a spojenými pažemi udeřili muže do krku. Bylo to, jako by naběhl na větev.

Dopadl vně kruhu, sípavě lapal po dechu, ale jinak byl nezraněný.

Vesnice odměnila první dobrý souboj jásotem. Potlesk byl jen sporadický, zato uznalé výkřiky se mísily s posměšnými.

Kern byl přesvědčen, že kdyby stačilo jen doběhnout k dýce, tak by bratři, nebo alespoň jeden z nich, snadno zvítězili. Ale Vyzyvatelé zůstávali v kruhu do té doby, dokud všichni protivníci z vesnice nebyli zastrašeni nebo poraženi. Každý se jim mohl postavit a znovu se vrátit do Kruhu, ale kdo byl jednou poražen, ztratil již právo vytáhnout dýku ze země.

Tři další vstoupili do Kruhu téměř naráz, dva se ihned pustili do sebe a třetí zbyl na Dřevce. Pak Reave – který okamžitě s krvácejícím nosem a nakopnutým zadkem vyhodil jednoho mladíka, který v Kruhu neměl co dělat – a nakonec Cul.

Cul nakopl Wallacha Šedovouse zezadu do rozkroku. Druhým kopnutím vyhodil starého válečníka ven.

Poté jeho zrak spočinul na Reaveovi.

Ti dva byli jako brousek a ostří, nevšímali si ostatních, bedlivě se sledovali a postupovali k sobě.

Muži se smáli tomu, jak Reave ohleduplně zacházel s ambiciózním mladíkem a hulákáním dávali najevo souhlas s drsnou lekcí, kterou Cul uštědřil Wallachovi. Když Kern viděl, že na jeho přítele dotírají ze všech stran a on mu nemůže nijak pomoci, začal brát souboj mnohem vážněji. Zatnul pěsti a rozrážel vzduch před sebou, chňapal po imaginárních protivnících, odrážel rány a kopance mířící na Reavea, který se rval jako severský berserk vypuštěný mezi bezmocné sedláky.

Oba Dřevcové se na něho vrhli najednou, ale Reave jim mohutnými pěstmi srazil hlavy k sobě, takže se složili jako dva pytle ovesné mouky.

Neměl však čas vyvléci je ven z Kruhu, protože musel vzdorovat dalším Culovým stoupencům. Mezitím vstoupil Daol a udeřil Mornea, jednoho z nejoddanějších Culových příznivců, zezadu do hlavy. Omráčeného muže pak vytáhl za kůly vyznačenou hranici. Kern se divoce šklebil, poskakoval, křikem povzbuzoval Reavea, aby se pokusil odvrátit pozornost od Daola.

Dřevcové se mezitím zmátořili a postavili se na nohy.

Kern už byl ukřičený do ochraptění, v ústech cítil krev a bolestně lapal po ledovém vzduchu. Odhodil halenu a stál teď na okraji Kruhu do pasu nahý, osypaný krupičkami husí kůže. Když viděl, že na Reavea útočí dva Vyzyvatelé a Daola dostal na zem muž, který do Kruhu právě skočil, měl sto chutí vrhnout se tam také.

Ale neudělal to. Kdokoli vstoupil dovnitř, musel být muž, jehož mohl klan následovat. Kdyby se zapojil, přilákalo by to do arény další půltucet bojovníků a tradice netradice, Kerna by ani trochu nešetřili. To by Reaveovi moc nepomohlo. A nepomohlo by to ani klanu.

To nejlepší, co pro Burokovu památku Kern mohl udělat, byla předchozí Reaveova příprava.

Jeho přítel byl sice rozený válečník, bohužel nikoli vůdce. Daol se uvolnil z předchozí šarvátky, vyrazil na oba Dřevce a sevřel Briga do zámku. Cul se mu snažil doplazit na pomoc, ale stále si více hlídal Reavea, který měl oči jen pro svého hlavního protivníka. Kern sebou překvapeně cukl, když Reave ignoroval prvního útočníka, který ho oběma sevřenými pěstmi udeřil ze strany do hlavy, a pak i druhého, který se na něho vrhl a snažil se strhnout jej dozadu.

Jako by se pokoušel vyrvat strom i s kořeny. Obrovitý Reave je oba setřásl, ale nevšímal si ani Daola, který se k němu probojovával ze strany, aby mu pomohl.

Cul s Daolem se otočili k sobě a mezi nimi zůstal jeden z Culových přátel. Cul odstrčil Dabina stranou a Reave ho nakopl do žaludku. Pak ho v předklonu vyhodil z Kruhu.

Ale než mohl Reave popadnout Cula, Tabbot Dřevec se vyhnul svému bratrovi a Daolovi, chytil Reavea za krk a chtěl ho strhnout k zemi. Reave se menšího muže zbavil tvrdým úderem na-plocho přes uši, ale to už u něho byl Cul, sevřel mu hrdlo a druhý muž mu vrazil koleno do břicha. Bylo hotovo.

Brig Dřevec vytáhl Daola z Kruhu, ruku pevně sevřenou v pěst pod jeho kiltem, a nechal ho tam supějícího a pobledlého ležet. Cul a oba Dřevcové odtáhli Reavea k hranici arény. Aby si zbytečně nepopudil jednoho z nejsilnějších bojovníků klanu, nechal Cul oba bratry, aby ho vytáhli ven, čímž se zbavil jak jich, tak svého jediného opravdového rivala.

Potom už Cula nikdo neohrozil. Kernovi se sevřely útroby, když viděl, jak Cul pohledem vyprovodil urostlého Vyzyvatele a druhého, menšího, vytáhl z Kruhu za kůži na zátylku.

Od té chvíle měl Cul Kruh sám pro sebe. Vrhl se vpřed, vytrhl dýku ze země a znovu vyskočil na nohy. Dýku třímal nikoli proto, aby ji ukázal, ale aby odradil případného opozdilce, který by ho ještě chtěl vyzvat.

Nikdo ale nebyl takový blázen. Ani Kern. Cul by neměl jinou možnost, než případného protivníka vykuchat.

Náčelníci nemohli dovolit, aby někdo zpochybňoval jejich autoritu. Nikdy.

3

Té noci se vrátil sníh, k ránu smíšený s deštěm. V poledne už byla na zemi vrstva zmrzlé břečky.

Protože nebylo možné vyjít z vesnice, většina lidí se sešla v hlavní chýši a usilovně pracovali, aby ji zbavili zápachu choroby a smrti, který tu zůstal po Burokově utrpení. Tělo starého náčelníka bylo zatím uloženo v suchém krechtu pod chýší. Ostrý pach louhu a alkoholu pomalu přehlušil sladkokyselý puch zahnívajíríhо masa. Rozbitými dveřmi proudil dovnitř ledový, ale svěží vzduch.

Kern si nebyl jist, kdy poprvé zaslechl ten opatrný šepot. Kradmých pohledů si všiml poprvé kolem poledne. Všichni se po očku sledovali. Všichni chtěli vědět, kdo bude u Cula v přízni, a kdo v nemilosti. Mnoho zlostných pohledů směřovalo ven, protože počasí se zase zhoršilo. A na Kerna, protože ten v takových dobách k sobě vždy přitahoval pozornost. Neustálé mumlání a kradmé pohledy ho dohánělly k šílenství. Když zrovna nic nedělal, ruce se mu samy svíraly v pěst. Každou chvíli se ohlížel, protože na zátylku neustále cítil mrazení nepřátelských pohledů.

„Z toho nevzejde pro vesnici nic dobrého," pronesl tiše Daol, který přistoupil ke Kernovi a Reaveovi, když v čerstvě vymeteném ohništi zapalovali nevelký oheň.

Drobné plamínky se urputně prodíraly mezi třískami a suchým mechem. Kouř byl vlhký a těžký, ale vypadalo to, že se oheň nakonec přece jen uchytí.

Kern ho rozdmýchával dlaněmi. Měl stále špatnou náladu a výhružně se rozhlížel po místnosti. „Když postavíš hrnec na oheň a nedáváš pozor, tak voda vzkypí a vyteče ven."

„Nezdá se, že bys jásal," pronesl jinak nemluvný Reave. Ale i v jeho očích doutnal hněv.

Ranní jídlo sestávalo z okoralých ovesných placek s kousky masa od kosti. Ani v poledne nebyl otevřen jediný sklep a lidé začínali

nahlas reptat. Neklidné pohledy občas zamířily k nevelké hromádce soudků v jednom z rohů chýše.

Cul se objevil až brzy odpoledne v doprovodu Maevy, oděný do Burokova těžkého medvědího pláště lemovaného liščí kožešinou a zdobeného železnými puklicemi. Cípy pláště měl přehozeny na záda a s hrudí odhalenou živlům vypadal každým coulem jako náčelník Burok v dřívějších dobách. Kern si všiml, že celý zbytek dne se Maeva držela v jeho blízkosti. Nebo se on držel u ní.

Kern také viděl, jak mnoho vesničanů gestem gratuluje Culovi k jeho vítězství v Kruhu. Cul odpověděl téměř každému, dokonce i Reaveovi a Daolovi, i když jen velmi úsečně.

Ti, které ignoroval, nebo jim dokonce věnoval pohrdavý pohled, se začínali obávat o svoji budoucnost v klanu Gaudů. Bylo z toho několik rvaček, které s těmito příslušníky klanu vyprovokovali Culovi přívrženci. Daol jednu z nich uklidnil dřív, než se vymkla kontrole, aby udržel křehký mír uvnitř klanu, ale většina rvaček se naplno rozpoutala už po několika ostřejších slovech a šťouchancích.

Nejhorší bylo, když se bez hole přibelhal starý Finn a hlučně Culovi nabízel měch s vodou. Jeho vrásčité čelo a dlouhé, šedivé vlasy mu mohly zajistit slušný respekt. Měl slavný život. Jen málo válečníků se dožilo takového věku a u většiny cimmerských klanů mělo slovo starců stejnou váhu jako slovo náčelníka.

Cul si hřbetem ruky otřel zpocené čelo a otočil se ke starci zády.

Kern se na okamžik domníval, že se na něho ten kdysi hrdý válečník vrhne. Namísto toho se Finn odplížil jako zpráskaný pes. Nikdo se za ním ani nepodíval.

Kromě Kerna.

Těžké časy, říkával Burok. Ano, jsou tady.

Cul ani nepočkal, až se Finn odbelhá z doslechu. „Klan především," řekl, jako by to vysvětlovalo vše.

„Zima stále svírá Cimmerii a jídla není dost. A musíme odnést Buroka Medvědobijce na Pole náčelníků na úpatí Eiglophianských hor. Vyrazíme na východ a v zemi u Sněžné řeky se stočíme na sever. Bude to těžká cesta, ale já to dokážu. Maeva půjde se mnou. A Reave."

Zdálo se, že hromotluk je tou volbou překvapen, ale Kern nikoli. Nový náčelník si nemůže dovolit nechat si největšího soka v zádech. Vesnici Culovi pohlídají bratři Dřevcové, odhadoval Kern.

„Potřebuji tucet silných nosičů a nějaké mladé nohy, aby běžely vpředu jako zvědové," vyhlásil Cul a trpce se usmál, když dopředu vystoupilo několik mladíků, téměř dětí, aby se dobrovolně účastnili nebezpečné cesty.

„Odcházíme zítra. Brig a Tabbot Dřevcové tu zůstanou jako zástupci a postarají se o vaše bezpečí. Těch, co zůstanou."

Změřil si vesničany tvrdým pohledem, a všichni zatajili dech.

„Těch, co budou smět zůstat."

Kern si všiml, kolik zad se náhle nahrbilo, když Cul tímto způsobem varoval, že ztenčí počet příslušníků klanu Gaudů. Mnozí s tím byli smířeni, protože předpokládali, a možná právem, že půjdou mezi prvními. Starci, jako třeba Finn. Ti, kdo věděli, že svá nejlepší léta mají už za sebou.

„To je moc brzy," ozval se Kern a nevšímal si varovných pohledů, které k němu vyslali Daol a Reave. Necouval z boje. Klan byl všechno, co Kern znal. Jen hrstka z těch, co kdy opustili klan, přežila. A z té se jen několika vedlo dobře. Každý Cimmeřan nemohl být Conan. „Všichni si můžeme utáhnout opasky o jednu dírku."

„Není tu dost jídla, Vlčí oko. Burok měl probrat stádo už před týdny. Všichni to víme. Výpad proti Taurům nás stál víc, než jsme získali. Nakonec mnohem víc."

Kern vstal a rozhodně se zadíval do Culových ocelových očí. Nasucho polkl. „Stále tvrdím, že jako vesnice můžeme přežít."

„A já vím, že nemůžeme. Na cestu budeme potřebovat hodně zásob. Než se vrátím, může klan pomřít."

„Pak nechoď."

Maeva stojící vedle Cula sebou trhla. V jejích temných očích se náhle objevila opatrnost. Cul také vypadal zmateně, neboť si nebyl jistý, jestli se nepřeslechl. „Nemám jít?"

Kern přikývl. „Zůstaň ve vesnici a nech Buroka Medvědobijce odpočívat do oblevy. V suchém krechtu může spočívat, dokud se nevrátí stáda a potom ho můžeme bezpečně přenést východním

průsmykem.“ Jemu to dávalo smysl. Udělat si přehled ve stavu zásob a čerpat je co nejstřídměji.

„Obrátit se zády k tradicím a zvykům, kterými se klan řídí od dob, kdy Crom kráčel po zemi? Odepřít Burokovi jeho poslední odpočinek?“ hřímal rozhořčený Cul. „Něco podobného se od tebe dalo čekat, Vlčí oko. Nikdy jsi nepatřil do Cimmerie nebo do klanu Gaudů. Ty patříš jen vlkům a zimě!“

Kern se obrátil ke shromážděným vesničanům. Několik z nich jeho pohled opětovalo. V jejich očích četl nepřátelství. Svou odlišnost nikdy nepociťoval tak silně jako právě v tuto chvíli. Cimmeřané od přirozenosti nikdy nebyli příliš pověrčiví. Crom stvořil Cimmeřany dost silné, aby se dokázali vypořádat se světem po svém. Ale každý, muž či žena, vydržel jen do určité míry.

„Burok věděl, co dělá,“ prohodil Kern směrem k Maevě, zvědav, jestli smýšlí stejně jako Cul, když už s ním spí. „Měl za to, že to dokážeme,“ dodal pak ke Culovi.

Cul si ho upřeně měřil a vykročil před Maevu, jako by ji chtěl chránit. „Burok se mýlil. Horečka mu zatemnila rozum. A při Cromovi, Vlčí oko, víc se o tom nebudu bavit!“ Cul hromovým hlasem ukončil veškeré dohady.

Všichni vyčkávali. Daol i Reave se zjevně chystali na Kernovu obranu. Kern je prostou silou pohledu přinutil znovu usednout. Nemělo smysl stavět se hned prvnímu náčelníkovu příkazu a případný trest by měl nést sám. Neměl co ztratit.

„Máš strach o svoji budoucnost, co, Kerne? Tohle byl výjimečný okamžik, protože Cul Kernovi téměř nikdy neřekl pravým jménem. Z jeho úst znělo cize. Tak divně, jako krutý úsměšek, který mu zvedal koutky. „No, máš silná záda a hodíš se na sbírání dříví, když už nevládneš mečem. Myslím, že máš šanci. To znamená,“ ušklíbl se, jako by ho napadlo něco příjemného, „že zítra vyrazíš s ostatními. Je rozhodnuto.“

„Teď si sedni,“ dodal znovu s důrazem.

Na Kerna dolehla moc a vážnost všech gaudských náčelníků a přinutila ho usednout, i když v něm stále doutnala jiskřička vzdoru a ponoukala ho pokračovat ve sporu. Rozum mu ale napovídal, že už nic nezmůže. Cul mu prokázal laskavost. Znovu odporovat by bylo

sobecké a hloupé a snížilo by to význam oběti těch, kteří budou nuceni opustit vesnici a hledat si živobytí (pokud je to možné) jinde.

„Máte tuto noc," řekl Cul k ostatním. „Zvažte svou cenu a připravte se na ráno."

Neboť do té doby musí být rozhodnuto.

„On chce vážně v tomhle počasí jít podél hor," zavrtěl Kern hlavou. „To je špatné rozhodnutí."

Daol pokrčil rameny. Nožem šťoural do kousků hořícího trusu, aby rozdmýchal plameny. Mezi žhavými uhlíky syčela tučná šťáva. Došková chýše, ve které žil se svým otcem, byla přinejmenším třikrát tak velká jako Kernova, kde měl jeho přítel mezi svým skromným majetkem sotva místo k ulehnutí. Tady seděli poměrně pohodlně.

„Nech to být, Kerne," varoval ho.

Kouř ho štípal do očí. Vdechoval jeho ostrý pach spolu s vůní pečené kvíčaly. Tito malí, buclatí ptáci byli v tuto roční dobu vzácní, jemu se však podařilo najít tři přimrzlé v nedalekém mlází, kde je překvapil ranní mrznoucí déšť se sněhem. Dvě pro klan, jedna pro lovce. Musí si udržet sílu.

„I tak je to špatné," mumlal dál Kern. Seděl na zkřížených nohou u malého ohniště, vedle Hydallana, a natahoval dlaně nad oheň.

Daol si všiml, jak se zachvěl a jako už častokrát si v duchu položil otázku, jaké to asi musí být, žít celý život s mrazivým dotekem zimy. Jestli někdo z vesnice přijímal Kernovu odlišnost snáze než Hydallan, který naučil Kerna stopařským a loveckým dovednostem v době, kdy byl jeho syn ještě příliš mlád, pak to byl Daol. Daolovi, který byl o pár let mladší než třiadvacetiletý Kern, chvíli trvalo, než si zvykl na jeho odlišnost. Ale i teď dost často sledoval svého bledého přítele nechápavým pohledem.

Odhrnul si tmavé vlasy z očí, zamračil se a nožem seřízl příliš dlouhé konce. Hodil vlasy do ohně, kde se zkroutily a proměnily se ve čpavý dým. „Zkusils to," snažil se ho uchlácholit.

„Ne dost. Po tom, co takhle odehnal starého Finna…" ztichl a jen zavrtěl hlavou.

Daol opět pokrčil rameny, i když ne tak bezstarostně jako prve. Možná, že by Kernovy připomínky byly lépe přijaty, kdyby je

vyslovil Daol nebo Hydallan. Mladého lovce to tehdy napadlo. Ale to by mohlo dostat jeho otce na Culův seznam. Vlastně se mu ulevilo, když ho Kern pohledem zase usadil. Kern si byl natolik jist, že bude vyhnán, že si myslel, že nemá co ztratit.

Namísto toho půjde na východ, doprovodit Buroka k pohřebním mohylám největších cimmerských náčelníků, zatímco jiní se obětují pro klan.

Hydallan pokrčil rameny, vyndal špetku šalvěje a posypal jí pečenou kvíčalu. „Todle už jsem párkrát zažil. Dycky musel jít tak jeden dva. Ale letos?“ Znovu pokrčil rameny.

„Co se dá dělat?“ poznamenal Daol a obrátil kvíčalu. Byla to jen řečnická otázka.

Kern se jí přesto chytil. „Budeme bojovat.“

„Proti náčelníkovi a proti klanu?“ zeptal se Daol ohromený tím, že to Kern mohl říci nahlas. Pohlédl ke dveřím, jako by očekával, že je v tu chvíli rozrazí některý z Dřevců nebo sám Cul.

„Ne,“ odpověděl Kern okamžitě. Byla to samozřejmě jen automatická odpověď. Nelze pozdvihnout ruku, nebo dokonce meč, proti náčelníkovi. „Ale také si nemůžeme jen tak lehnout a čekat na smrt.“

„S počasím bojovat nemůžeš,“ připomenul Hydallan staré cimmeřanské přísloví. Stařec nemusel mít nutně na mysli jen přetrvávající zimu. Pomalu pokývl a opřel se o slaměnou matraci, aby ulevil bolavým zádům. Paže už neměl tak silné jako dříve a za minulý rok hodně zhubl, ale v šedých očích, které po něm zdědil i jeho syn, bylo stále vidět pevnou vůli.

Daol si zlostně odfrkl. „Viděl jsem, jak Cul staví hlídky kolem suchých krechtů a u vchodu do hlavní chýše.“ Když už o tom mluvili, přidal něco, s čím byl sám nespokojen. „Dnes večer nedal ze zásob ani sousto. Má strach, že by mu to někdo mohl vzít. Kdy naposledy Burok stavěl hlídky?“

Kern si vzpomněl. „To jaro, co se Reave musel schovávat zastlaný v jeho posteli. Tři noci po sobě nás budil klením.“ Neubránil se úsměvu. „Ještě týden potom stavěl k chýši hlídky.“

Všichni se krátce zasmáli. Daol stáhl kvíčalu z rožně a silnými prsty ji roztrhl. Svému otci podal polovinu a o zbytek se rozdělil s Kernem. Maso ještě prskalo a na zem odkapával tuk.

Kern držel dlaň pod svou porcí, zachytával šťávu a nehleděl na to, že bude mít puchýře. „Potrvá několik dní, než dosáhneme alespoň zemí u Sněžné řeky," uvažoval nahlas o nadcházející cestě.

Hydallan zamručel. „Mohl by je vést Daol, nebo já sám. Stále najdu stopy na štyry stopy pod sněhem."

Nebylo to plané vychloubání. Daol měl sice za ušima, ale všechno o stopování a životu v lesích se naučil od svého otce. Kern se po boku starého lovce také mnohému naučil, než dostal do ruky sekyru, i když jediná Kernova činnost alespoň trochu podobná lovu spočívala v kontrole pastí, rybolovu a vyndávání drobné zvěře z ok, která byla každý měsíc obnovována.

„Tři… čtyři dny na sever podél Sněžné řeky. Pak projdeme po okraji plání, co se táhnou na východ k Jezerním zemím." Kern stále držel svou porci masa, jako by si ji potřeboval pořádně prohlédnout. „Snad tam nemají tak hroznou zimu. Mohli bychom s nimi směnit nějaké jídlo a přinést je zpět."

„Nebo tam maj zimu ještě horší a budou chtít něco za průchod." Hydallan zavrtěl hlavou a dál se probíral drobnými kostmi. „Nepočítej s něčím, co tam nemusí bejt, chlapče."

Kern přikývl. Dobrou radou nikdy nepohrdl. „Ale trocha štěstí občas neuškodí."

„Zvlášť, když hraješ kostky a potřebuješ samé šestky." Daol si olízl prsty a vytáhl malý váček s hracími kostkami. Byla to oblíbená hra a spolu s pitím zkracovala dlouhé zimní večery. „Rozdáme si to?"

„Už se stalo," odpověděl Kern a trpce se zasmál. „Cul mě málem dostal ze hry. Hrajte vy dva. Dnes se mi nějak nechce." Vstal a v ruce stále držel svoji porci kvíčaly.

„Ty to nebudeš jíst, Kerne?" pokývl Daol k chladnoucímu kousku masa.

„Sním to cestou," odpověděl, zdvihl závoru a pokývl na rozloučenou.

Daol, který se díval za svým přítelem, si vyměnil krátký pohled se svým otcem. Oba ho měli rádi. Oba ho považovali za přítele.

A Daol věděl, že si teď oba myslí, že jim Kern zalhal.

Někdy po západu slunce přestalo sněžit a trhlinou v mracích se na vesnici Gaudů usmíval ubývající měsíc. V jeho světle získal sníh stříbřitý nádech a Kernův mrznoucí dech jiskřil.

Nesnášel lež, ale nechtěl, aby si mysleli, že si neváží jejich velkomyslnosti. Nebylo to lehké rozhodnutí. Představil si, jak chutná dozlatova vypečená kůžička a v ústech se mu sbíhaly sliny. Odolával jen s největším úsilím.

Z kousku ptačí pečeně ještě stoupala pára, ale maso už vychládalo. Přesto bylo ještě teplé, když Kern došel k chýši na východní straně vesnice. Uvnitř plálo jasné světlo a vrhalo stíny štěrbinou dveří a na kůže v oknech.

Pálí všechno své dříví, pomyslel si Kern. Alespoň mu bude v noci teplo.

Lehce zaťukal a Finn otevřel. Drobný a vrásčitý stařík hleděl na Kerna, jako by očekával další ústrky.

Kern mu jen podal kus pečeně a nevšímal si protestů vlastního žaludku. Ztratit svůj klan a příbuzné je už tak dost zlé. Od Cula bylo kruté, že přikázal vesničanům, aby se přes noc rozmysleli.

Cesta zpět do jeho chýše byla dlouhá. Kern si olizoval z prstů zbytky tuku a přemýšlel, s čím asi ráno nový náčelník přijde.

4

Kern zvolna kráčel vesnicí, kožešinovými botami drtil tenkou zmrzlou sněhovou kůrku a zastavil se, kdykoli uviděl zmrzlý otisk dlaně nebo čerstvější karmínovou skvrnu.

Na dveřích chýše Gara a Fionny byla krvavá skvrna.

Dvě skvrny byly na větší zchátralé chýši, pod jejíž střechou žila Reaveova sestra a švagr a starali se o manželovy churavé rodiče.

A o tři chýše dále další.

Minuli ho Daol a Hydallan, kteří obcházeli zase jiné chýše a počítali jiné mrtvé. Jejich oči byly prázdné a vyhaslé.

Než Kern prošel celou vesnicí a zastavil se nedaleko hlavní chýše, napočítal jich celkem šest. Zdálo se mu, že v ústech cítí ostrou, kovovou pachuť krve. Znovu se mu jako ozvěna vracela Culova slova.

Zvažte svou cenu…

Udělali to mnozí. Šest statečných duší se rozhodlo zkrátit své utrpení a zmenšit břemeno doléhající na klan a jejich blízké.

Kern si zamnul obličej, drsné mozoly ho škrábaly na čerstvě oholených tvářích. Stále doufal, že se probudí z hrozného snu.

V hlavní chýši to vřelo jako v úlu, lidé přicházeli a odcházeli, některých se i přes krušnou noc zmocnilo vzrušení z nadcházející cesty. Jiní se pohybovali jako loutky, zahaleni do svého vlastního tichého žalu. Zdálo se, že Cul je sám se sebou mimořádně spokojený. Dohlížel na přípravy k rannímu odchodu. Určoval, kdo má zabalit pytle a naplnit cestovní soudky, poručil porazit jednu krávu, staré, vyzáblé zvíře, které už přestalo dávat mléko. Polovinu masa zabalí a vezmou s sebou.

Byla tam i Maeva, u útlého pasu jí visel meč. Přípravu zásob nechávala na ostatních. Na její příkaz bylo Burokovo tělo vyzvednuto ze suchého kreditu a dveře, na kterých leželo, byly pomocí dvou dlouhých tyčí upraveny na provizorní nosítka. Podle potřeby je bylo možné nést nebo táhnout. Teď spočívaly na sáních,

které Kern obvykle používal ke svážení dříví. Dokud bude sníh, je to nejlepší řešení.

Což bude asi celou cestu; stačilo se podívat na východ k horám.

„Vlčí oko," vykřikl Cul na procházejícího Kerna, „dnes pomůžeš táhnout sáně."

Kern přijal příkaz pokrčením ramen. Nebyla to od Cula žádná škodolibost, že mu byla přidělena tato práce, ani známka zvláštní důvěry či ocenění Kernovy síly, že měl pomoci dovézt tělo Buroka Medvědobijce k věčnému odpočinku. Nový náčelník mu určil práci, aniž o tom nějak přemýšlel. Jako by zapomněl, že se mu Kern a ten druhý předchozího večera postavili. Jako by na tom už ani nezáleželo.

Ale jeden příslušník klanu na předešlý večer přece jen nezapomněl. Do chýše se vbelhal Finn ve svém nejlepším zimním oblečení, osobní věci zabalené ve vlněných pokrývkách měl přehozené přes rameno a v ruce svíral čerstvě uříznutou hůl. Široký meč, kterým se kdysi oháněl po Burokově boku, měl hrdě zavěšený na zádech. Nebýt jeho věku a toho, že opatrně našlapoval na pravou nohu, vypadal jako kterýkoli klanový bojovník připravený k bitvě.

Po jeho příchodu veškerý ruch zvolna ustal. Většina patrně předpokládala, že v noci „odešel". Kern si sice ráno všiml čistých dveří jeho chýše, ale doufal, že to znamená víc než jen to, že za ním nemá kdo truchlit. V onu chvíli ale neměl odvahu nahlédnout dovnitř, když kolem bylo tolik mrtvých.

Teď toho litoval.

Finn se na okamžik zastavil u Kerna, aby mu pošeptal: „U mého ohně jsi vždy vítán." Pak se belhal dál.

Cul neříkal nic a sledoval Finna s téměř pobaveným výrazem. Nikdo nepochyboval o tom, že Finn opouští vesnici. Opravdu byl vybaven na cestu, ale bez jakýchkoli zásob. Žádné ani nebudou. Kdo je jednou vyhnán, nebo opouští klan, odchází navždy. Těch pár věcí, co mu patří, má v těch hrubých, šedých dekách na rameni.

Finn se před náčelníkem ani nezastavil. Kulhal ke druhým dveřím a pokývnutím se rozloučil s Burokem Medvědobijcem.

Pak pohlédl přímo na Cula a odplivl si.

Tasené meče zachrastily, to když několik Culových přívrženců vzalo urážku příliš osobně. Reave skočil před Mornea a pevnou rukou mu sevřel rameno. Ti, kteří stáli opodál, jen čekali na Culův rozkaz nebo na to, jestli Reave Mornea udrží.

„Pustit," řekl Cul a Kern se už chystal přiskočit k Reaveovi.

Ale příkaz neplatil Reaveovi, ale ostatním. Cul už se netvářil pobaveně, ale také jím necloumal vztek. Čepele mečů opět zmizely v pochvách. Zůstaly jen zlostné pohledy.

Finn už nebyl příslušník klanu. Byl poutník odcházející jinam.

Na jih, snažil se napovědět Kern. Měl by jít tak daleko na jih, kam ho jen nohy donesou a doufat, že najde nový klan, který ho přijme, nebo najde lepší podnebí s čerstvými jarními výhonky. Cimmeřané se vždycky vydávali na jih, už od časů Conanových, vstříc možnostem, které čekaly v takzvaných civilizovaných zemích.

A právě to snad byl důvod, proč se odbojný stařec obrátil k severu, do kruté náruče zimy a k severním královstvím.

A proč se s ním Kern tiše rozžehnal, jako už se šesti jinými toho dne. Neočekával, že Finna ještě někdy uvidí živého.

Popravdě řečeno Kern neočekával více věcí. Ale když na ně narazil, nezbývalo mu, než je přijmout. Koneckonců byl to cimmeřanský způsob. Sedmkrát padnout, osmkrát vstát.

Síla. To bylo Cromovo prosté požehnání.

Táhnout sáně s Burokovým tělem samozřejmě prověřilo jeho síly. V koženém postroji bylo místo jen pro dva lidi a Burok, přestože ke konci života hodně zhubl, nebyl ani po smrti nijak drobný. Daol hledal cestu, takže Kerna na jedné straně sání střídal jen Reave, ale nikdy ne na dlouho. Kern dobře věděl, jak tlačí široké popruhy. Byl na to zvyklý. Opřel se do nich znovu pokaždé, když ustoupila bolest z lýtek a zad.

První den byl podmračený, neustále hrozilo, že se z oblaků začne sypat sníh. Kolem poletovalo několik otužilých ptáků a smutně cvrlikali o nedostatku potravy. Pohřební procesí na tom bylo stejně; museli se spokojit s okoralými plackami a sušenými hlízami. Dodaly sice sílu, ale nezahřály. Zvlášť ne v severním větru, který vál od vzdálených Eiglophianských hor a přinášel mrazivý dotek severních království Vanaheimu a Asgardu.

Jeden potulný dráteník ho nazval Grimnirovým dechem. Tehdy Kern poprvé slyšel, a jistě to bylo přehnané, o legendární moci onoho vojevůdce, který prý dokázal přivolat to nejhorší počasí, aby podpořilo nájezdy Vanirů.

Čím více se vzdalovali od vesnice, tím byly lesy hustší. Během druhého dne se už blížili k místům, které Kernova sekyra nikdy nepoznala. Obrovité duby rozprostíraly své mocné větve nad věkovitou krajinou do takové šíře, že pod jeden strom by se ukryl celý kmen Gaudů, a řídce stojící sekvoje – vzácné „věžové“ stromy – se tyčily do výše, jako by je tu sázel sám Crom. Kern se na ně nemohl vynadívat. U země měly průměr přinejmenším pěti jeho výšek a v hlubokých záhybech kůry se leskl led. Uvažoval, jestli vůbec někoho napadlo zatnout sekyru do takových úžasných titánů.

Častěji také vídali známky přítomnosti drobné zvěře. Kern zaznamenal stopy králíků a lovící lišky, rozházený sníh varoval před medvědem zvolna se probouzejícím ze zimního spánku. Kerna napadlo, že ho možná zmátla dlouhá zima a teď ho to požene k vesnicím.

Objevily se také vlčí stopy, ale nikdy jich nebylo tolik, aby vzbudily obavy z lovící smečky. Opozdilci a tuláci. Vyhnanci. Jen jednou zaslechli hluboké, vyzývavé vytí, kterým si statný vlk vyznačoval své území, ale ani jednou ho nezahlédli. Kern si jednou všiml krvavých skvrn podél řady stop a odhadoval, že lovec patrně objevil králíka či sviště a popřál zvířeti štěstí.

Maeva si také všimla stop a krve. S rukou na jílci meče zmrazila Kerna pohledem.

Cesta se vlnila na východ a dlouhými oblouky se vyhýbala přibývajícím strmým vrchům. Slunce bylo stále skryto za mraky a nebýt Daolova neomylného orientačního smyslu, byli by snadno zabloudili. Kern se soustředil na pokládání nohy před nohu, zhluboka dýchal, když popruhy povolily a ostře odfukoval, když se zapřel do postroje. Lýtkové svaly se mu chvěly únavou.

Z kopce to nebylo snazší než do vrchu. Nemohl nechat sáně jet samotné a běžet před nimi, protože by se mohly rozbít o strom nebo kámen ukrytý pod slabou vrstvou sněhu. Z kopce druhý muž odpočíval a Kern řídil sáně postrojem jako opratěmi.

Kern už dávno shodil svůj zimní plášť a spolu s opaskem a přikrývkou jej nacpal pod jeden konec Burokovy pohřební houně. Jestli k nohám, nebo k hlavě, bylo už teď náčelníkovi jedno. Kern námahou zdravě zrůžověl, což u něho nebyla obvyklá barva, a brzy shodil i roztrhané pončo. Zatímco ostatní se na ochranu proti ostrému větru navlékli, několik jich mělo čepice a ti nejšťastnější dokonce rukavice, Kern si razil cestu vpřed s holou hrudí a zpocený. Nikdy mu nebylo horko – v jeho kostech stále dřímal chlad – ale svaly si zvykly na tu tupou, téměř příjemnou bolest, která provází poctivou práci.

Když Cul pozdě odpoledne vyhlásil krátkou přestávku, vyvlékl se z postroje téměř zdráhavě.

Procesí právě překročilo široký potok; díky množství kamenů se téměř nenamočili. Kern a pořízek jménem Aodh si sundali boty a brodili se vodou s nosítky mezi sebou. Na Aodhově prokvetlém kníru, těsně pod nosem, namrzala jinovatka. Vyfukoval oblaka páry, protože byl spíše zvyklý kontrolovat pasti, než vláčet břemena, ale svůj konec nepustil, takže Burok stále bezpečně spočíval na pohřebních nosítkách.

Nohy jim v ledové vodě znecitlivěly, ale jakmile si je dosucha vydrhli a znovu se obuli, mohli pokračovat.

Namísto toho Cul nařídil odpočinek a vyslal štíhlé mladíky po proudu a proti proudu, aby zkusili najít nějaké pasti, ze kterých by snad mohli doplnit zásoby. Morne, jeden z nejrychlejších Culových bojovníků, byl vyslán dopředu, aby zastavil Daola a řekl mu o neplánované přestávce. Pak se Cul prošel mezi svými lidmi, aby se ujistil, že jsou všichni víceméně v pořádku.

Kern si vydrhl hruď a paže hrubou přikrývkou, aby vysušil pot dříve, než zmrzne. Podupával v malém kruhu, aby si rozhýbal nohy. Mrkl na Reavea. „Máme něco k pití?“

Reave hodil Kernovi měch mátové vody. Voda sice chutnala více po kůži než po drcených lístcích, ale Kern si nestěžoval. Bylo to lepší než kovová příchuť, která se mu v ústech usadila po prudkém vdechování suchého, ledového vzduchu.

„Myslíš, že se do večera dostaneme do země u Sněžné řeky?“ zeptal se Reave. Jen zřídkakdy se musel v zimě vypravit tak daleko.

Protože postrádal Daolův vrozený cit pro orientaci a vzdálenost a Kernovy zkušenosti s cestováním v zimě, nedokázal odhadnout, jak daleko se dostali.

„To ne. S těmi sáněmi a s mladými jdeme dost pomalu.“ Mladíci se sice drželi, ale prostě neměli tak dlouhý krok jako muži. „Budeme rádi, když se tam dostaneme nazítří.“

„Kus zpět jsem viděl pod stromem bažanti péra. Musel být někde ve větvích.“ Reave se zamračil, když pohledem zhodnotil, jak vysoko jsou větve blízkého jilmu. „Třeba Daol některého střelí.“

Kern si vzpomněl na vůni opékané kvíčaly a masitou chuť tuku, který slízal z prstů. Zakručelo mu v žaludku.

„Já taky,“ ozval se Reave, jako kdyby Kern mluvil nahlas. Bylo příjemné zase slyšet jeho suchý smích.

Culovo zvolání už méně.

„Vlčí oko, Kerne!“ Stál u břehu s nohou na balvanu a utahoval si řemínek na botě. Meč měl přehozený přes rameno. Maeva postávala vedle a vybírala drobky z olejovaného plátna, ve kterém byly zabalené suchary. Nabídla je každému, s výjimkou Reavea a Kerna.

Na balvanu, vedle Culovy nohy, ležely dva tvrdé suchary.

Kernovi se vůbec nelíbilo, že na něho náčelník volá jako na psa. Přesto se k němu otočil. S napjatými svaly a pevným pohledem snesl šlehnutí jeho očí.

„Tenhle potok je dost daleko,“ řekl.

„Je načase,“ zabručel Reave, ale Kern okamžitě věděl, že Cul nemíní ukončit jeho téměř nepřetržitý zápřah v saních. Alespoň ne tím způsobem, jak si jeho přítel myslel. Útroby mu sevřel chlad.

„Šest… sedm,“ řekl, když připočetl Finna. „Sedm ti nestačí?“

„Nejde o to, co stačí nebo nestačí. Ale o to, co učiní klan silnějším. Tvá krev není dobrá. Řekl jsem to už včera v noci.“

„Řekl jsi…“ vyhrkl Kern, pak si vzpomněl.

Řekl to, ne? *Zítra vyrazíš…* ale ani slovo o návratu. Kern na to asi přišel. *Ven z klanu.*

Otřásl jím chlad, který neměl nic společného s ledovým větrem. Pohlédl k jihu a odhadoval, jak daleko bude muset jít, jak rychle a jak dlouho, aby se dostal do jižních zemí dřív, než ho zima udolá.

Maeva zjevně váhala mezi tím, co by chtěla říci a mezi povinností ke svému otci a náčelníkovi. „Pohřbíváme Buroka, Cule. Musí to být teď?“

„Než padne tma, chci, aby mezi námi byla velká vzdálenost. Podél potoka se dá dobře jít a je to i dobrá hranice. Zkus ho překročit, a zemřeš, Vlčí oko.“

Maeva zaváhala, pak zavrtěla hlavou a odvrátila se od obou mužů. Bylo jasné, že o tomhle nevěděla.

Několik bojovníků na to Cul jistě připravil, protože tři z nich měli ruce na jílcích mečů. A poslal Mornea, aby Daolovi znemožnil návrat, nechal tu Reavea…

„Ne!“ vykřikl Kern a mohutnou paží Reavea zarazil, než se stihl vrhnout na náčelníka. Naštěstí Reave nechtěl tasit široký cimmeřanský meč, který měl zavěšený na zádech. Ale vypadalo to, že chce Cula roztrhnout holýma rukama.

„Nedělej to,“ zašeptal Kern a musel se zapřít, aby ho Reave neodstrčil stranou. „Ne kvůli mně. Tohle on chce. Chce, abys na něho zaútočil. Pak by tě také vyhnal.“

Reave si olízl rozpraskané rty. Jeho bleděmodré oči se leskly hněvem. „To nedokážeš, Kerne.“ Hlas měl zhrublý pohnutím. „Nemáš jídlo ani oheň. Ke klanu Maranů je to tři dny, pokud tě… ale to ne.“

Bylo zlé poslouchat tohle od přítele, ale Reave měl pravdu. Nikdo dále na sever by u sebe Kerna nechtěl. Nehledě na jeho znepokojivý vzhled, pro sirotka by zkrátka nebylo dost jídla.

„Zkusím to,“ slíbil Kern. „Zkusím to, ale ty musíš zůstat. Kvůli Daolovi a Hydallanovi. A kvůli Ros a její rodině.“

Zmínka o jeho sestře Reavea uklidnila a zchladila mu zpěněnou válečnickou krev. Hromotluk se zklidnil, ale stále byl jako na jehlách. Stačilo by asi málo a popral by se kvůli Kernovi. Cul měl za sebou tři silné bojovníky a ještě alespoň jednoho z jejich malé družiny, kdo by bojoval po jeho boku. Většina ostatních vypadala nerozhodně. Aodh, a ani žádný z mladších bojovníků, se neodvážil pohlédnout do Kernových vlčích očí.

Kdyby tu byl Daol se svou muškou…

Všechny úvahy o vzdorování přesile vzaly za své ve chvíli, kdy se Maeva vrátila od potoka se zazátkovaným měchem. Protáhla se kolem Cula, sebrala z balvanu suchary a mlčky je zabalila do olejovaného plátna, ze kterého předtím vysypala drobky. Cul se rozhlédl, aby něco řekl, ale její rychlý pohled přiměl nového náčelníka držet jazyk za zuby; bylo zřejmé, že nechce narušit mír s Burokovou dcerou a přijít o cenný hlas ve vesnici.

Maeva zavázala plátno a vtiskla balíček Kernovi do rukou.

„Vezmi si to. Vezmi si to a jdi."

Jídlo a voda. Víc nemohl žádat. Kern si přivázal improvizovaný měšec k širokému opasku kiltu a poodešel k sáním. Napadlo ho, že si zkusí vzít jednu malou sekyrku, ale stejně neměl pazourek na rozdělání ohně. Natáhl si tedy halenu a kolem silného krku si připjal zimní plášť, vlčí kožešinu nechal volně splývat z ramenou. Nůž připjal pod opasek kiltu a deku, převázanou provazem, si přehodil přes levé rameno.

Po celou tu dobu jen málokdy spustil oči z potoka, který v meandrech mířil na jih, a přemýšlel, jak dlouho bude moci sledovat jeho tok.

Tak tři dny, odhadoval. Možná čtyři. Jestli začne pršet, bude muset běžet i v noci. Je to lepší než sedět a moknout.

„Dej mu meč," obrátila se Maeva na Cula.

Cul se zasmál a rozhlédl se po malé pasece. Dokonce i muži, kteří nebyli jeho neochvějní stoupenci, varovně položili prsty na jílce mečů. Cul pokrčil rameny.

„Dej mu svůj."

Ať žena nebo muž, žádný Cimmeřan nevycházel neozbrojen. Maeva zaváhala a Kern její zájem pustil z hlavy. Stejně by se cítil lépe, kdyby měl v ruce topůrko sekery než jílec meče.

Maeva se kolem něho protáhla k tělu svého otce. Vytáhla nožík, který měla přivázaný k noze, sehnula se a prořízla kůži halící tělo Buroka Medvědobijce. Sáhla dovnitř a vytáhla náčelníkův meč. Dlouhá, široká čepel zaskřípěla v pochvě. Hodila ho Kernovi, který ho neobratně chytil za jílec.

Obezřetně sledoval Cula, který nevraživě zíral na dar, a opatrně zasunul čepel za opasek s nožem.

Pokývnutím poděkoval Maevě a potřásl si rukou s Reavem. Jeho přítel měl ohromnou sílu; málem mu utrhl ruku. V tu chvíli mu to teprve došlo: tohle je patrně jejich poslední společná chvíle. Kdo je jednou vyhnaný z klanu, je vyhnaný navždy.

Dokonce ani Conan se nepokusil o návrat ke klanu Conarch. To by byl příběh.

„Dokážu to," slíbil znovu.

„Doufám." Jeho ledově modré oči byly plné vzteku a smutku. „Nechci, aby tvůj duch strašil v těchhle lesích. Už takhle jsi dost divnej."

Kern se přinutil k úsměvu. Další otálení ho jen připraví o vzácné denní světlo a vystaví Culovu trpělivost další zkoušce. Naposledy pokývl příteli a rozběhl se z paseky. Mířil na jih a od potoka se držel na vzdálenost hodu kamenem.

Vztek ho poháněl několik set kroků, ale protože takhle by se brzy vyčerpal, zvolnil krok. Kdyby to neudělal, asi by toho chlapce minul.

Byl to jeden z mladíků, které Cul poslal podél vody, jestli v některé z proutěných pastí neobjeví rybu. Objevil. V kostnaté ruce svíral lesklého pstruha s hlavou rozbitou kamenem. Kern ho málem přehlédl, protože běžel z druhé strany vrbového mlází. Rychle skočil zpět a zastavil mladíka, který mu podával rybu, aniž by se pozastavil nad tím, proč běží na jih s přikrývkou a výstrojí.

Bylo to opravdové pokušení. Byl rozhodnut obohatit své skrovné zásoby o rybu. Teď už byl mimo klan. Měl na to plné právo.

Ale pak ho Maeva nemusela posílat pryč ozbrojeného a s jídlem, které by mu Cul odepřel.

Zatraceně.

„Dobře mě poslouchej, chlapče." Sklonil se, až byly jeho vlčí oči jen kousek od chlapcových. Ten naprázdno polkl a přikývl. „Dáš to rovnou Maevě, rozumíš? Nikomu jinému. Řekneš, že jsem to přikázal." Podal mu rybu zpět.

Mladík ji s nejistým výrazem přijal a rozběhl se proti proudu. Kern ho chvíli sledoval, aby se ujistil, že chlapec ví, co má dělat, a pak se znovu rozběhl volným klusem podél břehu. Jedna noha před druhou. Krok za krokem tak zkracoval vzdálenost mezi územím Gaudů a novým životem. Pokud ho nějaký čekal. Neohlížel se.

Nic za sebou nenechával.

5

Té noci se pořádně napil čerstvé, sladké vody, když se znovu a znovu skláněl z ledem pokrytého břehu k hladině a doplňoval měch.

Suchary si schovával na ráno, aby měl více sil pro blížící se dlouhý den.

Za noci padla šedá mlha a přinesla s sebou lesklou jinovatku. Zahalila krajinu do ponurého hávu, zakryla slunce a jediným vodítkem na cestě k jihu mu zůstal tok říčky. Na odhalených pažích a hrudi mu naskákala husí kůže. Ve vzduchu bylo cítit sníh, ale Kern si s tím nedělal hlavu; na to je čas, až se objeví první vločky.

Sedmkrát padnout, osmkrát vstát. To byl cimmeřanský způsob.

Času nebylo nazbyt, Kern si proto rozhýbal ruce a nohy, chvilku dýchal na ztuhlé konečky prstů a pečlivě je prohlédl, jestli neomrzají. Na sobě si nechal jen halenu, meč zabalil do vlněných dek a pláště. Vzniklý balík ovázal improvizovaným popruhem z opasku, na kterém nosil nůž, a kouskem provazu. Nůž v pochvě pak prostě zastrčil za široký opasek kiltu.

Takhle se mohl rychle pohybovat a zároveň bleskově tasit, kdyby narazil na nějakou drobnou zvěř. Ale stopy zatím neviděl téměř žádné. Kromě stop velikého, běžícího vlka, kterých si všiml ráno.

Po několika hodinách běhu opustil břeh říčky, která se náhle stočila zpět k severu. Teď už se musel spoléhat jen na svůj smysl pro orientaci. Chodidly pravidelně dusal zmrzlou zem; každý krok ho nesl blíže k novému životu, nebo ke smrti.

Snažil se nemyslet na Reavea. Nebo na Daola, co ten bude dělat, až se dozví, k čemu došlo u brodu.

Snažil se nemyslet na Maevu. Ani na Cula.

Vůbec to nepomáhalo. Celé ráno ho zneklidňovaly vzpomínky a myšlenky.

To byl jeden z důvodů, proč si vlka všiml teprve ve chvíli, kdy se na něho šelma vrhla.

Zvíře se mrznoucí mlhou připlížilo bez varování, proti větru, skryté pod ostnatými šlahouny suchého ostružiní. Bylo to obrovské zvíře. V plecích mělo šířku na dobrých osm dlaní a vážilo alespoň deset kamenů. Když mu vlk dopadl na záda, jeho tíha srazila Kerna do sněhu. Vlk mu předními nohama začal trhat halenu a zuby se snažil zatnout do stehen, aby svou oběť ochromil.

Naštěstí Kern zachytil meč zabalený do dek. Slabý opasek, který použil coby improvizovaný popruh, praskl jako přeťatý ostrou čepelí.

Ohromný vlk odtáhl výstroj kus dozadu, ale ve chvíli, kdy zjistil, že to není potrava, pustil ji a znovu se těsně při zemi vrhl po Kernovi. Když zaútočil, částečně se zdvihl na zadní a divoce chňapal po jeho pažích, ramenou a hrdle.

Kern měl sotva čas popadnout nůž zastrčený za širokým koženým opaskem. Instinktivně vykopl a zasáhl vlka do hrudní kosti, odhodil ho tak od sebe, i když sám se tak dostal ještě dál od svého meče.

Znovu upadl do sněhu, překulil se a rychle se zvedl na všechny čtyři. Oba teď byli zhruba ve stejné úrovni.

Vlk obcházel Kerna, vrčel a chňapal a snažil se lépe odhadnout svoji oběť. Přikrčeně kroužil a kolem lopatek mu pod stříbřitou, kosmatou kožešinou hrály pevné svaly. Teprve tehdy si Kern mohl vlka pořádně prohlédnout. Předtím to byla jen rozmazaná šmouha stříbřité srsti a slonovinových zubů. Nyní viděl, že kolem očí má pruh tmavší srsti podobný masce a sněžně bílý levý přední spár. Mladý samec. Tulák bez smečky.

A také vyhladovělý, jak Kern poznal podle vystupujících lopatek a žeber. Byl vyhublejší, než by čekal, zvlášť po tom, s jakou silou na něho zaútočil. Od podzimu už vlk musel shodit několik kamenů váhy.

K takovému útoku na člověka ho musel dohnat jedině obrovský hlad. Dokonce i ve smečkách se vlci lidem vyhýbali, drželi se z dosahu jejich mečů, luků a ohně. Ale nůž byl chabá zbraň proti jednomu z nejlepších lesních lovců. Vlk to buď věděl, nebo měl takový hlad, že mu to bylo jedno. V jeho žlutých očích nebyla zloba ani zuřivost. Jen obrovská vůle přežít.

Prudce a při zemi vyrazil na Kerna. Ten se pokusil nožem zasáhnout jeho hrdlo. Minul, ale vlk utržil krvavý šrám nad lopatkou.

Vlk otočil hlavu, chňapl Kernovi po ruce a mocnými čelistmi mu sevřel loket. Roztrhl mu rukáv kožené haleny a táhl ho dozadu. Kern ztratil rovnováhu.

Paží mu prolétla křeč a prudká bolest, nůž mu vyklouzl z ruky, ale vědomí neztratil. Levou ruku sevřel v pěst a vší silou udeřil vlka do kořene nosu. Jednou… dvakrát. Vlk povolil sevření, aby si posunul čelisti, a v tu chvíli Kern paži vytrhl.

Po ostrých tesácích zůstaly na předloktí krvavé rány.

Na bílý sníh dopadly rudé krůpěje.

A když se na něho vlk vrhl znovu, uchopil ho Kern oběma rukama za kožich a trhl.

Vlk, hnaný ještě svou vlastní rychlostí, odletěl na dobrých sedm osm kroků. Dost daleko na tvrdé přistání. Ale vypadalo to, že zvíře také žije podle cimmeřanských zásad – sedmkrát upadnout, osmkrát vstát – protože bylo ihned na nohou a znovu se plížilo ke Kernovi.

V té krátké pauze si však Kern stihl strhnout halenu. Zatímco se k němu vlk přibližoval, ustupoval k místu, kde ležel jeho meč a halenu si pevně ovinul kolem levé paže. Pokud se otočí a natáhne se po meči, vlk okamžitě zaútočí. I jen letmý pohled, aby zjistil, kde přesně se stočené deky s mečem nacházejí, byl v tuto chvíli riskantní. Opatrně se šoural, čelem stále k vlkovi, a koutkem oka se snažil zahlédnout odhozenou zbraň. Nebyl čas. Vlk nečekal, až se Kern připraví k boji. Zavrčel, přikrčil se a skočil. Chňapající čelisti opět mířily přímo na Kernovo hrdlo.

Kern vrazil chráněnou levačku vlkovi do tlamy, druhou rukou ho popadl za zátylek a strhl ho dozadu na zledovatělou zem, kde ho celou vahou zalehl.

Zvíře zmateně chňapalo po Kernově hrudi a pažích, bolestně kňučelo a zuřivě se snažilo vyprostit. Špinavé drápy zanechávaly dlouhé, bolestivé škrábance, ale bolest byla to poslední, co Kerna zajímalo – vlk se z jeho sevření nesměl osvobodit. Výsledek by pak byl jednoznačný. Přitlačil vlka ještě více a paži mu stále silněji tlačil do mordy. Cítil, jak zuby místy pronikají tuhou kůží haleny a znovu se mu zarývají do paže. Znovu přitlačil.

Neměl meč, neměl ani nůž. Ani nemohl chytit vlka za chřtán. Do tváře se mu opíral smrdutý vlčí dech a v ústech, vyprahlých lapáním po vzduchu, cítil pachuť krve.

Měl stejné přirozené zbraně jako vlk, ale neměl možnost je použít. Kern se o kousek posunul, vnořil obličej pod zubatou mordu a snažil se vlkovi prokousnout hrdlo. Jeho zuby a čelisti však nebyly uzpůsobeny pro trhání. Žvýkal hrubou a hustou kožešinu a provazovité svaly a hledal tepnu nebo průdušnici. Sladký zvířecí pach mu ucpával nozdry a hrdlo.

Ohromný vlk zoufale bojoval, vyl a chňapal, zadníma nohama metal gejzíry sněhu a hlíny. Drápy předních nohou neustále tepaly Kernovu hruď. Kern ochraptěle skučel a s novou silou dál hryzal, dokud neucítil krev.

Vlk ztichl.

Nemohlo být ani řeči o tom, že by snad vlka zabil. Boky se mu stále zdvíhaly a při každém výdechu mu z nozder vylétl oblak páry. V hrudi mu slabě hvízdalo.

Kolem to začalo ostře páchnout, neboť vlk je oba pomočil jako důkaz poníženého přijetí porážky.

Kern sotva lapal po dechu. Zdvihl tvář ze zakrvácených chlupů, aby se zbavil odporné pachuti, ale zvíře nepustil. S obličejem těsně vedle masivních čelistí hleděl do žlutých očí, které se tak podobaly těm jeho. Zvíře vypadalo zmateně a vyděšeně, jeho pohled byl náhle stejně nepřítomný jako pohled Buroka Medvědobijce, když se blížila jeho poslední hodina.

„Když tě teď pustím," zašeptal Kern, hlavně proto, aby uslyšel svůj hlas a ujistil se, že ještě žije, „znovu po mně skočíš."

Zvíře zase zaskučelo. Otázkou zůstávalo, jestli to znamená ano, nebo ne.

Ale Kern si nebyl jistý, jestli má dost sil, aby dál bojoval s vlkem podle jeho pravidel a snažil se mu prokousnout hrdlo. Pokud by se mu to podařilo, měl by dostatek masa na cestu do jižních krajů. Pokud ne, byl si jist, že vlk by se nerozpakoval nechat ho ležet v krvi na sněhu.

Boj o přežití. Boj vyhnanců.

„U Croma, mezi námi je velký rozdíl,“ řekl k vlkovi a stále plival chlupy a krev. „Uvidíme, kolik bojovnosti v nás ještě zbývá.“

Prudce se odstrčil od vlka a odkutálel se ke sbaleným dekám s mečem. Prudce trhl za cíp, deky se rozbalily a všechno, co v nich měl, se vysypalo na zem.

Sevřel jílec meče.

Rychle se otočil, připraven na útok. Vlk byl pryč.

Utíkal zpět mezi stromy, kulhal na pravou nohu a neohlédl se dřív, dokud se nepřehoupl přes kmen padlého jilmu. Tam se skrčil a nad zasněženým pněm bylo vidět jen jeho oči a uši. Bez mrknutí sledoval Kernovy pohyby.

Zakrvácený, podrápaný a naprosto vyčerpaný Kern si dřepl na bobek a mávl mečem na rozloučenou.

„Tak je to nerozhodně,“ řekl a začal sbírat své rozházené věci.

6

Protože Kern neměl žádné čisté plátno ani neznal léčivé byliny, opláchl si nehluboké drápance na hrudi čistou vodou a spolehl se, že se zacelí samy. Než se krev začala srážet, dost to krvácelo. Doufal, že se brzy vytvoří strupy. Ale při jeho obtížném putování se mu zranění otevírala pokaždé, když napjal svaly nebo se otřel paží o některý strup.

Zanechával za sebou krvavou stopu, kterou by Daol jistě dokázal snadno sledovat.

Nebo kterýkoli čtyřnohý lovec.

Protože halenu i plášť zavinul do přikrývek, nesl Burokův široký meč v ruce. Jako pojistku, kdyby na něho obrovitý vlk znovu zaútočil. Krok za krokem, liga za ligou. Vlka několikrát zahlédl, vždycky z dálky, jako siluetu v ranní mlze. Odhadoval, že jde za pachem jeho krve.

Byl příliš vyhladovělý, než aby opustil stopu, ale stále příliš vyděšený na to, aby se pokusil o nový útok.

Kern se obával nadcházející noci. Takže když krátce po poledni narazil na stopy velké skupiny, považoval to zpočátku za šťastnou náhodu.

Ale jen zpočátku.

Podle šířky pásu zdupaného sněhu jich muselo být hodně. Kern našel dost zřetelných stop, aby určil; že šli od jihozápadu na severovýchod. Patrně mířili k průsmyku Smyčka. Nebo jen chtěli jít podél Sněžné řeky dál na sever.

To dávalo smysl. Ale mátly ho stopy koní. Napočítal šest vzrostlých zvířat. Ale sotva to byli dlouhosrstí tažní koně, kteří se v severních zemích nepohybovali nejlépe. Dokonce i Cimmeřané na ně neradi spoléhali. A obyvatelé Nordheimu už vůbec ne. Většina klanů je považovala za příliš náročná zvířata s velkým apetitem a malou výdrží. Nedokázala lézt po skalách a při lovu byla příliš hlučná. Koně také měli nepříjemný zvyk lámat si na nerovném terénu nohy a

padat mrtví, když se uštvali. A když někdy utekli, nebo je odvlekli nájezdníci, bylo to obvykle přinejmenším s polovinou zásob, co měli na hřbetě.

Ale jak Kern vyčetl z jednoho zvlášť dobrého otisku v udusaném sněhu, tihle měli kovové podkovy. To znamenalo jižany. Snad Nemedijci. Na obchodní karavanu bylo ještě příliš brzy, a nikde neviděl stopy vozů. Že by aquilonští vojáci na výpadu do Cimmerie? Napřáhl snad král Conan opět ruku v železné rukavici nad svou rodnou zem?

Kern stál na udusaném sněhu a dech mu mrzl před očima. Ostrý mráz ho nutil přivírat oči. Pohlédl k jihu a byl rád, že vidí tmavé siluety stromů několik set kroků od sebe. I když věděl, co tím směrem leží. Lesy a vrchy a pak zasněžené pláně pod Conallským údolím, táhnoucí se až ke Gunderlandu.

Tři, možná čtyři dny běhu v oblaku pachu krve.

„Dokážu to," zašeptal nahlas. Totéž slíbil Reaveovi.

Ale jestli Aquilonia obnovuje posádky v Cimmerii, pak naděje a jídlo nemusejí být daleko. Dál vepředu našel koňský trus, sice vychladlý, ale ještě ne promrzlý. Tak nanejvýš půl dne.

Naděje vlila Kernovi novou sílu do unavených svalů a on se rozběhl po stopě ku ní.

Když dorazil na místo porážky, překvapeně si uvědomil, že vůbec nepočítal s vanirskými nájezdníky. V těchto vymrzlých pustinách měli pro koně ještě méně využití než Cimmeřané.

Kromě potravy.

Sníh byl v širokém okruhu potřísněn čerstvou krví. Pod břevnem, zavěšeným mezi dvěma stromy, sníh úplně roztál a hlína se změnila v narudlou břečku smíchanou se zbytky vnitřností, z níž stoupal kovový pach krve a obsahu střev. Našel několik odřezků kůže, příliš tenkých nebo potrhaných, než aby se hodily na vydělání. Byl to bezpochyby kůň.

Uhlíky ve velkém ohništi byly studené a trochu zavlhlé. Stopa pokračovala dál na severovýchod. Takže Vanirové se zde zastavili, porazili jedno ze zvířat (ukradených někde na jihu) a znovu se vydali na cestu. Vesnici Gaudů zdaleka minou.

Ale ne pohřební průvod!

Kern zůstal stát u místa porážky. Zadíval se k horám na severovýchodě, pak k jihu a nakonec na krvavé cáry u svých nohou. Snad by mohl ze zbytků oškrábat hrst masa a opláchnout ho zbytkem vody od větviček a hlíny. I kus kůže, pomalu převalovaný celý den mezi zuby, by ho posílil. Měl tu všechno, aby se dostal na jih. Kromě trošky štěstí.

Obrátit se zády. Hledět si svého bezpečí a budoucnosti. Nehledět na klan, který se ho zbavil. Jednou vyhnaný… …*a osmkrát vstát.*

U Croma, nechce přece vidět své přátele jako otroky spoutané v řetězech, nebo jejich hlavy nabodnuté na kůlech! Nemůže dopustit, aby Burok shnil v podhůří zemí Sněžné řeky!

Z kusu kůže otřepal hlínu, kousek odřízl a vsunul si jej do úst. Snažil se vyžvýkat zbytky masa a tuku, vysával zatuchlý, slizký olej. Několik dalších kousků zabalil do olejovaného plátna po sucharech. Uzlík pak přivázal k opasku na později.

Potom vyrazil.

Na severovýchod. Za Vaniry.

Téměř to stihl.

Kvůli těžkým mrakům a husté mlze se předčasně zešeřilo a slunce se ztratilo za vrcholky hor na západě Conallského údolí. Kern přesto vytrvale postupoval vpřed. Ligu za ligou. Srdce mu prudce bušilo. Plíce měl spálené, jak zhluboka vdechoval ledový vzduch, který sem přicházel ze zemí Sněžné řeky.

Jeho zranění pod silnými strupy na dotek bolela a začínala se podebírat. Kern se dopotácel ke vzrostlé olši, opřel si hlavu o stříbrošedou kůru a dlouze, přerývaně oddechoval. Běžel celý den, posledních několik hodin dokonce ještě rychleji, protože Vanirové zkřížili stopu, po které se ihned vydali – stopu gaudského pohřebního průvodu. Kernovy oči, které byly mezi Gaudy vždy jeho prokletí, neměly s nedostatkem světla problémy, a on snadno dokázal sledovat stopy Vanirů. Kontroloval koňský trus čichem a dotekem. Hromádky byly postupně teplejší; pomalu ale jistě se blížil. Byl tak blízko, že z poslední hromádky se ještě kouřilo.

Když zaslechl řinčení kovu, uvědomil si, že je blíž, než čekal.

Dlouze se nadechl a vyčkával. Uslyšel to znovu. Vzdálené, ostré řinčení. A výkřiky! Výkřiky nesené větrem byly spíše tušené, nebylo možné rozeznat slova ani komu křik patří.

Pak dlouhým a tklivým hlasem zatroubil roh. Jako zefýr, který duje z nordheimských království a vyje v lesích.

Kern se odstrčil od olše a za běhu rozbaloval balík dek a odhazoval opasek s nožem, deky, halenu a zimní plášť. Odhodil všechno kromě těžkého meče.

Vyškrábal se na táhlý svah, pak seběhl po druhé straně.

Zastavil se a poslouchal, protože souvisle vyšlapaná cesta se náhle změnila ve změť jednotlivých stop. Od jihu zaslechl několik drsných výkřiků. Vyrazil tím směrem.

Po necelých sto krocích téměř zakopl o zhroucené tělo. Byl to jeden z mladíků, které s sebou Cul vzal jako lovce a předsunuté hlídky. Na hrudi a ramenou měl nejméně tři rány mečem a hluboce prořízнuté hrdlo. Nad ním se vznášel lepkavý pach krve, rozstříkané kolem v rozmáchlých obloucích.

„Cule!“

Výkřik přišel zepředu. Nebyl to Reave ani Daol. A určitě ne Maeva.

Byl to Morne. Krvácel z rány na rameni. Zády se tiskl k vysokému ojíněnému cedru a mečem odrážel dva rusovlasé Vaniry. Oba nájezdníci měli na sobě kožené kyrysy pobité tenkými kovovými plátky. Oba měli plnovousy a na zádech jim poletovaly dlouhé copy – obvyklý účes Vanirů.

Ten bližší byl oblečen do rudého pláště lemovaného stříbřitou vlčí kožešinou. Ozbrojen byl mečem a štítem. Ten druhý měl válečnou sekeru.

Řinčení mečů přehlušilo Kernův příchod, dokud nebyl téměř u nájezdníků. Snad ho prozradilo zachvění země. Možná prasklá větvička nebo chrupající sníh.

Ať byl důvod jakýkoli, Vanir s mečem se náhle otočil a krátce a prudce sekl. Čepel narazila na Kernův meč.

Meč se rozechvěl a rukou, uvyklou na topůrko sekyry, a ne na tvrdou ocel meče, projela bolest. Ale Kern nepustil. Jeho vlastní nemotorný protiúder se svezl po protivníkově štítu pobitém ocelí.

V zrzavém plnovousu se rozevřel divoký škleb. Nájezdník už věděl, že proti sobě nemá zkušeného šermíře.

Ale zapomněl na Mornea, který odrazil shora vedený úder druhého Vanira, pak skočil kupředu a zezadu sekl po nájezdníkově nakročené noze. Ten se s přeťatými šlachami a bolestným řevem zhroutil na zem. Meč ale stále svíral v ruce.

Kern od něho odstoupil a obloukem se vzdálil, aby odpoutal pozornost druhého nájezdníka od Mornea. Morne nevěděl, kam dřív seknout. Jeho meč vyrážel vpravo i vlevo. Zaváhal.

„Uteč!“ vykřikl Kern a prudce narazil nájezdníka se sekerou na kmen cedru.

Morne odskočil od nájezdníka na zemi, který se stále zuřivě oháněl mečem. A samozřejmě také od muže se sekerou. Ani se neohlédl, jak si Kern vede, utíkal a stále volal Cula.

Nájezdník se odrazil od silného kmenu a z boku zaútočil těžkou válečnou sekerou na Kerna. Ten úder vykryl mečem, ale silný náraz mu jej vyrazil ze zemdlené ruky. Nedaleko ležel štít, který upustil první nájezdník. Kern se po něm vrhl. Zdvihl ho právě včas, aby kryl drtivý úder vedený na své rameno.

Další úder, další kryt. Kern přiskočil k nájezdníkovi, aby se nemohl rozmáchnout, a udeřil ho štítem do nosu. Slyšel zapraskání chrupavky a po přední straně štítu se rozstříkla krev.

Muž se zapotácel, ucouvl a jednou rukou si sevřel rozbitý nos.

Kern neztrácel čas, zanechal oba muže jejich osudu, rychle sebral meč a rozběhl se hlubokým sněhem.

„Reave?“ Daole?“

Prodíral se zasněženým ostružiním a cítil, jak mu trní odírá odhalené nohy. Prodíral se zhruba směrem, kterým utekl Morne, rozhlížel se a naslouchal, jestli neobjeví další šarvátku. Našel nosítka s Búrokovým tělem, opřená o dva balvany. O kousek dál ležel ve sněhu další z Culových mužů a snažil se nacpat si zpátky vnitřnosti, které mu vyhřezly z rozseknutého břicha.

Pak narazil na těla dvou mrtvých Vanirů. Jeden z nich krvavými prsty svíral čepel krátkého meče, takového, který by nosil drobný muž. Nebo žena.

„Maevo!“ vykřikl z plných plic. „Kerne? Kernel“

Reaveův křik ho dostihl, když mezi stromy hledal Burokovu dceru. Kern se vrhl se štítem a mečem do podrostu, kde se Reave oháněl širokým cimmeřanským mečem a držel v uctivé vzdálenosti čtyři nájezdníky, kteří ho obklíčili jako smečka hladových vlků medvěda.

Reave i Kern už byli na pokraji sil. Přes všechnu Reaveovu sílu a dovednost byli ti čtyři na ně až až. Museli se rychle zbavit přesily. A bez pomoci…

Kern se zarazil. Napadla ho zoufalá myšlenka. *Pomoc.*

„Támhle.“ Pokývl směrem, kde našel mrtvá těla a umírajícího gaudského bojovníka. „Jsou tam další!“

Měl za to, že je to dobrá lest. Posily hned za zasněženou proláklinou. Není čas skoncovat se dvěma barbary. Pryč!

Namísto toho se dva Vanirové soustředili na Kerna a druzí dva dál doráželi na Reavea. Meče se srážely a tančily. Nájezdníci se ve svém drsném, nosním jazyce navzájem povzbuzovali. V ubývajícím světle byli sotva víc než stíny s blyštivými čepelemi v rukou a tvářemi zkřivenými divokým vztekem. Kern pochyboval, že sám z dálky vypadá jinak.

Ale když se jednu chvíli vrhl s vyceněnými zuby vpřed, jeden z mužů měl v houstnoucím šeru možnost si ho lépe prohlédnout. Vyděšeně začal ustupovat.

„U Ymira! U Ymira!“

Proč se nájezdník dovolával hlavního vanirského boha, legendárního ledového obra, který, jak praví legendy, kdysi bojoval se samotným Cromem, Kern netušil a bylo mu to jedno. Důležité bylo jen to, že teď měl proti sobě jenom jednoho muže.

A ten také zmateně váhal, meč zdvižený vysoko nad hlavou. Pomalým pohybem sekl a čepel se svezla po nastaveném štítu.

Vanir už druhou šanci nedostal. Kernův meč se mu zatnul do stehna a proťal je dlouhou ranou směrem k tříslu, přičemž přesekl něco důležitého. Vystříkla horká krev a na Kernův kilt, paže, ruce a obnaženou hruď dopadly kouřící kapky.

Muž bolestí zavyl. Ostatní se zarazili. Reave toho využil, odskočil, široce se rozmáchl mečem a srazil nájezdníkovi hlavu. Vystříkla krev a tělo se zhroutilo k zemi.

„Dostali jsme je!“ zvolal Kern směrem k imaginárním posilám. Připadalo mu, že má místo svalů olověná závaží, přesto ale zdvihl paži a zamával, jako by je přivolával.

Pod dojmem mohutného Reaveova úderu se všichni tři zbývající Vanirové, včetně onoho vyděšeného, který se držel stranou, rozhodli vzít nohy na ramena. Ustupovali do noci, meče napřažené před sebou. Když se třikrát krátce ozval vanirský roh, rychle se otočili a zmizeli do lesa za svými druhy.

„Kde jsou… kde jsou ostatní?“ zeptal se přerývaně Reave a díval se za Kerna. Také se snažil popadnout dech. Pak si zřejmě uvědomil, kdo mu to přišel na pomoc, a prudce ho obejmul. „Ty ses vrátil!“

„Samozřejmě,“ vyhekl Kern, když ho Reave mohutným stiskem zbavil dechu. Kern se snažil mezi sebe a přítele vklínit svůj nově nabytý štít. „Daol? Maeva?“ zeptal se.

Reave zavrtěl hlavou. Zabodl meč do země a ztěžka se opřel o zarážku jílce. „Nevím. Začali jsme se probíjet hned, jak se zešeřilo a doufali jsme, že do tmy projdeme. Ale obešli nás a napadli ze stran.“ Vytrhl meč ze země. „Cromovy voči, co ty tady děláš?“

Vysvětlování by zabralo mnoho času. „Zakázal mi snad Cul jít na východ?“

Jeho přítel se zamyslel. „Ne.“

„Takže jsem tady,“ odpověděl Kern s mdlým náznakem úsměvu. Všechny svaly mu nervózně vibrovaly, postrádaly činnost, ale za chvíli se adrenalin vyplaví a on bude slabý jako štěně. Jestli mají nějak prospět ostatním, musejí vyrazit.

Pozdviženým štítem si kryl rameno a mečem ukázal dopředu. „Teď mu to řekneme.“

7

Ti, co přežili, vymetli smrkovými větvemi sníh uvnitř malého kruhu stromů. Větve pak posloužily jako palivo pro malý oheň uprostřed kruhu. Jehličí prskalo a odletovaly z něho žhavé jiskry, z plamenů stoupal štiplavý, hustý dým.

Kern si dřepl v místě, kam nedosahovalo teplo ohně, na samém okraji osvětleného kruhu. Protože po boji posbíral své věci, měl na sobě opět otrhanou halenu a zimní plášť. Široký meč si připnul na záda. Před ním ležela odhozená válečná sekera a on oběma rukama pevně svíral topůrko. Každou chvíli zachytil nejisté a nevraživé pohledy. Nebyl už sice příslušník klanu – kdo je jednou vyhnán, je vyhnán navždy – ale teď ho nemohli jen tak snadno odehnat.

I když se Cul tvářil, že by to nejraději okamžitě udělal.

Culova pyšná brada byla poznamenána ošklivou ranou táhnoucí se až k pravému koutku úst, vlasy slepené krví zplihle visely k jedné straně. Neklidně přecházel mezi muži a divoký plamen v jeho očích byl stejně intenzivní jako plameny ohně. Válečník v něm by se nejraději pustil do stíhání nájezdníků, ale náčelník znal své povinnosti. A také dluhy.

„Pojď k ohni, Vlčí oko," řekl hlasem, který byl jen o málo přívětivější než hrubé zavrčení. „Zasloužíš si to."

Jako kterýkoli cizinec, který by pomohl klanu.

„A mnohem víc," zabručel Reave. Shrbený obr se ještě s jednou z žen hrabal ve zbytcích zásob. Dosud zkrvavený meč měl položený na dosah.

Kern zůstal, kde byl; vyhnanec ze smečky. Nedělal si žádné iluze a žádného z mužů nechtěl mít za zády.

Zůstalo jich dvanáct. Dvanáct z dvaceti, kteří opustili vesnici Gaudů. Zadíval se na nosítka ležící opodál, na nichž Burok stále čekal na svůj poslední odpočinek na Poli náčelníků. Na promrzlé zemi vedle nosítek ležela další tři těla. Byl tu Juga, jeden z nejoddanějších Culových mužů. Pak Oscur a Agh, oba již dost staří

na cestu, ale příliš mladí, než aby se mohli postavit drsným Vanirům. Tři mrtví a čtyři další pohřešovaní.

A jeden vyhnaný.

„Tak co?“ zeptal se nakonec Morne Reavea a Desagreny. K poraněnému rameni si tiskl zakrvácený kus plátna.

Kern už dříve odhadl zásoby vzhledem k jednodenní cestě do severního údolí a zpět domů. Bylo toho málo. Se čtyřmi zmizelými se ztratilo alespoň pět balíků zásob. Spolu s Daolem a Maevou!

„Šest, možná osm dní,“ odpověděla Desa a prorazila si mezi dvěma muži cestu k ohni. Na rozdíl od povětšinou robustně stavěných Cimmeřanů měla štíhlou a mrštnou postavu, ale byla známa tím, že stačí málo a vzplane s divokostí letní bouře.

„To nestačí,“ potvrdil Cul to, co všichni věděli. Zamnul si bradu a zašklebil se. „Morne, ty za úsvitu poběžíš zpět do vesnice. Přivedeš Croaga a Hydallana. A přineseš něco ze zimních zásob.“

A než přijde jaro, možná dalších pět lidí umře hlady. Kern namáhavě vstal, sekeru stále svíral v ruce. „A co Daol?“ Našel se jen zlomený lovecký luk a nájezdník se šípem v krku. „Co Maeva a ostatní?“

Cul se zastavil. „Copak jsi tu nebyl, Kerne? Byli to Vanirové! Přinejmenším dva tucty.“

„Vypadalo to na víc,“ pronesl Aodh, shrbený u ohně. Prohrábl uhlíky větví. „Jo,“ zašeptal hlas z druhé strany.

Mohlo to tak vypadat; bylo šero a mlha a útočili ze dvou stran. Cul to nechal být. „Je jich moc. Když za nimi vyrazíme, přijdeme o víc, než můžeme ušetřit. Pokud jim už jen tak z legrace nepodřízli krky.“

Pro nového náčelníka to jistě muselo být obtížné. Bezpochyby myslel na Maevu víc než na ostatní. Ale… „Přikážeš Hydallanovi, aby tě hledal v kraji Sněžné řeky, zatímco jeho syna mučí a vlečou do severních zemí?“ Kern zavrtěl hlavou. Přesto by to stařec asi udělal. Klan má přednost před vlastní krví. Daolův otec koneckonců přijal jeho vyhnanství velice lehce.

„U Croma, Vlčí oko, přesně tohle chci udělat!“ vykřikl Cul a ohnal se směrem k němu. „Tohle už není tvoje věc! Nepatříš do klanu. Už tě nechci vidět.“

„Ale já ano!“ Reave vyskočil na nohy a mečem ryl do země před sebou. Šest stop oceli. „Jestli chce Kern pronásledovat nájezdníky a osvobodit Daola, jdu s ním.“

Kern se tak opravdu rozhodl. Rozhodl se tak, už když vyrazil na sever za nájezdníky, aby pomohl přátelům.

Ale nechtěl, aby se Reave vytrhl z klanu.

„Daol by to od tebe nežádal,“ řekl zhrublým hlasem a přistoupil k příteli. V očích ho zaštípal dým ze zeleného jehličí. „Je to šílený podnik, Reave. Udělám, co musím.“

„Deset, možná dvanáct nájezdníků? Budeš potřebovat pomoc.“

Reave nikdy neuměl dobře počítat. Cimmeřané si v boji sice vedli dobře, ale ne zase tolik. Cul nechal havranům dva nájezdníky. Reave dalšího, i když s Kernovou pomocí. Daol zřejmě čtvrtého, Maeva pátého. Takže zbývalo…

„Devatenáct,“ opravil Reavea. „Možná víc.“

„Tak je to jasné. Musíme být aspoň dva.“

„Tři.“ Aodh odhodil klacek do ohně a vylétl oblak jisker. Setřel ty, co mu vlétly do tváře a ztěžka vstal. „Jdu taky.“

Cul se rozhlédl a chtěl něco říci, ale Aodh měl rychlejší jazyk. „Burok Medvědobijec byl můj náčelník osmnáct let, nemůžu opustit jeho dceru a pak stát nad jeho hrobem.“

Aodh byl už stárnoucí válečník a také asi přemýšlel, jestli nebude další, kdo bude vyhnán z klanu.

Stejně tak Wallach Šedovous, kterému na temeni už chyběly vlasy a vousy měl téměř ocelově šedé. Vystoupil kupředu. Nepodíval se do Culových zlostně planoucích očí, ale jen přikývl. „Jdu taky. Lepší umřít jako bojovník, než skončit jako vyhladovělý stařec.“

Nebyly to sice nejlepší vyhlídky, ale Kern jim nemohl bránit, aby se zachovali podle svého svědomí. Pohlédl do jejich tváří zarůžovělých ohněm. V obou se zračilo pevné odhodlání.

„A já.“

Mladý hlas se zajíkl, nikoli však strachem, ale věkem. Byl to Ehmish. Chlapec, který donesl Maevě onoho velkého pstruha. Nemohlo mu být více než patnáct jar. Přestože vypadal trochu vystrašeně a nerozhodně, sebejistě vystoupil vpřed s rukou na střence nože zavěšeného u pasu.

„Ne,“ zavrtěl Kern hlavou.

Nebylo to jen proto, že podle klanových tradic nebyl Ehmish ještě muž. Těmi se chlapci stávali, až když poprvé zabili v boji. Každý mladík se sám rozhodoval, kdy se přidá k některé válečné výpravě. Kdy začne usilovat o své mužství. Ale Kernovi bylo jasné, že Ehmish nemá ani tušení, do čeho se pouští. Život vyhnance. Pronásledování vanirských nájezdníků.

Čekal by ho nejspíš velmi krátký život.

„Měj rozum, kluku,“ vyštěkl Cul. Oči mu plály, když si uvědomoval, jak se jeho malý oddíl rozpadá. „On tě nemusí zajímat.“

„Oscur byl můj přítel. Zachránil mi život, když mě postrčil dopředu. Můžu lovit a dělat zvěda. Půjdu s Kernem Vlčím okem!“

Kernovi nešlo o pomstu a chtěl to říci, ale Reave ho kývnutím zarazil. „Lepší malá pomoc než žádná,“ pronesl k mladíkovi.

„Budu i já ‚malá pomoc', Reave Býčí srdce?“ Desagrena se zvedla od ohně. Podle jejího posměšného tónu to vypadalo, jako by Reave byl děcko. Jeden z mužů, Morne, se po ní natáhl, ale Desagrena ho ostře pleskla přes ruku. „Žádnou ženu nesmíme nechat Vanirům. Bude lepší ji zabít, než aby ji odvlekli.“

Reave se zmohl jen na bezmocné potřesení hlavou. „Takhle nás za chvíli bude víc než Vanirů.“

Ale to nehrozilo. Nikdo další už nevystoupil a podle podezíravých, a dokonce i nenávistných pohledů od ohně se dalo soudit, že už to nikdo neudělá. Culovi zbylo sedm silných mužů, i když Morne měl poraněné rameno. To by mělo stačit, aby odnesli Buroka na sever. Patrně. S posilou z vesnice. A jejími zásobami.

„Vezmeme si sekyru na dříví,“ řekl Kern Reavemu, ale jeho slova mířila spíš ke Culovi, aby mu poskytl čas na námitky, a jako určité varování. Pokud by mezi dvěma skupinami měl vypuknout boj, oslabilo by je to natolik, že by nedokázali splnit svá poslání.

„Pazourek, kámen a hrst troudu. Naše deky a měchy.“ Zatřepal tím svým. Byl prázdný. Bude muset stačit rozpuštěný sníh. „Vezmeme si potraviny na jedno pořádné jídlo. Doženeme nájezdníky a vezmeme jim zásoby, nebo při tom zemřeme.“

Protože si Kern bral jen málo, nebude muset Cul sáhnout tak hluboko do vesnických zásob. To může zachránit několik životů.

Ne že by byl Cul připraven na kompromisy. Jeho ruce drtily jílec meče ovinutý drátem, ale ani náčelník nemohl nutit členy klanu, aby jednali proti své vůli. Věděl, že za sebou už nemá dostatek oceli, aby těm druhým mohl zabránit vzít si ještě víc, kdyby to požadovali.

„Vemte si to a táhněte," zavrčel. „Půjdete za tou zrůdou?" Jeho zachmuřený zrak ulpěl vyzývavě na Kernovi. „Tvoje zrození je prokleté, Vlčí oko, všem jim přineseš jen smrt. Popadněte co můžete a žeňte se za nájezdníky. Ale ať mi už nikdy nezkřížíte cestu." Každé slovo drtil skrze zuby jako přes mlýnské kameny. „Už nikdy."

Kern měl dost rozumu, aby se spokojil alespoň s částečným vítězstvím. Přikývl. Ostatní začali rychle balit své věci. Ehmish přinesl Kernovi jeho přikrývku. Přehodil si improvizovaný ranec přes jedno rameno a v druhé ruce, přesně v těžišti, sevřel válečnou sekeru.

Neodpustil si, aby alespoň slovně nepodpořil zbytek svého ztraceného klanu. „Dělej jim čest, Cule. Dělej čest Burokovi."

„Ať tě zima vezme, Vlčí oko! Nikdy jsem nedělal nic jiného."

Snad. Teď už to Kernovi mohlo být vcelku jedno. Zhluboka vdechl vůni hořícího syrového dřeva a štiplavou svěžest rodící se noci. Světlo ohně tančilo po mýtince a ozařovalo drsné tváře těch, kteří ho vestoje či v podřepu sledovali jako nebezpečné zvíře, kroužící na hranici světla. Zvolna couval a sledoval je svýma vlčíma očima, dokud nebyl tak daleko od ohně, že už ho necítil. Zůstala jen lehká vůně kouře, kterou načichla jeho halena, plášť a vlasy barvy jinovatky.

Pak se otočil a rozeběhl se do tmy, ostatní v řadě za ním.

„Kdy se utáboříme?" zeptal se Reave, když s ním vyrovnal krok.

„Žádný tábor. Vanirové nebudou tábořit blízko lidí, které přepadli, pro případ, že by je přece jenom pronásledovali. Půjdou celou noc. A my také."

„Ve tmě ale pořádně neuvidíme."

Kern krátce pohlédl na přítele. I když se měsíc ztrácel v mlze, věděl, že jeho očím to stačí. „Já ano," připomněl.

Reave po krátké pauze přikývl. „Dobře." Nechal to být, jako by to nebylo nijak významné. „Jednomu by přece jen pomohlo pár loučí."

Desa za ním to zaslechla. „Kdyby to šlo, tak jistě. Ale jak uvidí, že se blížíme, je po nás."

„Stejně jsme mrtví,“ zabručel Reave. Ale ani takové chmurné myšlenky mu nezabránily následovat Kerna.

Kern se sehnul pod tenkou větví, která pak šlehnula Reavea do tváře. V běhu hledal zdupaný sníh, který by je mohl dovést k Vanirům. *Jak uvidí, že se blížíme…* Znovu si opakoval ta slova a něco mu blesklo hlavou.

Měl alespoň o čem přemýšlet, když vedl svou skupinu černou nocí.

8

Ráno se přihlásilo trhlinami v oblacích, kterými občas problesklo slunce. Byla to vítaná změna, neboť nad Conallským údolím se obvykle po celou zimu stahovala těžká mračna. Zvedl se mírný, přerývaný vánek. Svěží a štiplavý. Nebyly to ony mrazivé póry vy šlehající z vrcholků hor. Vysoko ve větvích zpěvní ptáci zvesela přivolávali jaro, ale stromy dosud neměly jediný pupen a sněhovou pokrývku nenarušovaly zelené výhonky nové trávy.

Sporadické paprsky se odrážely od sněhové krusty jako od tisíců drobných diamantů. Prosvětlovaly drsnou krajinu a jako dýky bodaly do očí Gaudů, když pohlédli dále kupředu.

Sklonit hlavy a sledovat stopy. Kern dobře věděl, že jinak riskují sněžnou slepotu. Nebo přinejmenším bolestivé pálení očí. I tak si stínil oči a rozhlížel se mnohem častěji, než by bylo třeba kvůli hledání stop. Jednou měl dojem, že v závěsu své skupinky zahlédl siluetu vlka, který ho napadl. Nebo jiného osamělého vlka. Ale s tolika čepelemi kolem sebe neměl obavy. Teď se snažil včas zahlédnout zadní hlídky Vanirů.

Dřív než Vanirové zahlédnou jeho.

Stopa je vedla na sever a na východ. Snad trochu více na východ než na sever, ale nájezdníci šli přímo k hranicím zemí Sněžné řeky. Zasněžené vrcholky vysočiny se nad strmými svahy nakláněly velice blízko, jako mraky ležící nad horami. Ideální vodítko při cestě na sever. Také domov klanu Galia, divokých a primitivních nomádů Cimmerie.

Stopa byla čerstvá. Kolem poledne už nacházeli znamení, že nájezdníci nejsou daleko. Čtvrt dne cesty? Méně?

Bez odpočinku a dostatku jídla začínaly Kernově skupince ubývat síly, zatímco nájezdníci se cpali čerstvým koňským masem. Kernovy skromné zásoby už byly pryč a z posledního kousku kůže, který žvýkal, už nezbylo téměř nic.

Náhle se stopa rozdvojila.

Stalo se to v tábořе, nedaleko mýtiny zacákané krví. Dokonce i Kern, který už podobná jatka viděl, se chvíli obával o životy unesených členů klanu. Když ale odehnali hlučně protestující vrány, nenašli naštěstí žádná lidská těla, jen zbytky koňské mršiny. Zvíře bylo naporcováno tak spěšně, že na kostře zbyly velké kusy masa, tuku i kůže.

Věděli snad Vanirové, že jsou pronásledováni, nebo to byla jen prostá opatrnost?

Nebyl čas rozdělávat oheň, a i kdyby, Kern by to nedovolil, protože kouř by je mohl prozradit. Vrhli se na zbytky koně jako kobylky. Maso bylo nahořklé a zatuchlé, ale všichni už v životě jedli horší věci.

Sotva stihli spolknout pár soust, ozval se Ehmish. Mladík byl zvyklý počkat na starší, proto udělal zběžnou prohlídku okolí místa porážky. Tiše ukázal na dvě stopy vedoucí z tábora. Jedna mířila na jihovýchod, druhá se nečekaně ostře stáčela k severu.

„Tak která?“ zeptal se Aodh za všechny. Nevyslovil, čeho se všichni obávali. Jestli zvolí špatně, ztratí zajatci naději na vysvobození.

„Půjdeme po obou?“ zeptal se zachmuřený Reave.

Kern zavrtěl hlavou. „Kdybychom se někdy rozdělili, nedošli bychom až sem.“

Běžel několik set kroků podél stopy vedoucí na jihovýchod, pak podél severní. Vrány ho pozorovaly z větví a hlasitě komentovaly jeho počínání. Přál si mít Daolovy zkušenosti ve čtení stop. Nebo Hydallanovy. Připadalo mu, že větší část Vanirů se zbývajícími koňmi vyrazila na sever. Půl tuctu nebo deset nájezdníků zamířilo k jihovýchodu.

Když to řekl Wallachovi, ten přikývl. „Větší skupina šla na sever, jo. Podél zemí Sněžný řeky.“ Neznal sice tolik z lesní moudrosti jako Daol, dokonce ani jako Kern, ale jako zkušený válečník dokázal číst stopy pohybujících se mužů. „Na jih jich šlo míň, ale rychlejc.“

Někdo musel rozhodnout. Všichni se dívali jeden na druhého, až se nakonec jejich pohledy zastavily na Kernovi.

„Na sever,“ řekl rozhodně. Nechtěl, aby se dohadovali. Podal Ehmishovi odřezek masa a sám jeden rozžvýkaný ztěžka polkl.

Chutnal nepříjemně po krvi. „Jdeme na sever. Se zajatci se nedá jít rychle.“ S takovou přítěží se rozhodně nedá jít horší cestou. Tohle mu dávalo smysl.

Reave se zarazil. „Jestli se pleteš…“

„Nepletu.“

Nesměl. Záviselo na tom příliš mnoho životů.

O druhém důvodu se nezmínil. Menší skupina se patrně chystala ke druhému přepadu Culovy skupiny. Tentokrát jich bylo méně, takže chtěli jen udeřit, sebrat kořist a zmizet. Nepočítali s bojem. Ti s sebou nemohli vláčet zajatce.

Zamířili k severu. Kolem poledne poprvé zahlédli Vaniry za denního světla.

Kern běžel napřed, Ehmish kousek za ním. O kus zpět vedl Reave ostatní. Kern dýchal přerývaně a pálilo ho v krku. Únava si postupně vybírala svou daň a Kern se soustředil jen na cestu přímo před sebou. Válečná sekera v jeho ruce ztěžkla, stejně jako široký meč na zádech. Rád by se meče zbavil, ale nemohl. Býval to Burokův meč. Ani sekeru nechtěl odhodit, protože byl stále přesvědčen, že touto zbraní dokáže vládnout lépe než dlouhou čepelí.

S takovými myšlenkami v hlavě málem přehlédl pohyb daleko před sebou. Snad by v tom případě po chvíli i vzdal pronásledování.

Kern padl do sněhu a odkutálel se stranou pod ojíněné šípkové křoví. Napjatě se díval mezi větvemi a několika zbylými listy, které na nich tvrdošíjně lpěly od podzimu, a počítal. Dvanáct, patnáct, osmnáct stínů se pohybovalo po hřbetu táhlého návrší necelou ligu před ním.

Osmnáct. Že by se skupina mířící na jih otočila a spojila s touto?

Pak si uvědomil, že nejméně čtyři z nich budou zajatci. Když se je ale snažil na dálku rozlišit, rozeznal postav šest. Jedna byla menší než ostatní (Daol?) a jedna se zdála štíhlejší (Maeva?) Pohybovaly se těsně za sebou. Ti lidé museli být k sobě připoutáni řetězy či provazy.

„Kolik?“ Kern sebou při Ehmishově zašeptání polekaně trhl. Ehmish ho viděl, jak se odkutálel stranou a následoval ho tak tiše, že Kern o něm do posledního okamžiku nevěděl.

„Dvanáct,“ odpověděl s bušícím srdcem. Ukázal na řadu otroků: „Naši.“

„Co teď uděláme?“

To byla otázka. Kernův plán se teprve začínal rýsovat. Poslal Ehmishe za Reavem, aby zpomalil, a nájezdníci se tak dostali více dopředu, pak měl zastavit pro případ, že by na hřebenu nechali zadní hlídky. Při zastávce pojedli ze skrovných zásob, aby obnovili síly, pak pokračovali v pronásledování mnohem opatrněji, aby na sebe nepřilákali pozornost dřív, než budou připraveni.

Reave by nejraději zaútočil hned po setmění.

„Bejku,“ zamumlala Desagrena.

Aodh měl lovecký luk a hrst šípů. Kern válečnou sekeru. Každý muž či žena měli alespoň nějaký meč. Ale první se ke slovu dostala sekyra na dříví, kterou Kern porazil mladý stromek a začal jej zbavovat větví. Během hodiny, než se sneslo šírání, vyrobil šest krátkých topůrek. Protože neměli žádný provaz, použili pruhy látky nařezané z jeho přikrývky a těmi topůrka zhruba ve vzdálenosti jedné paže připevnili ke kmeni poraženého stromku.

Desa nařezala krátké, pevné proužky z koňské kůže. Těmi na konec každého topůrka přivázali větvičky, suchou trávu, troud a to ještě obalili vlněnými hadry. Improvizované pochodně, které by s trochou štěstí mohly hořet několik minut.

Cimmeřané ale na štěstí nespoléhali.

Díky trhlinám v mračnech nebyla úplná tma. Přibývající měsíc zaléval bílou krajinu stříbřitým světlem. Po dni, kdy vítal návrat slunce, Kern nyní proklínal mizerné podmínky pro noční útok. Na bělostném sněhu zalitém světlem měsíce nebude možné přehlédnout pět rychle se pohybujících stínů.

„Důležité bude načasování,“ řekl svému malému oddílu bojovníků. Skláněli se nad kouskem holé země, odkud Kern smetl sníh. Hrotem nože črtal svůj plán do hlíny. Nakreslil nepravidelný kruh tábora Vanirů a potom mezi něj a hory umístil řadu šesti drobných křížků.

Ehmish vykuleně poslouchal, když mu popisoval jeho úlohu v plánu.

„Půjdou po tobě co nejrychleji a jak nejtišeji to půjde. Buď ve střehu! Nemáme nikoho, kdo by ti kryl záda. Budeš se muset sám rozhodnout, kdy začít utíkat a budeš muset běžet rychle a co nejdál.“ Kern se zadíval mladíkovi do očí. „Nerad bych se pro tebe vracel.“

Ehmish přikývl.

„My ostatní přepadneme tábor Vanirů.“ Na jižní straně tábora nakreslil krátkou šipku a čtyři kroužky. „Nevíme, kolik jich v táboře zůstane. Ale bude jich dost na hlídání vězňů a obranu tábora.“

„Podle mě tak štyry, šest,“ řekl Wallach Šedo-vous a žvýkal při tom dlouhou špičku svého kníru.

„Takže možná budeme ve výhodě,“ přikývl Kern a ukázal špičkou nože na šipku. „Aodhu, ty budeš před námi. Dostaneš se k nim na dostřel šípu. Uděláš tam zmatek, ale musíš dávat pozor, abys nezasáhl Daola nebo ostatní. Také budeš nej-blíž Ehmishovi a bude na tobě, jestli mu půjdeš na pomoc, nebo půjdeš s námi.“ Počkal, až se mu Aodh podívá do očí, významně pohlédl k Ehmishovi a pokývl.

Jedna věc byla přesvědčit Ehmishe o důležitosti jeho úkolu. Něco jiného bylo nechat ho v tom samotného.

Kern odzátkoval měch, zhluboka se napil vody ze sněhu chutnající po kůži a poválel ji v ústech, jak ho to kdysi učil Hydallan. Tak se nejlépe uhasí žízeň. Pak polkl.

„Ehmish bude mít na odlákání nájezdníků pár minut, Aodh udělá v táboře zmatek a my pak co nejprudčeji udeříme.“ Čarami spojil čtyři kroužky s táborem Vanirů. „Jakmile uvidíte svázané zajatce, přeřízněte lano, které je spojuje, a dejte někomu z nich svůj nůž. Držte se u nich! Nezapomeňte, že neznají náš plán ani další postup.“

Desagrena si odhrnula z tváře pramen mastných vlasů. „Sebereme co se dá z věcí a zásob a stáhneme se dřív, než se vrátí zbytek Vanirů. Budou si myslet, že zamíříme zpět na jih.“ Zvedla oči a našla Polárku, vykukující mezi mraky. „Dokážeme to, Kerne Vlčí oko.“

„Pro naše přátele,“ odpověděl. „Nemáme jinou volbu.“

Ehmish také neměl na vybranou. Vzdal se toho práva, když se postavil za Kerna Vlčí oko proti svému náčelníkovi a dobrovolně se s ním vydal na sever. Za svými druhy. Za Maevou.

Ta pitomá ryba. Tou to začalo. Kern mu vrátil pstruha, kterého vytáhl z proutěné pasti v ledovém proudu. Přikázal mladíkovi, aby

rybu odnesl rovnou Maevě. Ehmish poznal, že něco není v pořádku, když Kern míří na jih, ale tvrdý pohled Kerno-vých očí ho umlčel, a musel přiznat, že i vyděsil, takže udělal, co po něm Kern chtěl.

Maeva přijala rybu s trpkým úsměvem a smutkem v očích. Ehmish nepoznal, jestli to měl být od Kerna nějaký žert. Byl si ale jist, že pro Burokovu dceru je to nějakým způsobem důležité. To, jak gesto přijala, mělo rozhodně větší váhu než Culův zlostný pohled a Ehmishovi připadalo, že jej ten pocit chrání jako těžká zbroj.

Ale kde je ta zbroj teď?

Ehmish počkal, jak mu Kern nakázal, až se měsíc skryje za husté mraky a do hromádky troudu vykřesal pazourkem a čepelí nože spršku jisker. Když vzplanul, rychle k plamínku přiložil cíp kousku plátna.

Hořící látkou pak zapálil všech šest loučí, které Desa připravila z troudu a větviček. Kmen stromku s pochodněmi si přesunul na rameno; byl dost těžký a musel opatrně vyvažovat, aby jej netáhl sněhem. Kromě míst, kde byly osekány větve, pokrývala kmen hladká kůra. Ruce měl ulepené hustou, ostře vonící smolou. Pochodně divoce prskaly. Nečekal, že budou vydávat tolik světla. V tu chvíli měl pocit, že ho musí vidět každý válečník v severním údolí. Instinkt velel běžet. Daleko a rychle, jak mu řekl Kern. Ale s tím musí ještě počkat.

Teď musí vylákat nájezdníky z tábora, přesvědčit je, že je celou skupinou pronásledovatelů s pochodněmi.

Sám se ale jako pronásledovatel necítil. Spíš jako veliký a snadný cíl. „Představ si, jak to bude vypadat z tábora nájezdníků," poradil mu Kern. Zkusil to.

Muselo to být mnohem menší než táborový oheň nájezdníků, který byl jen malý oranžový jazýček v dálce, než ho na noc udusali. Ehmish klopýtal řídnoucím lesem a sledoval, jak se tři louče před ním kymácejí. Totéž dělaly tři další vzadu. Šest světýlek, sypajících popel a žhavé oharky. Vanirům to muselo připadat, že jsou velmi daleko a nese je šest rukou.

A Kern si to dokázal představit, aniž by měl možnost porovnání s nějakým ohněm. Úžasné. Ale Ehmish si stále připadal, že ho vystrčili

na dlouhou, rozkývanou větev a on se teď jen snaží udržet rovnováhu před dlouhým pádem.

Uvažoval, jestli právě tohle znamená být muž.

Ne že by jím byl. Nebo snad někdy bude, honilo se mu hlavou. Když si Ehmish uvědomil, že se nájezdníci blíží, bylo už téměř pozdě. Žhavý uhlík mu přistál na zátylku, těsně nad límcem zimního pláště. Palčivá bolest ho přiměla k většímu soustředění a náhle cítil, že se na něho odněkud ze tmy upírají něčí oči. Kern ho varoval… tiše a rychle. Ale louče shořely teprve sotva z poloviny, když ve tmě zaslechl první prasknutí větvičky. Někdo je vepředu!

Kolik je času? Má ještě vyčkat? Už se neozvaly žádné zvuky které by ho varovaly Ehmish věděl, že se musí spolehnout na instinkt. A ten mu velel běž!

Jak mu bylo řečeno, mladík si několikrát rychle dřepl a vstal, kmen stromku ho přitom tvrdě udeřil do ramene a louče prudčeji vzplály, když se uvolnily jejich hadrové obaly. Jedna z těch vepředu se otočila a spadla na zem. Z dálky to muselo vypadat, že ji někdo zadusil ve sněhu. Už jsou moc blízko! Ehmish hodil celou tu vymyšlenost do sněhu a rychle zkontroloval, zda opravdu všechny pochodně se syčením zhasnuly.

Temnota ho zahalila jako dusivá houně. Jeho oči byly zvyklé na světlo pochodní! Kern ho upozorňoval, aby mhouřil oči a díval se hlavně do země, a ne na pochodně. Zapomněl na to.

Ehmish se zvolna sunul stranou, aby zvětšil vzdálenost mezi sebou a nájezdníky, když zakopl o pařez skrytý ve sněhu. Překulil se a dopadl na všechny čtyři.

Zmrzlá zem dřela do nechráněných prstů. Blízko panice plazil se mladík vpřed a divoce se rozhlížel po známkách nebezpečí. Větve ho dřely do kolen a od místa, kde odhodil louče, bylo cítit spáleninu, ale neslyšel žádný pohyb, ani nezahlédl siluety proti tmavému horizontu.

Přemýšlej! Kernův hlas v jeho hlavě nabyl vrchu a zahnal paniku. *Co se asi děje v tuhle chvíli?*

Nájezdníci uviděli, že pochodně zhasly. Takže se zastaví a zalehnou pro případ, že by jejich kořist jednala z jiného popudu než ze strachu. Takže ani oni se v tuto chvíli nepohybují!

Ale jsou před ním. A patrně i za ním. Ehmish měl běžet na východ, ale hnát se slepě podrostem a lámat suché větve byl ten nejlepší způsob, jak je na sebe upozornit. Opatrně a tiše, tak to dělají bojovníci.

Naštěstí pro něho, Ehmish ještě nebyl válečník. Zatím.

Nájezdníci se náhle s divokým bojovým pokřikem vyhrnuli ze tří stran. Ehmish se vztyčil a vyrazil na východ; to byla jediná volná cesta. Už si zvykl na tmu, takže se dokázal vyhnout kmenům stromů, ale větve se mu zachytávaly za plášť a šlehaly ho do obličeje. Nakonec běžel s rukama předpaženýma, aby si chránil oči.

Ehmish si však uvědomil, že Vanirům stejně neuteče, zvlášť když za sebou nechává tak čitelnou stopu. Prudce zahnul k husté skupince stromů, kde bylo sněhu méně a stopy se tak hůře četly. Uvažoval, že by vylezl nahoru, ale někde slyšel, že to je první, co člověka napadne, a zároveň první a poslední chyba nezkušeného bojovníka. Ze stromu už nebylo kam utéct.

Vždycky je lepší zůstat dole. A hledat úkryt.

Támhle! Tam, kde se stromy opět rozestupují a vytvářejí několik mýtinek. Na zemi je sice hodně sněhu, ale také hustý podrost.

Skupinka nízkých stromků, připomínající živý plot, zadržovala na svých větvích velké množství sněhu a pod nimi bylo místo pro jednoho menšího muže. Ehmish k nim vyrazil dlouhými skoky, aby zanechal co nejméně stop. Pak si povytáhl plášť, co nejvíc se do něj zabalil a skulil se pod větvoví.

Zasypalo ho trochu sněhu a v tu chvíli ho něco napadlo. Natáhl se a přisunul si plnou náruč k sobě a utvořil tak nízký val, který mu skryl nohy. Pak sevřel jednu ze silnějších větví, zatřásl a nechal na sebe a kolem sebe napadat další zmrzlý sníh.

Přetáhl si cíp pláště přes hlavu a čekal.

Čekal, když u sebe, sotva ve vzdálenosti napřaženého meče, ucítil dusot nohou. Čekal, zatímco nájezdníci všude kolem něho pokřikovali na sebe svou nevýraznou, nosovou řečí.

Čekal, když v dálce uslyšel první bolestný výkřik, který měl patrně na svědomí Aodh se svým lukem, a ještě déle, když Vanirové chodili kolem něho a nevěděli, jestli mají pokračovat v

pronásledování, nebo se vrátit do tábora. Čekal, když lesem zněly už jen zvuky vzdáleného boje a kroky Vanirů se ztratily v dálce.

A pak čekal dál.

9

Kern se opatrně plížil zezadu kolem nízkého, jednoduchého stanu. Ostré zařinčení oceli a namáhavé supění ho donutily vyběhnout.

Prosmýkl se pod stanovým lanem a vyběhl do volného prostoru.

Tam ho málem srazil běžící kůň.

V celém táboře Vanirů vládl chaos. Bojovníci vyráželi válečný pokřik nebo se křikem vzájemně upozorňovali na nebezpečí. Zajatci se dožadovali osvobození. Pár koní, které odvázala Desagrena, běhal vyděšeně dokola mezi stany a stromy. Jeden z nich krvácel ze sečné rány na levé přední noze a jeho vysoký nářek připomínal svištění větru v bouři.

Kern sklouzl podél boku poraněného zvířete, vyhnul se jeho kopajícím kopytům a dostal se za Vanira, bojujícího uprostřed tábora s Wallachem Šedovousem. Válečníci kroužili kolem velkého kruhu z kamenů, ve kterém dosud doutnaly uhlíky uhašeného ohně. Nájezdník, mohutný muž v kovovém kyrysu a kožešinách, divoce mával dvouručním mečem a už jen jeho hmotnost, ve které Wallacha převyšoval o několik kamenů, ho stavěla do značné výhody.

Wallach odrážel Vanirovy brutální údery, ale sám byl schopen odpovídat jen nedůraznými, polovičatými výpady.

Kern vrazil do nájezdníka plnou vahou a odhodil ho od Wallacha. Muž zakopl o kameny ohniště a se vzteklým výkřikem plným bolesti se překulil přes žhavé uhlíky. Kern se vrhl za ním a sekerou, pevně sevřenou oběma rukama, opsal nad ohništěm široký oblouk. Ale rudovlasý válečník se jeho neohrabanému úderu snadno vyhnul.

I druhé a třetí máchnutí jen proťalo vzduch, i když alespoň přimělo Vanira k tanečku na žhavých uhlících.

Odvetný úder škrábl Kerna na zápěstí, ale většinu jeho síly zachytil toporem sekery.

Máchl po nájezdníkovi sekerou, ve snaze zaháknout ho druhou stranou ostří. Neobratný pokus opět nevyšel. Ke svému překvapení

Kern zjistil, že válečná sekera mu v ruce nesedí zdaleka tak dobře jako sekyra na dříví.

V okamžiku, kdy Wallach skočil do ohniště a nájezdník od něho utržil hlubokou ránu přes žebra, to ale bylo celkem jedno. Vanir zasyčel bolestí, ale meč nepustil.

Wallachův další úder uťal muži ruku v zápěstí. Jeho bolestné vytí ukončil Kern nejistým seknutím seshora; sekera rozťala muži hlavu a její břit zůstal zaklíněn v lebce.

Kerna štípal v nose pach spálené kůže a škvířící se kožešiny. Zkusil vypáčit sekeru, ale podařilo se mu jen vytáhnout mrtvého napůl z ohniště. Zvedl se mu žaludek, když se nohou opřel do kašovité krvavé břečky a znovu se pokusil uvolnit ostří. Ani s tím neuspěl.

Znechuceně pustil topor, sáhl dozadu a tasil Burokův široký meč. Ze závěsu na levém rameni vyhákl malý, bronzem pobitý štít, který ukořistil v předchozím boji. Pak rychle vyběhl za Wallachem, který se hnal k otrokům.

Pět zajatců mělo zápěstí a kotníky svázány tenkým provazem. Silné kožené, vzadu sepnuté nákrčníky spojoval řetěz. Když Kern dorazil, Wallach už přeřezával Daolova pouta. Drobný muž sykal úlevou a bolestí, když mu rukama znovu začala proudit krev. Ztuhlými prsty se pak snažil rozepnout sponu nákrčníku.

Kern ho lehce plácl přes ruce a udělal to sám. Stačilo vytáhnout kovovou závlačku, a nákrčník i s řetězem spadly na zem.

Daol pak Kerna ze samého vděku obejmul.

„Myslel jsem, že už někde ležíš ztuhlý ve sněhu," vypravil z vyschlého hrdla. „Kde je Reave?"

Kern nevěděl. Zato Wallach ano. „Viděl jsem, jak ho pronásledujou dva nájezdníci. Dva další se hnali ke koním a na Desu, ale Aodh jednoho trefil rovnou do srdce."

Daol se zarazil nad nákrčníkem dalšího otroka v řadě. Muž měl ebenovou pokožku, jiskrné oči a musel být velice daleko od domova. „Kolik mužů jsi přivedl?" zeptal se Daol Kerna, překvapený, že slyší tolik známých jmen.

„Ne dost, jestli se ostatní nájezdníci vrátí dřív, než skončíme.“ Kern přehlédl řadu zajatců a zjistil, že jeden chybí. Ledová pěst mu sevřela útroby. „Kde je Maeva?“

Daol sebou trhl, jako by ho bodl nožem. „Měl ji u sebe.“ Rozhlédl se, aby se zorientoval. „Na severní straně tábora. Tam, co visí ta houně.“

Kern si už dříve všiml improvizované zástěny, byl ale příliš daleko, než aby viděl za ni. Měl za to, že tam nájezdníci chodili vykonávat potřebu. Byla tam snad Maeva celou dobu svázaná a s roubíkem v ústech? Vytrhl nůž z opasku a dal ho Daolovi.

„Najdi Reavea, nebo zůstaň s Wallachem. Poberte všechny zásoby, co můžete.“ Jen jednou se ohlédl a rozběhl se. Aodha neviděl; asi se vydal najít Ehmishe. Desu zahlédl, jak se přehrabuje v balících a vacích na jižní straně tábora. „Dostaň všechny odsud,“ vykřikl ještě na Wallacha.

Zamířil k visící houni. Jak Daol řekl, byla přehozena přes provaz napjatý mezi dvěma vysokými borovicemi. Kern se neobtěžoval jejím obcházením nebo nadzvedáváním, jak by možná nájezdník ležící v záloze očekával. Máchl širokým mečem odshora dolů, přeťal silnou látku téměř napůl a vytvořil tak v zástěně vchod.

S napřaženým mečem vstoupil, štít připravený k zachycení úderu.

Za zástěnou nikdo nebyl. Jen odhozená přikrývka a velká, kožešinová houně, zjevně patřící nájezdníkovi ze zemí Nordheimu. Jeho rohatá přilba zůstala po spěšném ústupu pověšena na nedaleké větvi. Ale Maevu s sebou odvlekl, nebo se pro ni v nastalém zmatku vrátil. Což mohlo znamenat, že ostatní nájezdníci nemusejí být příliš daleko.

„Berte co máte a utíkejte!“ vykřikl Kern přes rameno, když se rozeběhl po dvojici stop. Měsíc teď svítil naplno a stopa byla dobře čitelná. „Rychle!“

Také mohl cestou vzít nějaký vak. Nebo se pro nějaký vrátit a přitom najít Daola, který by mu pomohl se sledováním stopy. Také tam nechal válečnou sekeru. Kern měl svou pokrývku uvázanou přes záda a pár kousků syrového koňského masa zabaleného v naolejované kůži. Kromě meče a štítu už neměl skoro nic.

Teď už se nevracel.

Plášť za ním vlál, když sbíhal z mírného svahu, na jehož úpatí vletěl do řídkého křoví. Mečem prosekával omrzlé větve před sebou, jako by to byla mačeta, a ne kvalitní zbraň. Na druhé straně uviděl široké stopy nájezdníka a nepravidelnou brázdu, kudy klopýtala, nebo byla tažena Maeva.

I kdyby náčelník nájezdníků uprchl v okamžiku útoku, nemohl mít příliš velký náskok. Ale proč s sebou vláčel vězně? Kerna napadal jen jediný důvod, proč Maevu oddělil od ostatních, ale proč s ní prchá? Každým krokem se jim přibližoval.

V tu chvíli se měsíc skryl za mraky, a Kern musel zpomalit, aby stopu neztratil.

„Maevo?“ vykřikl. Bál se ztratit stopu nebo zpomalit, kdyby Maeva odpověděla a nájezdník jí proto chtěl ublížit.

„Tady! Tady!“

Výkřik se ozval za nedalekou skupinkou zakrslých borovic a tsug. Kern si opět prorazil cestu skrz podrost s mečem v ruce a na druhé straně našel vyděšenou Maevu v roztrhaných šatech, jak se spoutanýma rukama marně snaží rozvázat uzel provazu, který poutal její nákrčník ke stromu. Na přezku vzadu ani nedosáhla.

Rychle se otočila, když Kern zprudka vpadl na mýtinku. „Kerne, je…!“

Kern okamžitě pochopil, že nájezdník sem Maevu odtáhl jako návnadu a aby rozptýlila jeho pozornost. Přivázal ji na palouku, aby mohl zaútočit ze zálohy. Uskočil doprava a rukama mával jako cepy, když Vanir vyskočil s úkrytu a zakrváceným dvouručním mečem ťal na Kernův bok.

Spíše jen díky náhodě se čepel svezla po štítu a hrot tak o kousek minul Kernovy ledviny.

Kern se těžce svalil na promrzlou zem, upustil meč a znovu se vztyčil se štítem nastaveným k protivníkovi. Očekával rusovlasého Vanira nebo někoho podobného bledým, zlatovlasým Asgardům.

Mohutného muže.

Divokého válečníka.

Ale ne muže s vlasy a vousy barvy námrazy, který vypadal jako bájný sněžný medvěd z nejvzdálenějšího severu.

Určitě nečekal žluté oči, které do té doby mohl vidět jen tehdy, když se naklonil nad klidnou vodní hladinou.

Bělovlasý muž převyšoval Kerna nejméně o tři šířky dlaně. Jeho pokožka byla voskově bledá a tělo mu chránil kožený kyrys s kovovými plátky, což byla běžná součást vanirské výzbroje. S dvouručákem zacházel s takovou lehkostí jako Kern s nožem. Nebylo to žádné divoké sekání, ale krátké, razantní bodné rány, mířící na Kernův obličej a srdce.

Nájezdník při každém útoku vztekle vycenil zuby.

Kernův štít zachytil většinu síly, kterou nájezdník vkládal do ran. Ovládal jej snadněji než těžký meč, který zvedl ze země. V ruce uvyklé na jeho váhu a úchop byl cimmeřanský široký meč nebezpečná zbraň. Ne snad tak děsivou jako cimmeřanský dvouručák, ale jiný muž, třeba Reave nebo tento obr, s ním mohl napáchat mnoho škody.

Přesto se Kern snažil útočit. Každý jeho chabý pokus byl odražen nebo ihned následoval protiúder, každý náraz oceli o ocel mu otřásl celou paží. Několikrát si myslel, že má vykloubené rameno, ale meč nepustil, neboť bez něho by on i Maeva byli okamžitě mrtví.

Seveřan útočil znovu a znovu. Měl neuvěřitelnou sílu a vytrvalost, zatímco Kern už dva dny skoro nespal a neměl téměř nic v ústech. Dvakrát bojovali tělo na tělo. Jednou udeřil Kern válečníka hranou štítu do obličeje a rozsekl mu tvář tak, že rozšklebenou dírou bylo vidět zuby.

Proud nadávek, který cizinec vzápětí na Kerna vychrlil, byl slátaninou nordheimštiny a cimmerštiny.

Když se podruhé dostali k sobě, podařilo se Vanirovi vrazit meč za okraj Kernova štítu. Přetnul kožený popruh, pod kterým měl vsunutou paži a zanechal na ní mělkou ránu. Teď musel Kern držet štít pouze za rukojeť.

„Co to děláš?“ křičela Maeva a přikrčila se za strom, protože boj se k ní nebezpečně přiblížil. Přišla o plášť i kilt a před mrazem ji chránila jen dlouhá halena. „Zab ho!“

To se snadno řeklo, ale hůře provedlo. „To není strom a tohle není sekyra na dříví,“ vyštěkl Kern kroužící po okraji palouku s pohledem upřeným na ledového bojovníka.

Kern se vždy vyhýbal výcviku ve válečnickém umění. Musel také přiznat, že vinou Seveřanovy podobnosti se sebou samotným hodně znejistěl. Pokud i nájezdníka překvapily jejich stejné oči, nedal to na sobě nijak znát, zato Kern se nedokázal zbavit myšlenek na to, odkud sem ten zvláštní muž mohl přijít.

A jestli tam jsou další takoví.

Další úder. Kern cítil, jak mu ruka s mečem ochabuje.

Dlouho už takhle nevydrží. Obr znovu vyrazil kupředu a Kern v poslední chvíli trhl štítem vzhůru a odrazil hrot dvouručáku, mířící mu přímo na srdce. Vzpomněl si, že jediná čistá bodná rána zabila Oscura a byl si jist, že to byla práce tohoto bojovníka. Pro tohoto zoceleného a tajemného severského válečníka to musela být jatka, nikoli souboj. Mladík neměl šanci.

Namísto aby propadl beznaději, Kern naopak soustředil všechen svůj hněv a rozdmýchal jej do mocného plamene. Z něho čerpal sílu a rychlost pro své svaly, když zakroužil mečem nad hlavou a vedl prudký úder na nájezdníkovo rameno.

Nájezdník se kryl vlastním mečem a obě čepele se srazily.

Kern znovu a znovu točil širokým mečem a všechny rány na většího muže směroval seshora. Jeho svaly byly vycvičené ke štípání dříví.

Zvednout. Půlkruh. Dolů.

Snažil se rozbít Vanirovu obranu, rozkolísat jeho meč nebo unavit paži, aby mohl zasáhnout jeho hrdlo nebo hruď. Kern zatlačoval válečníka krok za krokem, dokud měl v pažích poslední kapku síly.

Pak pod tvrdým nárazem Seveřanovy čepele ztratil štít. Nájezdník zaútočil a tvrdě narazil Kerna, který ztratil rovnováhu, na mohutný kmen červeného cedru. Kernova paže s mečem bezvládně uvízla mezi jejich těly.

Ztuhlými prsty svíral Seveřanovo zápěstí a zadržoval konečnou ránu. Pak ucítil, jak mu obrovská ruka sevřela hrdlo a stiskla.

Nájezdníkův dech páchl jako stará zdechlina a žluté oči žhnuly vztekem. Dštil na Kerna nadávky v nosovém jazyce, používaném kmeny Nordheimu, ale Kern nepotřeboval žádný překlad.

Měl smrt na jazyku.

„Dělej něco!“ zaječela Maeva.

Nedokázal pohnout rukou s mečem. Kdyby měl výcvik a zbývalo mu trochu sil, snad by mohl trhnout mečem nahoru a rozseknout tak nájezdníkovi nohu. Třeba až ke slabinám. Ale Kern byl rád, že vůbec ještě drží meč. Těžká zbraň visela hrotem k zemi a Kern s ní dokázal nanejvýš lehce naplocho plácnout nájezdníka po stehně.

Lapal po dechu a cítil, jak mu měknou kolena a zemská tíže ho začíná stahovat dolů. Do temnoty.

Vší silou, která mu ještě zbývala, se Kern napřel právě dolů. Ramenem vrazil nájezdníkovi do hrudi a celou vahou nalehl na meč, který projel protivníkovi nohou. Zapraskaly nártní kosti a Seveřan byl přibodnutý k zemi.

Bolestný řev Kerna skoro ohlušil. Téměř v bezvědomí bezvládně visel v nájezdníkově sevření.

Pak se ozvalo zasvištění, ostré plesknutí a Seveřan sebou trhl. Ruka na krku povolila a Kern se rychle odkulil z dosahu meče. Chladný vzduch v plicích ho naplnil novou silou. Potácivě se rozběhl k Maevě, aby jí rozepnul sponu nákrčníku a umožnil jí tak utéct. Uviděl, že upřeně zírá na jedno místo a boj ji už nezajímá.

V tu chvíli si vzpomněl na Maevin výkřik a zasvištění. Připomnělo mu lovecké výpravy.

Maeva nekřičela na něho, ale kvůli němu.

Prudce se otočil k nájezdníkovi. Obr s vlasy barvy námrazy se zhroutil dopředu, objal kmen cedru, nohu měl mečem stále přibodnutou k zemi a těsně pod lopatkou mu ze zad trčelo šedivé opeření šípu.

Vanir se opřel tlapami o kmen stromu a snažil se postavit. Další šíp se mu s tupým žuchnutím zaryl nad první. Vzápětí třetí. Ten skončil v zátylku a ukončil jeho život.

Směr, odkud šípy přilétly, nebylo těžké určit. Postava stála ve stínu mezi stromy a měsíční světlo odhalovalo pouze paže a vanirský lovecký luk. Na tětivě byl připraven další šíp. Zbraň zvolna klesla, protože dalšího šípu už nebylo potřeba.

Pak muž vytáhl z opasku nůž, vešel na mýtinu a hodil nůž Kernovi, který jej zachytil za střenku.

Daol.

Setkali se u Maevy. Daol stál tiše a díval se stranou od ní, zatímco Kern přeřezal provaz u jejího krku a opatrně uvolnil přezku, aby Maevu zbavil nákrčníku. Odpotácela se od stromu, ale sebrala poslední zbytky sil a udržela se na nohou. Pohlédla na severského válečníka, odplivla si, vytrhla ze země meč a přinesla ho Kernovi.

„Jestli si ho chceš nechat, nauč se s ním zacházet.“ S těmi slovy mu ho vrazila do ruky.

Neřekl na to nic, jen nechal Maevu, aby se uklidnila.

Daol se zahleděl do stínů ve směru, odkud všichni přišli. „Napadlo mě, že budeš potřebovat trochu pomoct.“

Kern přikývl. Rozbalil pokrývku zavěšenou na zádech, vyndal z ní Maevin krátký meč a podal jí ho. Vzala ho bez mrknutí oka a připjala si ho přes tuniku. Když si Kern všiml pochvy visící podél bledých holých nohou posetých husí kůží, uvědomil si, jak nedostatečně je oblečena a rychle ze sebe sundal zimní plášť. Beze slova jej přijala a těsně se do něho zabalila.

Daol se vrátil do lesa a zvedl odložený vak. „Jídlo,“ prohlásil. „Taky pazourek a provaz. Utekl jsem těsně před tím, než se nájezdníci vrátili. Řvali jako bouře a nevěděli, koho mají dřív honit a zabít. Ale naši se rozprchli do všech stran, asi ve stopách koní.“

To bylo dobré. A pokud se Aodh a Ehmish vyhnuli prvním Vanirům, pak měli také dobré vyhlídky.

„Máme nějaký plán?“ přerušila mlčení Maeva. „Nebo tu budeme stát tak dlouho, dokud Vaniry nenapadne vydat se za svým vůdcem?“ Pokývla k mrtvému tělu. Jeho zvláštní vzhled však nijak nekomentovala. I když Kern v jejím pohledu postřehl opatrnost.

Kern pokývl k severu, k Polárce, která byla nyní vidět trhlinou v mracích. „Setkáme se s ostatními. Pak tě dostaneme domů.“

„To stačí,“ odpověděla a vykročila dlouhými, rozhodnými kroky.

Mužům nezbylo, než ji následovat. Vydržela to skoro hodinu, než vyčerpala všechen adrenalin a zbytek sil, pak se zhroutila do sněhu.

Poté už ji Kern nesl.

10

Pomyšlení na šest Gaudů, někteří měli s sebou osvobozené vězně, hledajících se navzájem v liduprázdné temnotě rozlehlých prostor Conallského údolí, bylo jako těžká noční můra. Všechny známé orientační body se nacházely na jihu, což byl jediný směr, kterým se neodvážili jít. Dát se podhůřím zemí Sněžné řeky by nebylo špatné, vždy to byla dobrá cesta, ale tentokrát se museli obávat malého oddílu Vanirů, který se oddělil od hlavního voje. Pokud se odpoutali od Culovy skupiny nebo se vraceli po dalším úspěšném nájezdu, půjdou stejnou cestou.

Kern věděl, že jeho skupina už nevydrží další celodenní pochod a další střetnutí. Musel něco vymyslet.

Proto rychle vyrazil přímo k severu a směr držel tak dlouho, dokud Drak honící Medvěda neurazil na své cestě kolem Polárky zhruba dvě šířky dlaně. To trvalo přibližně hodinu. Pak se stočil na západ.

Všichni se z tábora nájezdníků rozprchli severním nebo severozápadním směrem. V tom směru by měli pokračovat, dokud se souhvězdí nepohnou o šířku dlaně. Poté všichni udělají mírný oblouk. K západu, pokud se vydali na sever, a k severu, pokud šli více na západ. Dříve nebo později narazí na jeho stopu a sejdou se v novém tábořišti.

Když vzal Kern v úvahu směr a vzdálenost, odhadl, že se dostanou do blízkosti klanu Taurů. Mohou se tam sejít, aby nabrali sil, ale nemohou čekat žádnou pomoc, žádné sympatie. Ale s Vaniry za zády mohou doufat alespoň v příměří.

Maeva je po svém zhroucení pochopitelně zpomalovala. Některé věci byly pro člověka horší než dlouhý pochod a krátký, divoký boj. Po nějaké době se probrala a vzchopila natolik, že dokázala jít sama. Pomalu. Mlčela celou dlouhou cestu i tehdy, když se skupinka prodrala podrostem a na nedalekém návrší uviděli siluetu osamělého

vlka, nebo když zvíře později zahlédli, jak se plíží nedaleko skrytého údolíčka.

Pokud si ho všimla a přišlo jí zvláštní, že je zvíře sleduje, nechala si to pro sebe.

Daol si byl v jednu chvíli jist zásahem a zdvihl luk. Kern položil dlaň na hrot šípu, sklonil ho k zemi a zavrtěl hlavou.

Nedovedl si to sám vysvětlit, ani neměl odpověď na Daolovo tázavě zdvižené obočí, Prostě… kdyby to byl tentýž vlk, se kterým bojoval, zabít ho teď by mu připadalo jako zrada. Jestli ho měl zabít, pak to mělo být jeho vlastními zbraněmi – zuby a drápy. Měl k tomu příležitost, ale rozhodl se ji nevyužít.

Jeho přítel po něm žádné vysvětlení nechtěl. Možná cítil mezi Kernem a vlkem nějaké pouto.

Možná byl prostě jen rád, že je sám naživu a nechtěl se dohadovat.

Když údolíčko prohlédli, vymetli sníh v okruhu několika kroků a než se Desa a Wallach připotáceli se zásobami a ostatními osvobozenými vězni, rozdělali oheň. Někteří se zabalili do dek a ušmudlaných plášťů a usnuli na holé zemi, ale většina zůstala vzhůru, protože Wallach vytáhl kus srnčí kýty. Kern ihned nabodl kusy masa na pruty a začal je nad ohněm opékat.

Zakrátko se z tábora začala linout libá vůně pečeně.

Kern byl přesvědčen, že právě ta vůně přivábila Reavea. Ten pomalým krokem přivedl zraněného koně, na kterého narazil cestou.

„Dostal jsem se trochu moc na západ," řekl. „Musel jsem to pak vzít víc na severovýchod. Párkrát jsem za chůze zadřímnul, a už jsem měl strach, že jsem minul vaše stopy."

Takže musel ujít pořádnou vzdálenost, než narazil na jejich stopu. Koně, který při každém došlápnutí na poraněnou nohu zanaříkal, našel asi tak před hodinou. Zvíře bylo tak zbědované, že se bez protestů nechalo vést. Reave ho odvedl stranou a uvázal ke stromu.

Pak složil svou rozložitou postavu u ohně, vzal prut s polopropečeným masem a utrhl si velký, krvavý kus.

Začalo se s vyprávěním. Někteří se vychloubali, většinou ale jen prostě hovořili o svých zážitcích. Wallach s Daolem vyprávěli své

příhody při přípravě porážky raněného koně. Zbavili ho utrpení a alespoň bude více masa, které se pomalu upeče, aby déle vydrželo.

Ukázalo se, že Daol rozumí jazyku Vanirů natolik, aby pochopil, že se chtějí spojit s dalším oddílem nájezdníků. Setkání s pohřebním průvodem brali jako prémii, ale jejich bělovlasého vůdce rozezlilo, že při prvním střetu přišel o pět bojovníků. Proto poslal zpět malý oddíl, včetně dvou zraněných, kteří je brzdili, aby získali zpět ztracenou čest.

Daol prozradil, že Seveřané nazývali svého vůdce Ymirish, což znamená Krev Ymirova. Jako by měl být spřízněn s jejich obřím ledovým bohem. Řeč pak sklouzla k opatrným poznámkám o žlutookém válečníkovi s kůží barvy vosku a s vlasy jako stará námraza. Dokonce i Maeva je poslouchala dost dlouho, aby se ujistila, že to byl právě náčelník Seveřanů, kdo ji zajal a později odvlekl jako válečnou kořist. Zachvěla se a natáhla ruce nad oheň. Pak se zachumlala do Kernova pláště a odešla si lehnout na okraj vyčištěné plochy, kam už sotva dosahovalo světlo ohně.

Zavládlo ticho. Nikdo si Kerna příliš nevšímal, i když ten předpokládal, že zvlášť bývalí zajatci si ho potají měří a porovnávají ho s vanirským náčelníkem.

Wallach našel v malé postranní kapsičce svého vaku trochu sušeného ovoce a všem je rozdal. Kern zvolna žvýkal kožovité kousky sušeného jablka. Byly zatuchlé a jejich původní chuť se už téměř vytratila. Přesto přinášely kýženou úlevu.

Když se dopeklo maso na dalším prutu, sundal je a přehazoval v dlaních, aby vychladlo. Nádherně vonělo kouřem a vydrželo mu dlouho do noci, kdy se vyprávěly narychlo poskládané příhody ze zajetí a osvobozování vězňů. Tehdy si všiml páru divokých očí, ve kterých se ve tmě odrážely plameny ohně. Visely ve vzduchu dost daleko, takže vlka bylo obtížné objevit, pokud jste ho nehledali. Kern ho hledal. Byl ve štědrém rozpoložení, proto se zvedl, šel k místu, kde porazili koně, vybral hromadu vnitřností, které by stejně jenom shnily, a hodil je do tmy. Dopadly ale přece jenom dost blízko tábora a vlk se neměl k tomu, aby si pro ně přišel.

„Vybíráš si zvláštní přátele," řekl jeden z osvobozených vězňů, když Kern znovu zaujal své místo u ohně. Byl to muž s ebenovou

pokožkou, který až dosud jen seděl a tiše naslouchal. Promluvil aquilonijsky. Nejistě a se silným přízvukem, ale většina Cimmeřanů mu rozuměla.

Kern pohlédl na Daola a Reavea. „Myslím, že oni by mohli říct, že mají špatný vkus.“

„Žádný muž, kterého přítel ho osvobodí jako ty… tak ne špatný.“ S těmi slovy se otočil zpět k ohni a pokračoval v odkrajování tenkých plátků masa. Pomalu je žvýkal a vychutnával.

Tou dobou už nebyla vzhůru ani polovina přítomných. Už nebylo skoro co vyprávět a nikdo nepřišel s novým tématem k rozhovoru. „Tak co dál?“ přerušil Daol ticho.

„Odvedeš Maevu zpět do Gaudu,“ odpověděl Kern zvolna, protože už promýšlel další kroky.

Velmi ho překvapilo, že všichni vydrželi tak dlouho, ale kam by odsud šli? „Ty, Semie a Fough.“ To byli další dva, kteří spolu s Daolem a Maevou upadli do zajetí. Oni stále patřili do klanu.

„A co vy?“ přejel Daol pohledem ostatní vyhnance.

Desa pokrčila rameny, rýpala nožem do ohně a sledovala, jak špička čepele černá. Reave s Wallachem pohlédli na Kerna.

„Vrátit se nemůžeme,“ odpověděl Kern. „Cul jistě pošle do vesnice běžce, aby Dřevcům oznámili, že jsme vyhnanci.“ Jednou vyhnanci, vyhnanci navždy. To byl zvyk a zákon. „Nevím, jestli Cul přijme do klanu ty dva, co jsme zachránili.“ Černý muž nevzhlédl, buď nerozuměl cimmeřansky, nebo mu to bylo lhostejné. „Ale mohou dostat dost jídla, aby došli k jižním hranicím.“ Koninu a suchary.

Daol chvíli přemýšlel. Pak pokrčil rameny. „Půjdu tam, kam půjdeš ty,“ řekl prostě.

Kern takový projev vděku od mladíka očekával. Ale také musel myslet na Daolova otce. „Souhlasil by Hydallan s tvým rozhodnutím?“

„Připomínal mi… i tobě… že muž dělá vlastní rozhodnutí a nezapomíná na své povinnosti.“ Pak nejistě pohlédl na Reavea. „Měli jsme se tě zastat, když tě Cul vyhnal.“

Těžko říci, jak moc si to jeho přátelé vyčítali. Bezpochyby by se ale kvůli tomu dostali do ostrého sporu s Culem ještě dřív, než by dorazili na Pole náčelníků.

Kern si ale vzpomněl na něco, co Burok řekl při slavnostním letním ohni. „Být náčelníkem není těžké. Ale zasloužit si to, to je obtížné."

„Stát se králem je snadné," řekl černý muž, jako by ho chtěl opravit. Cimmeřansky tedy rozuměl. Ale mluvil stále aquilonijsky. „Co děláš jako král, to těžké." Všichni ho sledovali. „To říkal král Conan hodně let před vaším náčelníkem."

Nastalo naprosté ticho, rušené jen praskáním ohně. Zvláštní muž vypadal, jako kdyby pocházel z některého království daleko, daleko na jihu, ale jeho mluva a oděv patřily spíše do bližších, „civilizovanějších" království. Zvolna žvýkal a hleděl do plamenů, ticha si nevšímal.

„Tys slyšel Conana mluvit?" zeptal se konečně Kern za všechny ostatní. „Jako krále?" Přestože většina cimmeřanských kmenů nemluvila o Conanovi v dobrém, všichni napjatě čekali na odpověď.

„Aquilonia je sice menší než Shem," řekl a pohlédl stranou. Bělmo očí zářilo v jeho černé tváři nepřirozeně jasně, stejně tak jeho zuby, když v úsměvu rozevřel tenké rty. „Ale zase ne tak malá. Slova krále Conana já četl napsaná v knížkách."

„Tak on umí i číst," odfrkla si Desa. Gramotnost se mezi klany cenila vysoko, ale nebyla příliš rozšířena. Lov a stopování. Boj a zemědělství. Důležité byly dovednosti, které člověka udrží naživu.

„Umím číst," odpověděl, „i psát. Král Conan má hodně knih o sobě. Jednu jsem viděl, byla o jeho boji s čarodějem Zathrusem. Mnoho mužů musel poslat na smrt. Věděl, že nemůže vyhrát, ale potřeboval udržet čaroděje na místě."

Klan je nad jedince. Kern si vzpomněl na dvojici aquilonijských vojáků, kteří se v létě zastavili ve vsi, aby koupili nějaké maso. Co to tenkrát říkali? „Můžeš vyvést barbara z Cimmerie, ale Cimmerii z barbarství nevyvedeš." Pak se tomu smáli. Muži a ženy u tohoto ohně jen vážně přikývli.

Conan možná zapomněl na svůj lid, ale ne na jeho zvyky. A Cul také. Pro klan dělal, co mohl. Nezáleželo na tom, jestli ostatní souhlasili, nebo se ho nakonec stranili. Teď to byl jeho život.

Svým způsobem se teď podobal tomu Kernovu.

Přestože začal hovor, tohle už Daola patrně nijak nezajímalo. „Každopádně jdu s tebou."

„I já," přidal se Reave.

Wallach Šedovous se s očima upřenýma do tmy na chvíli zamyslel a přikývl, čímž alespoň na čas spojil svůj osud s Kernovým. Desagrena neřekla své rozhodnutí, ale nepopřela, že zůstane. Kern nepochyboval, že kdyby měla co říct, tak to řekne. Mlčení nepatřilo mezi její silné stránky.

Kern se zamračil, jako by si najednou ještě na něco vzpomněl.

„Takže kam půjdeme?"

Na tuto otázku mohl Kern Reavemu odpovědět několika způsoby. Rozkládal si vlněnou přikrývku na silné filcové podložce, kterou Daol ukořistil v táboře Vanirů, a uvažoval nad odpovědí.

„Jestli se do rána neobjeví Ehmish s Aodhem, půjdeme je hledat."

To byla nejjednodušší odpověď. Uspokojila Reaveovu potřebu mít nějaký směr a cíl. Vyhnul se tak závažnějším otázkám, které mohli položit Desa nebo Daol, protože jim připomněl důležitý fakt. Mohlo se stát, že by se začali starat nejdřív o sebe.

Nikoho nelze opustit. Nikdy.

A také byla pravda, že Kern moc daleko dopředu nemyslel. Stále tu byly rovněž otázky týkající se onoho Seveřana a jeho podobnosti s Kernem.

Odkud se vzal?

Byli tu i další jako on? Jako Kern?

Desagrena si vzala první hlídku, o zbytek noci se podělili čtyři vyhnanci. Kern se rozhodl, že tyto otázky si nechá na druhý den, až bude odpočatý a bude mít jasnou hlavu.

Proto ho asi překvapilo, že Maeva myslí tolik dopředu. To a její přítomnost vedle jeho lože.

Na sobě stále měla Kernův otrhaný zimní plášť, který nesvlékla od jeho souboje se Seveřanem. Halila se do něho, jako by se bála ukázat se těm, co ještě nespí. Nevěděl proč, ale připadala mu

zranitelnější, ale přesto mnohem silnější a rozhodnější než kdykoli předtím. Rozložila si svou deku vedle jeho a lehla si pod plášť, který částečně přehodila i přes Kerna.

Když si k němu lehala, všiml si, že si svlékla halenu a na sobě nemá nic víc než bavlněnou spodničku.

„Zmrzneš," zašeptal ochraptěle, protože nechtěl, aby si jí ostatní všimli.

Maeva zavrtěla hlavou a špinavé vlasy odkryly nahé rameno. „Ne," řekla, přisunula se blíž a přetáhla přes sebe okraj jeho deky. „Já ne."

Rozhlédl se. Protože si lehl dále od ohně, aby uvolnil jednomu ze zajatců teplejší místo, leželi teď v hlubokém šeru a skomírající plameny se jen matně odrážely na její holé pokožce a v jeho očích. Vzhůru byla už asi jen Desa, která seděla na nedaleké kládě a bezostyšně dvojici sledovala.

Maeviny ruce se zastavily kousek od velké mosazné přezky opasku, který držel Kernův kilt. Halenu si sundal; nikdy mu nedělalo starosti, že by zmrzl. Kromě opravdu mimořádných mrazů mu zima nikdy nevadila. Teď a tady ale cítil noční chlad velice, velice blízko. Stejně tak cítil její teplo tam, kde se její prsty dotkly jeho pokožky.

„Co to děláš?" zašeptal Kern a sevřel jí zápěstí. Vyděšeně ztuhla a on si uvědomil, že měla celou noc a den svázané ruce. Pustil ji.

„Dobře vím, co dělám. Vypadáš jako on. Stejné oči. Stejná barva. Nikdo nikdy nepozná rozdíl. Ani já ho nepoznám."

„Maevo, vracíš se do Gaudu. Cul tam bude. Já ne."

Nepochopil. Alespoň ne zcela.

„Myslíš, že mé postavení ve vesnici bude lepší, když si přinesu dárek od Vanirů? To bude ještě horší než to, co mi udělal. Nepřežila bych to."

Vyspat se s ním jí pomůže lépe nést svůj osud, dosadil si Kern.

„Já nevím…"

Maeva našla jeho ruce a sevřela je do dlaní. „Já vím." Přitiskla se blíž a on cítil její zpocené vlasy a sladkou vůni sušeného ovoce z jejího dechu. Němě pohybovala rty, jak hledala správná slova. „Kerne, potřebuji to. Potřebuji hráz proti osudu. Ve vesnici tě znají. Vrátíš se pro nás. Oni to pochopí."

„Ne. Nepochopí.“

„Budou to respektovat. To je skoro stejné.“

Opravdu? Kern chápal logiku jejího šíleného požadavku. Žena zahnaná do kouta okolnostmi. Bojí se porodit dítě s jantarovýma očima a bílými vlasy mezi modrookými a černovlasými lidmi. Kdyby Kernova matka byla stejně opatrná…

Vanirský parchant nebo syn vyhnance. Nedělal by to ani pro Maevu, ani pro dítě, které mohla porodit. Ale rozhodování nebylo na něm, to bylo na ní. Věděla, jaký život by ji pak čekal v klanu Gaudů. I on to věděl.

Zdálo se, že Maeva vycítila jeho souhlas a přitiskla se k němu. Její prsty rozepnuly přezku a chtivě se přitiskly k pevným svalům břicha.

Náhle prudce ucukla, jako by dostala ránu. Kerna napadlo, že narazila na vystouplé jizvy, které měl všude po těle. Trofeje z boje s osamělým vlkem a také několik sečných ran od meče. Ale Maeva byla dcera náčelníka. Jizvy, ani ty čerstvé, jí nijak nevadily. Bylo to něco jiného.

„Jsi… jsi studený,“ vykoktala. Nebála se. Neřekla to znechuceně. Jen to překvapeně konstatovala, jako by snad ona byla toho příčinou.

Kern ve tmě tiše přikývl. „Celý život.“ Pak si ji přitáhl pod deku.

11

Na Kerna vyšla poslední hlídka. Nechal Maevu jejím neklidným snům pod její pokrývkou a zabalil ji ještě do svého pláště. Wallach nijak nekomentoval, že Burokova dcera spala těsně vedle Kerna, ani její obnažené rameno vykukující zpod pokrývky, pokud si ho všiml. Jen se zabalil do vlastní deky, aby si dopřál ještě hodinu spánku.

Kern přiložil na žhnoucí uhlíky několik větví, aby se maso, stále nabodnuté na prutech nad ohništěm, zvolna opékalo. Pak se prošel táborem, stejně opatrně, jako když s Daolem chodíval lovit jeleny. Ve tvářích většiny spáčů viděl vyčerpání a únavu. Vypadali zesláble.

Na okraji tábora uviděl stopy osamělého vlka, který se nakonec odvážil přijít si pro vnitřnosti, které mu Kern hodil. Krvavá stopa mizela v bezpečí nedalekého křoví. V tuto chvíli po vlkovi nebylo ani vidu, ale Kern předpokládal, že se vrátí.

Další hladová ústa.

Pohodlně se opřel o stříbřitý kmen olše a sledoval, jak nebe nad horami na východě začíná světlat. Nad údolím se opět kupily šedivé mraky; asi přijde chumelenice nebo déšť se sněhem. Liják by je donutil zůstat v táboře, ale alespoň by to byla známka blížícího se jara. Ale mraky byly příliš vysoko. Kern předpokládal, že den bude suchý a mrazivý. Ale nikoli klidný.

Wallach a Reave se probudili jako první a po nich začali pomalu procitat i ostatní. Wallach našel pánev a na koňském tuku začal připravovat moučné placky. Reave oškrábal z poraženého koně poslední zbytky masa. Aniž by mu Kern řekl, nechal nepoživatelné vnitřnosti na úhledné hromádce na místě, kde je vlk později snadno najde.

Muž s ebenovou pokožkou vstal nedlouho po nich, protáhl se a několika dřepy si rozproudil krev. Kern konečně zjistil, jak se jmenuje. Nahuďr. Těžko se to vyslovovalo, v cimmeřanštině to znělo spíš jako Nahudra nebo Nahuderr. Muž slyšel na obojí.

Když docvičil, odřízl si kousek koniny, než se dopečou placky, a odešel ulevit si do sněhu mimo tábor. Byla to stejná nazlátlá tekutina jako u ostatních lidí. Kern zavrtěl hlavou. Co čekal od Shemity? Něco tmavého a suchého, jako příběhy z pouštních zemí?

Nahud'r se nějakou chvíli procházel po jižní straně tábora, jako by něco hledal. Pak se zadíval k východu, pomodlil se ke světlajícímu šedivému nebi, rychle se otočil a prošel táborem ke Kernovi.

„Někdo tam je," zašeptal a začal lehkým třesením budit nejbližší spáče. Desagrena vyskočila s nožem v ruce a mnoho nechybělo a vrazila ho černochovi do hrdla.

Kern byl ihned v pohotovosti, rozpačitý z toho, že neviděl ani neslyšel, že by se někdo blížil. Došel až na okraj tábořiště, díval se do šedivého šera a nijak neskrýval, že ví, že mají společnost. Jestli jsou to nájezdníci, stejně zaútočí. Žádná lest by tomu teď nezabránila.

Na svahu údolíčka se objevily tři stíny. Jeden z nich udělal paží nad hlavou gesto, které znamenalo „všechno v pořádku". To krátké gesto Kern velice dobře znal. A také tu špičatou čepici.

„Daole," přivolal Kern lovce k sobě a jakoby mimoděk pokývl do svahu. „Skoč tam a přiveď tátu do tábora, jestli máš čas."

Mladík vrazil Kernovi do náruče luk a pár šípů a se šťastným křikem se rozeběhl.

Pro Kerna to byl za dlouhou dobu jeden z nejkrásnějších zvuků.

Hydallan se samozřejmě v bouřlivých přivítáních nijak nevyžíval. Kern ho slyšel nadávat celou cestu do tábora. Peskoval svého syna, jako by to bylo desetileté děcko, a ne mladík skoro dvojnásobného věku, že ho vůbec napadlo odložit zbraň. Že se nechal zajmout. Že nechá starého otce trmácet se mrazem z Gaudu až sem.

Kern by přísahal, že viděl, jak se Daol uculuje.

Hydallan se u Kerna zastavil, jen aby mu sevřel ramena a kývl na poděkování. Hned pokračoval dál a na doutnající oheň kopl sprškу hlíny. „Cejtili jsme to na hodinu daleko."

Kern o tom dost pochyboval, ale nechtěl se přít. „No dobře," přijal jeho mírnou výtku. „Zakousnete něco?"

„No proč ne?"

Hydallan dlouhým nožem odřízl tři kusy masa a dva z nich podal mužům za sebou. Nebylo žádné překvapení, že jedním z nich je Garret. Byl asi tak stejně starý jako Hydallan a byl to jeho dlouholetý přítel. Zato přítomnost druhého, mrzutého a zjevně zaskočeného, znamenala šok. Byl to Brig Dřevec.

Mladý válečník nesl za nohy bažanta, jehož zlomený krk mu volně pleskal o nohu. Podal ho Daolovi a dával pozor, aby se mu nepodíval do očí.

Kern to ale nehodlal jen tak přejít. „Myslel jsem, že hlídáte vesnici?“

Mladík pokrčil rameny. „Tabbot to zvládne. Cul chtěl vědět, jestli se našla Maeva.“

„To poslal vás všechny?“

Hydallan to zaslechl a odfrkl si. „Poslal tady Briga, my s Garretem ho vedeme. Ještě by dotáhnul ten svůj zadek až do severních pustin, nebo by tu zakořenil do jara.“ Chvilku si vychutnával ticho. „Ale teď už je mi to stejně jedno.“

Takže Cul a Morne se vrátili do vesnice, aby nabrali co nejvíc mužů a mohli s nimi donést Buroka Medvědobijce na Pole náčelníků. S nimi do vsi přišla zpráva o nájezdnících a Kernově návratu. A o tom, jak se Kern postavil proti klanu tím, že odvedl další skvělé muže na nějakou pošetilou výpravu.

„Myslím, že byl tak naštvaný, že za tebou nevyrazil sám, ale poslal tuhle Briga a nás,“ řekl Hydallan k Maevě. Dožvýkal a polkl. „Šli jsme celej den a skoro celou noc. Měli jsme za to, že míříte do kraje Sněžný řeky. Pak jsme narazili na stopy v našem směru, tak jsme šli po nich. Ten černej chlapík mě překvapil. Ale nebyl jsem si jistej, jestli to není tábor Vanirů, dokud jsem neuviděl Kerna s tou jeho hřívou.“

„Příště si nebuď tak jistý,“ varoval Daol otce. Zatím se ale nezmínil o bělovlasém Vanirovi Ymirishovi. Čekal s tím, až budou chvíli o samotě.

Reave krátce pohlédl na Maevu. „Tímhle tempem toho domů už moc nepřineseme.“

Kern jeho poznámku přešel. „Na tom nesejde. Musíme dostat ostatní zpět a najít Aodha a Ehmishe.“ Celý tábor se kolem něho

sesedl jako lovecká výprava kolem svého vůdce. Teď je stejně vhodná chvíle jako kterákoli jiná. „Naším cílem zůstává tak jako tak Taur. Vesnice nemůže být dál než půl dne rychlého pochodu.“ Hydallan pohlédl k nebi, zamyslel se a přikývl. Kern vybral pět osvobozených zajatců a vyčlenil Daola, který s ním chtěl zůstat. „Teď se rozdělíme. Vás pět zamíří v Hydallanových stopách k jihozápadu…“

Po chvilce váhání se ozvala Maeva: „Chci vědět, že je ten chlapec v pořádku, můžeme se vracet přes Taur,“ řekla po krátkém zaváhání. Když si tak stanovila svůj plán, zněl její hlas jistěji a pevněji. „Uprchlíci v zimě říkali, že jsou tam na nájezdníky dobře připraveni. Třeba se něčemu přiučíme.“

Kern přikývl a pokračoval. „Možná narazíme na stopy Vanirů, které jsme přepadli, nebo té druhé skupiny, se kterou se mají spojit. Jestli jsou někde v okolí, pak je Taur dobrý cíl. Bude je přitahovat jako magnet spony.“

Brig na něho úkosem pohlédl. „Na co myslíš, Vlčí oko?“

„Že bychom je mohli stopovat. Pronásledovat. Zaskočit Seveřany dalším nočním útokem.“ Další oči se stočily na Kerna a v některých se hladově zablesklo. „Dva roky pustoší Cimmerii, neškodilo by vzít si něco zpět.“

Téměř všichni začali souhlasně přikyvovat. Ať Kerna odlišovalo od ostatních cokoli, pořád měli mnoho společného. To mu připomnělo další věc.

„Já…“ Kern už myslel, že to neřekne, ale měli právo to vědět. „Teď už je to i moje osobní záležitost.“

Nikdo, snad kromě Hydallana, ať tady nebo ve vesnici, by asi nemohl potvrdit to, co se po dnešní noci honilo Kernovi hlavou. Pochyboval, že by někdo s jistotou věděl, zda jeho vlastní matka měla alespoň z poloviny tolik rozumu a odhodlání jako Maeva. Takže odpovědi na jeho otázky, pokud vůbec nějaké byly, ležely někde jinde.

„Zbourejte tábor,“ přikázal po chvíli nepříjemného ticha. Cítil se nesvůj, že najednou velí tak veliké a stále se rozrůstající skupině.

Všichni se bez odmlouvání dali do práce.

Kern právě uvazoval na svou svinutou pokrývku provaz, aby si ji mohl přehodit přes záda, když k němu přistoupil Wallach. „Ztratils tam válečnou sekeru, co?“ řekl a podal mu malou sbírku ukořistěných zbraní.

Nebylo třeba říkat, jak k tomu došlo. Wallach tam byl.

„Držela se mi mnohem hůř, než jsem čekal,“ postěžoval si Kern. „Byla moc velká a neohrabaná.“

„Protože není na štípání dříví, ale na zabíjení. Rychlý a tvrdý zabíjení.“ Starý válečník měl sice mnoho šedých pramenů ve vousech i zbytcích vlasů, ale za svých čtyřicet let viděl hodně bojů a rozhodně věděl, o čem mluví. „Taky je stavěná na většího chlapa. Jako je třeba Reave.“

Kern přikývl. „Ani široký meč mi v ruce moc dobře neseděl. Asi bych měl jenom házet kamení.“ Jako vtip to neuspělo a Kern to ani tak nemyslel. Jeho neúspěch v nočním boji mu stále ležel v hlavě.

„Časem si zvykneš. Nejdřív ale musíš pracovat na síle.“

Sklonil se k malé hromádce zbraní. Tohle zbylo poté, co si všichni vybrali své oblíbené kousky. Vzal do ruky krátký meč, sotva větší než pořádný nůž. Takovou zbraň dáte výrostkovi, když už jste si jistý, že si z vlastní hlouposti neuřízne prst.

Kern svíral meč v široké dlani a měl dojem, že takovou čepel musí zvládnout pouhým pohledem. „S tímhle mám bojovat?“

„Pokud se chceš postavit zkušenému Vanirovi, budeš se s ním muset rychle naučit. Zručnost musí ale napřed ustoupit síle. Poslouchej.“ Wallach vzal Kernovi meč z ruky. Když ho držel, vypadal jako přirozené prodloužení jeho paže. „Krátkým mečem se neseká, ale bodá. Takhle.“ Udělal několik krátkých výpadů do vzduchu.

Kern vzal meč do ruky a několikrát si to zkusil. Pak váhavě sekl. „Připadá mi, že se s tím líp seká.“

„Ano, ale ty budeš bodat. Celej den. Budeš střídat ruce a cvičit. Vůbec ho nedávej do pochvy.“ Pak stejně vzal pochvu s opaskem a zabalil je do své vlastní deky, takže jeho poznámka byla spíše řečnická.

Kern zíral na čepel. Kus dobře nabroušené oceli sotva o délce paže. Tak malý a lehký vedle Burokova meče. Znovu si zkusil

několikrát bodnout. Pak pokrčil rameny a zavinul široký meč mezi své přikrývky a plstěnou podložku.

„Rozdělte zátěž," nařídil. „Dělíme se o jídlo, budeme se dělit i o náklad."

Na každého vyšel pořádný balík. I bez masa z poraženého koně si z tábora odnášeli zásob víc než dost. Když s nimi budou rozumně hospodařit, vystačí jim na týdny. Hydallan a ti druzí dva zatím téměř nic nespotřebovali a Daol i jeho otec jsou vynikající lovci. Nebudou mít nouzi.

Když se asi po hodině pochodu Kern zeptal na svůj původ, Hydallan jen pokrčil rameny a řekl mu, co už stejně většinou věděl.

„Když k nám tvoje máma přišla od jiného klanu, byla už těhotná. Léto bylo tehdy dobré, tak ji klan Gaudů přijal. Taky proto, že jako dar přinesla zbraně z modré oceli ze zemí Zlomené nohy. Teď z nich zůstal jen Culův meč. Ostatní se během let různě směnily. Pokud se pamatuju, umřela, když ti bylo asi devět."

Tak nějak to bylo. Kern si nebyl úplně jistý, ale předpokládal, že se Hydallan spletl nejvýš o jeden dva roky.

„Jesli někomu řekla něco víc, tak mně ne." Pokrčil rameny. „Záleží teď na tom vůbec, štěně?"

Kern hned neodpověděl, přemýšlel. Neustále cvičil s mečem, tak sekl po nejbližší větvi. Když ale uviděl Wallachův zlostný pohled, začal zase raději bodat. Zápěstí už ho bolelo, jak se snažil meč držet lehce, a na dlani, v místech, která nebyla ztvrdlá od sekery, mu naskákaly puchýře.

„Nemuselo by, ale právě teď je to dost důležité," pronesl po chvíli. U Croma, takhle by to řekl snad jen nějaký Hyperborejec! Lidé z jihu rádi mluvili. Cimmeřané jednali. „Mám pocit, že bych měl něco dělat."

„A tohle ti nestačí?" Hydallan přejel pohledem zasněžené vrchy. „U Cromova kopí, Kerne, jak podle tebe vypadá činorodej den?"

Ať už se dělo cokoli, prvních známek si všimli brzy dopoledne. V první vypálené usedlosti.

Ruiny, vlastně už jen základy z kamenů vytěžených z blízké mělké řeky a pár čadících trámů, se nacházely na kousku obdělávané

půdy, kde se v létě mohlo dařit ovsu a turínu. Ve vzduchu visel pach vlhkého spáleniště. Ticho rušilo jen bublání řeky.

Bylo zřejmé, že tudy prošli Vanirové. Muselo to být někdy před posledním sněžením. Čerstvé stopy, které našli v lese, patřily dvojicím a trojicím. Ty se na dohled od zpustošené usedlosti zase rychle rozdělily.

Zanedlouho poté zahlédl Daol na nebi šmouhu černého, mastného kouře. Byla roztažená do šířky, takže se začínali obávat lesního požáru. Jenže se to dál nešířilo. Hydallan skvrnu pečlivě sledoval, zatímco ostatní si chystali zbraně. Odhadoval sílu větru a čekal, jestli se s ním požár bude posouvat k severu. Zůstával na místě.

„Co je to za požár, že nepostupuje s větrem?“ zeptal se Daol, který byl ještě příliš mladý, než aby něco podobného viděl.

Hydallan, Garret a Wallach Šedovous to věděli. Wallach si zapletl prsty do vousů a zatáhl. „To hoří město.“

„Taur hoří.“

Ne celý, jak se ukázalo později. Jen několik chýší a přístřešků na okraji vesnice. Ale stačilo to, aby zvěst o masakru byla viditelná na několik lig. Varování pro jedny, a pozvánka pro ostatní nájezdníky v oblasti.

Nedlouho po tom, co zahlédli vzdálený dým, spatřil Daol čerstvé známky toho, že od západu k severu se pohyboval veliký oddíl. Když rychle míjeli vypálenou usedlost, něco upoutalo Nahuďra, který měl skoro stejně dobré oči jako Daol. Při rychlé prohlídce našli ve vyschlé studni pod tmavými hadry chlapce a děvče. Bylo jim nejvýš osm let. Ohořelé mrtvoly jejich rodičů ležely v popelu blízkého přístřešku.

Maeva vylákala děti ven na plástev medu a vodu a ujala se jich. Pak vzala každé děcko za ruku a rychle pokračovali dál.

Teď, z úkrytu ve vysoké trávě na jinak holém návrší, sledoval Kern, jak se oheň šíří. Každou chvíli vzplála další došková střecha žárem nebo když na ni dopadla jiskra. Pletené proutěné kostry blátem vymazaných stěn prohořívaly a vítr přinášel kouř, popel a pach vypalovaného jílu.

Nebylo to ale bezhlavé ničení. Nájezdníci hledali pod velkými přístřešky krechty a po vesnici honili vyděšený dobytek. Širokoplecí

býk se vyhnul smyčce vržené jedním z Vanirů, vletěl do chýše a skrze tenkou stěnu zase druhou stranou vylétl ven. Vanirové, unavení honěním mohutného zvířete, vzali do rukou luky a zasypávali ho šípy tak dlouho, dokud nepadlo.

Vypadalo to, že na rovině pod nimi není více než několik tuctů nájezdníků. Přestože klan Taurů byl méně početný než Gaudové, rozkládala se jejich vesnice na větší ploše. Kolik usedlostí a statků asi nájezdníci vypálili, než oblehli hlavní vesnici?

„Příliš mnoho," řekl si Kern, sledující nájezdníky plundrující obydlí a odhánějící dobytek.

Z úkrytu za vesnicí vyrazila malá skupinka a pronásledovala muže, lapeného mimo opevněný střed vesnice. Lesklé čepele se zdvihly a dopadly. Výkřik dolehl na návrší jako vzdálená ozvěna.

„Měli dobrý nápad," řekla Maeva, která se vmáčkla mezi Desu a Kerna. Obě děti nechala v péči jednoho gaudského vesničana na druhé straně návrší. Ukázala na do pasu vysokou předprseň z hlíny kolem středu vesnice, kde většina obyvatel nalezla útočiště. Dopředu z ní trčela palisáda zašpičatělých kůlů. „Muselo jim to trvat týdny, možná měsíce."

Reave vedle Kerna zamžoural. „Co je to tam za změť kolem palisády? Tam mezi kůlama?"

„Kopí," řekl Daol, který měl lepší oči. „Trčí do všech stran. A vsadím se, že je pořádně svázali řemeny."

Nebyla to sice pevnostní zeď, ale fungovalo to podobně. Stačilo mít uvnitř šest mužů s luky a každý Vanir, který by chtěl prorazit, by byl ihned snadný cíl.

Stejně tak obtížné bude dát Taurům vědět, že venku čeká pomoc. Kernovi lidé nemohli doufat, že by sami mohli úspěšně zaútočit na Vaniry, ale aby mohli sladit útok, bylo nutné dostat někoho co nejblíže opevněné části vesnice, aniž by ho Taurové dřív, než ho poznají, prošpikovali šípy. Důvěra se mezi klany příliš nenosila.

„Musí být nějaký způsob, jak se dostat dovnitř."

Reave zavrtěl hlavou. „Nájezdníci by ho už našli. Vypadá to, že je tam něco, co by moc rádi dostali."

„Jídlo a zajatci," poznamenal Daol. „Možná, že… Kerne!" Ukázal dopředu, kde něco zahlédl mezerou mezi cáry dýmu.

Kern téměř s jistotou věděl, co uvidí. Poznal to podle Daolova hlasu. Podle toho, jak celý ztuhl. Hřbetem ruky si protřel oči pálící od kouře, a když je slzící otevřel, uviděl ho.

Nebylo možné přehlédnout ho. Podle hřívy bílých vlasů vypadal na tu vzdálenost velice staře. Ale žádný stárnoucí válečník by se nepohyboval tak svižně a nepoháněl by své muže způsobem, kterým medvědice peskuje medvíďata. Ten ledový muž – další Ymirish – svíral válečnou sekeru velice podobnou té, o kterou přišel Kern. Stejně velikou a těžkou. Točil s ní nad hlavou, aby popohnal své bojovníky, jako by jen odháněl mouchy.

„Dva?“ hlesl Reave.

Podle toho, jak se po něm Reave podíval, mohl být Kern asi rád, že neřekl „Tři?“

„Přinejmenším.“

Kern se odplížil z vrcholu kopce a dával pozor, aby příliš nerozvlnil vysokou trávu a nepřilákal pozornost těch pod nimi. Když se kolem něho shromáždili jeho bojovníci, řekl jim o existenci dalšího ledového muže. „Tihle Vanirové nejsou obyčejní nájezdníci. Ale i oni krvácejí.“ Pohlédl Maevě zpříma do očí. „Je možné je zabít. Tenhle není jiný.“

„Ale abychom tu něco dokázali, musíme dostat do opevnění nějakou zprávu,“ ozval se Daol. „A musíme zadržet Vaniry do doby, než se Taurové rozhodnou. Jak to chceš udělat?“

Kern se zadíval k temeni kopce. „Možná bych zvládl tu druhou část,“ řekl a doufal, že to, co se mu honí hlavou, se dá uskutečnit.

„A ta první část?“ zeptal se Daol, kterému se zjevně nelíbil šibalský pohled Kernových žlutých očí. Neklidně se zavrtěl. „Jak dáme Taurům o sobě vědět?“

„To bude tvůj úkol,“ odpověděl Kern.

12

Daol ležel ve sněhu na mírném svahu, krytý větvemi několika nízkých jehličnanů. Přál si být co nejmenší, protože kolem právě procházeli Vanirové, obléhající Taur.

Sníh pod ním pomalu tál a jeho těžká halena se barvila do tmavohněda. Kůže na předloktích ho pálila, jak se několik set kroků plazil po zmrzlé zemi. Musel se pohybovat tak pomalu, že měl pocit, že mu už i krev začíná tuhnout. Dýchal mělce, opatrně nasával pach hořících došků a dával pozor, aby ho neprozradil sebemenší obláček páry.

„Na co jsem to myslel?“ zašeptal. Zvuk vlastního hlasu mu dodal trochu odvahy.

Moc dobře věděl, na co myslel. Myslel na totéž, co Kern a ostatní. Že každá minuta, kterou stráví vymýšlením jiného plánu, nebo o kterou tento plán odloží, bude stát životy. Životy Cimmeřanů. Kern dal Daolovi hodinu na to, aby se dostal dolů po svahu a do vesnice, co nejblíže jejímu opevněnému středu. Daolův otec a tři muži zůstali na místě a sledovali okolí, aby mohli krýt Daolův ústup v případě, že ho Vanirové objeví. Daol jen doufal, že ostatní se mezitím stihnou připravit.

Brzy to zjistí.

Nijak ho neutěšovalo, že pokud plán selže, jeho přátelé zemřou dříve než on. Proto postupoval velice opatrně a používal všechny triky, které se naučil za osm let stopování a pronásledování zvěře. Jak rozložit váhu celého těla, aby pod ním nepraskla ani nejslabší větvička. Jak při pohybu správně dýchat a zvolit takový směr útoku, aby nebyl předčasně spatřen.

Daol zvolil směr postupu napříč větrem, aby nájezdníkům, dívajícím se jeho směrem, šel kouř z hořících chýší do očí. Pokud je oči pálí alespoň zpoloviny tak jako jeho, zvolil dobrou taktiku.

„Dál se nedostanu, dělej, Kerne.“

S nesmírnou opatrností stáhl z ramene luk a schoval ho pod větve. Totéž udělal s toulcem krátkých šípů. Cítil se jako nahý, protože jediná zbraň, která mu zůstala, byl dlouhý nůž. Nic jiného mu ale nezbývalo; nemohl riskovat, že ho Taurové budou považovat za hrozbu. Odhadoval vzdálenost k opevnění. Snad se v případě nutnosti dostane zpět včas.

Pokud ho Taurové nezasypou šípy hned, jak se objeví.

Daol se každou chvíli otáčel k temeni návrší, aby mu neunikl smluvený signál. Viděl, jak se dlouhá, suchá tráva občas pohnula proti větru nebo když zrovna žádný vítr nebyl. V takových chvílích okamžitě kontroloval Vaniry, jestli si toho také nevšimli.

Nic. Žádný z nich neočekával útok z týlu. Cimmeřané v posledních letech před nájezdníky vždy prchali. Ti jen zřídkakdy útočili na otevřeném prostranství, pokud nebyli ve výrazné početní převaze.

Znamení nemělo být nijak nenápadné. A také nebylo. Na zasněženém vrcholku se náhle vztyčily dvě postavy a ostře se rýsovaly proti šedivé obloze. Kromě Daola mělo patnáct mužů a žen všehovšudy dva lovecké luky. Jeden měl Hydallan, druhý Brig Dřevec. Ti je nyní napjali a vypustili šípy.

Daolovi se zdálo, že i přes praskot hořících chýší a křik nájezdníků zaslechl zvučné zadrnčení tětiv. Ale možná to bylo jen zbožné přání.

Ale určitě zaslechl bolestný výkřik, když jeden z Vanirů upadl se šípem v rameni. Rychle zase vstal a ohlížel se dozadu, kam mířil šíp trčící mu ze zad.

Na kopci se objevily další čtyři siluety a mávaly meči nad hlavou. Nesly se od nich nelichotivé výkřiky v lámané nordheimštině.

Dva lučištníci opět napjali tětivy a vystřelili. Znovu napjali. Znovu vystřelili.

Ozval se další bolestný výkřik, když jeden šíp ze třetí série našel svůj cíl a zabodl se nájezdníkovi do stehna. Na kopci se objevili další z Kernovy malé skupiny. Kdyby Daol nevěděl, jak je to opravdu, z dálky to mohlo vypadat jako malý oddíl trousící se ve dvojicích a trojicích.

Snadná kořist pro nájezdníky.

Teď ho uviděl. Bělovlasý Ymirish, kterého Daol zahlédl z kopce, rázoval skupinkou nájezdníků a mohutnou válečnou sekerou ukazoval k návrší.

„Na ně!“ křičel v nordheimštině. Daol ten jazyk trochu ovládal, takže rozuměl. „Přineste mi jejich hlavy.“

Celý tucet obléhatelů se rozběhl do vrchu. Když se nahoře objevily další dva stíny, poslal Ymirish další hrstku svých mužů, aby přesila byla dva na jednoho. Dole nechal dvanáct mužů, aby sledovali pohyb kolem opevnění.

Nikdo si ale nevšímal křovisek. To byla Daolova šance.

Prudce vydechl a vykulil se zpod větví, rychle vyskočil na nohy a v předklonu se rozeběhl dlouhým, vláčným krokem, jakým vydržel běžet jeden a půl dne. Klidně a plavně. Čekal jen na křik, který musí přijít, jakmile ho objeví.

Dostal se až do poloviny vzdálenosti mezi opevněním a nájezdníky. Nakonec ho prozradili Taurové. Jeden nedočkavý lučištník za valem po něm vystřelil. Šíp se zabodl ani ne půl kroku před ním. Mladík zakličkoval, aby se vyhnul případné další střele, a zuřivě začal mávat rukama nad hlavou.

Někteří nájezdníci si všimli letícího šípu a už viděli i Daola, běžícího k opevnění. Když se k němu se zlostným řevem rozeběhli, přidal a začal křičet. „Přátelé! Taurové! Pomoc!“ Kern mu přikázal, že smí křičet jen tohle.

Další šípy už nepřilétly, ale na okraji barikády se nic nehýbalo, ani neviděl, že by se otevíral nějaký průchod. Daol se ohlédl a uviděl Vaniry šplhající do kopce a kryjící se před lukostřelbou za štíty… a několik dalších, jak se ženou za ním, s dlouhými luky v rukou.

Kolem ucha mu hvízdl první dlouhý šíp a s tupým nárazem se zasekl do naostřené klády trčící z předprsně.

„U Cromova levýho chlupatýho voka, otevřete!“

Vítr trochu změnil směr a zanesl nad opevnění více kouře a popela. To bylo dobře. Teď uviděl vchod. Byly to vyklápěcí dveře s protizávažím. Otevíraly se nahoru a dovnitř a ježily se špičatými kolíky o délce mužské paže. Taurové ho nechali přijít až k nim, ale neotvírali.

Daol běžel přímo ke vchodu. Skrz dým viděl siluety lidí pohybujících se za důmyslnou spletí oštěpů, kopí a naostřených klád. Jedinou odpovědí mu bylo podrážděné bučení dobytka, který se Taurům podařilo nahnat do opevnění.

Stále křičel o pomoc, přičemž vytáhl nůž a otočil se k Vanirům, kteří ho stíhali bez ohledu na taurské lučištníky. Jeden z nich točil nad hlavou dvouručákem, ostatní třímali široké meče a štíty.

Také si měl vzít štít. Další šíp se zabodl do dveří těsně vedle jeho pravé nohy. Začal poskakovat sem a tam, aby Vanirům ztížil míření, a přitom sledoval dveře, blížící se nájezdníky a vrcholek kopce, kam už dorazila polovina bojovníků ledového muže a chystali se zkřížit meče s Kernovou skupinkou.

Ta už ovšem nebyla tak malá, protože nad hranu návrší se vyhouplo dalších pět siluet. Polovina Kernových lidí se pak sehnula a ze země zdvihli těžký kmen, který sem přitáhli v době, kdy se Daol plížil na své stanoviště. Kern, Reave a několik dřevorubců odešli porazit strom dál od vesnice, aby nebylo slyšet sekání. A právě kutálení klády do kopce zapříčinilo pohyb suché trávy, kterého si Daol všiml prve.

Kern to nazval obranné sáně. Daolovi nejprve nedošlo, co tím myslí.

Až teď, když se příslušníci jeho klanu rozeběhli dolů svahem a hodili kládu do tváří nájezdníků, si vzpomněl. Vzpomněl si na poslední dobrý den před Burokovou smrtí. Když s Kernem táhli sáně s dřívím do Gaudu.

Prudký kopec, na kterém se sáně rozjely a narazily do hromady polen.

Tři nájezdníky kláda opravdu zasáhla přímo do obličeje; zhroutili se jako kuželky při soutěži v hodu kamenem. Dlouhá kláda dopadla na zem nejprve jedním koncem, vymrštila se a přes ni přeletěl Vanir, kterého zasáhla do nohy. To zpomalilo všechny za nimi, protože museli čekat, kam kláda poletí, aby mohli včas uhnout nebo ji přeskočit.

Na temeni kopce se šest bojovníků sehnulo a zdvihlo další kládu. Také oni se rozeběhli po svahu.

To bylo to poslední, co Daol viděl z počínajícího boje, protože dveře se náhle prudce vyklopily a silné paže ho hrubě vtáhly dovnitř.

Kern byl mezi prvními, kteří se dostali přes temeno návrší po úvodní Hydallanově a Brigově salvě. Mával nad hlavou svým krátkým, lehkým mečem a cítil se trochu hloupě vedle Reavea, který se oháněl cimmeřanským dvouručákem. Zdviženým štítem si kryl hlavu a hruď a jeho žluté oči, vykukující nad okrajem štítu, sledovaly spíše Daola na jeho cestě k opevnění, než blížící se nájezdníky.

Konečně si ho Taurové všimli. Teď!

Jakmile se první kmen valil dolů, Kern rychle přesunul štít na rameno a zasunul meč do pochvy, kterou mu Wallach nakonec přece jenom vrátil.

Sehnul se, sevřel šupinatou kůru čerstvě poražené jedle a pomohl Reaveovi a Nahuďrovi zdvihnout druhé „beranidlo“ ze stromu, který porazili pomocí sekyr a mečů.

„Vpřed!“ zařval a vykročil.

Vanirové byli už na jeho taktiku připraveni, a zpomalili. Někteří sáhli po lucích, aby sestřelili Gaudy dřív, než se jim podaří kládu hodit a napáchat v řadách Vanirů další škody.

„Stát,“ vykřikl Kern, když všichni udělali krok dolů ze svahu. Uvědomil si, že více než polovina nájezdníků se rozprchla, a nebudou tak v dosahu klády. Ale pár se jich stále hnalo kupředu, protože nečekali, že se bude stejný útok opakovat, a jiní dva se pomalu sbírali ze země po zásahu první kládou.

„Stát,“ vykřikl Kern znovu poté, co udělali ještě několik kroků.

Do kmene mezi Reaveovými svalnatými pažemi se zasekl šíp. Mohutný válečník na něj vztekle zašilhal. Někdo na druhém konci, koho Kern neviděl, bolestí vykřikl a kláda se naklonila tím směrem.

„Teď!“

Kern zdvihl kládu k hrudi a pak jí mrštil vpřed, jako když srážel kuželky o letních hrách. Málem při tom upadl.

Nahud’r sice upadl, ale překulil se a vyskočil zpět na nohy tak rychle, jako by se vůbec nic nestalo.

Tasili meče, uchopili štíty a rozběhli se za kutálející se kládou.

Jedlový kmen zasáhl oba otřesené bojovníky plnou silou. Jednomu zbyla z obličeje jen rudá kaše, ladící s jeho zrzavou kšticí.

Druhý si zdviženou paží na chvíli zachránil život. Těžká kláda ho ale srazila k zemi a roztříštila mu paži. Ostré úlomky kosti mu trčely z kůže jako třísky světlého dřeva. Nahud'r sjel po kolenou sněhovou břečkou, široký meč zdvižený nad hlavou jako obrovskou dýku, a přibodl otřeseného Vanira k zemi. Tomu vytryskla z úst krvavá pěna a zemřel. To byl první.

Kern se postaral o druhého. Neměl čas opět uchopit štít, proto jen uhnul a nechal čepel otřeseného Vanira sklouznout po kovovém nárameníku. Vyhnul se úderu přes ruku, vedenému příliš vysoko, a bodl svým krátkým mečem. Měl za to, že nedosáhne, ale k jeho údivu se špička ostří vnořila mezi nájezdníkova žebra.

Překvapením málem zůstal stát, ale jeho svaly naštěstí samy věděly, co dělat, takže vytrhl meč a znovu bodl. Dvakrát… třikrát. Když se Vanir se smrtelným chropotem kácel k zemi, měl díru mezi žebry, v rameni a probodnuté hrdlo.

Rozběh po svahu dodal Kernovým bojovníkům potřebnou rychlost. Když se nájezdníci sbírali ze země, přehnali se jejich prořídlými řadami a skosili několik Vanirů ostrou ocelí a prostou tíhou svých těl. Kolem se rozléhal dupot, vzteklé a bolestné výkřiky a třesk mečů a štítů.

Kern udeřil jednoho z Vanirů puklicí štítu a odhodil ho k Maevě, která se účastnila bitvy, jak se ostatně očekávalo od každé cimmeřanské ženy. Bojovala zády k Desagreně a obě tak cítily pohyby té druhé. Maevin krátký meč se vymrštil jako had a zasáhl nájezdníka do ruky a do nohy. Vzápětí se otočila k čerstvému bojovníkovi, který ho vystřídal.

Desa se obrátila s ní a čepel jejího širokého meče opsala oblouk. Setnula Vanirovi hlavu.

Teď už byly síly vyrovnanější. Počtem a hrubou silou Vaniřané sice o něco převyšovali Cimmeřany, ale prudkost útoku a bojový pokřik „Cimmeria!" nahradily to, co Gaudům chybělo v množství. Kern odrážel údery dvouručáku mohutného bojovníka a znovu se přesvědčoval, že jeho meč je ve skutečnosti mnohem delší, než si zpočátku myslel. Zjevně šlo o úhel, pod kterým bylo třeba útočit. Sekající meč svíral s rukou jiný úhel, a ztrácela se tak výhoda délky.

Přetlačovali se sem a tam, Kern ustoupil do kopce, aby protivníka vzápětí zatlačil dolů. Viděl, že se k nim blíží posily. Další tucet Seveřanů. Po dvojicích a trojicích vybíhali z chýší a zpoza druhé strany opevněné části vesnice.

Dva tucty. Možná tři. Víc, než zprvu myslel.

Příliš mnoho.

Kern přerývaně supěl a po úderu jílcem meče cítil v ústech krev. Ještěže to nebylo ostřím, pomyslel si, když plival kovově chutnající sliny a zasypával ranami Vanirův štít. Uvědomil si, že zase seká mečem jako sekyrou a vzpomněl si na svůj trénink. Krátká bodnutí. Pokračoval v nich, přestože svaly žadonily o úplně jiný způsob boje.

Nakonec pronikl protivníkovým krytem a prosekl mu stehno až na kost. Z nájezdníkovy nohy visel kus krvácejícího masa. Vanir bolestí skřípal zuby, nemotorně couval a hledal únik.

Brig Dřevec mu ho poskytl. Stál s Hydallanem o něco výše a jeho šípy vylétly se zničující přesností. Jeden zasáhl nájezdníka do žaludku.

Druhý uvízl v jeho hrdle. Muž padl jako podťatý. Kern se dál díval do míst, kde ještě před okamžikem stál jeho protivník a viděl, že se ze stejného směru blíží ledový muž, který si už naprosto zřejmě Kerna také všiml. V jeho žlutých očích se kmitl zmatek, vzápětí ho však vystřídal čirý hněv. Nájezdník vedl čerstvou skupinu Vanirů, jednu z těch, které byly nejblíže, když Kern spustil svoji past.

Ymirishova válečná sekera roztříštila Wallachův malý dřevěný štít na třísky a patrně zlomila starému válečníkovi ruku.

Při dalším úderu přes ruku se Roat, jeden z gaudských zajatců, které Kern osvobodil, ohnul přes ostrohrannou hlavici sekery. Vykřikl, když mu čepel proťala břicho a jeho vnitřnosti se vyvalily na zem jako tlustý, zauzlovaný provaz.

„K sobě!“ vykřikl Kern. „Do kruhu! Chraňte raněné!“

Cimmeřané se semknuli u paty kopce. Maeva táhla Wallacha za řídnoucí vlasy nahoru. Podle toho, jak nadával, asi nebylo jeho zranění tak vážné.

Desa na tom byla hůř; mělká rána se jí táhla přes celý bok. Raněný byl i další zachráněný Jižan, Brythuniec s pískovými vlasy a v roztrhaném oděvu šlechtice či velmi úspěšného obchodníka. Kern o

něm věděl jen to, že se jmenuje Prospero a chce se dostat co nejdříve domů.

Ale s hlubokou, krvácející ranou na krku a šípem v rameni se to nezdálo příliš pravděpodobné. Nahuďr stál nad Brythunijcem, aby ho chránil před dalšími zraněními, ale ze dvou stran na něho tvrdě doráželi dva nájezdníci.

Kernovi bojovníci se semknuli do sevřené skupinky ježící se ocelí. Výše na svahu dostal Brig Dřevec dva šípy do boku a předklonil se, jako by ho zasáhla obrovská pěst. Hydallan mu přiběhl na pomoc a táhl ho vzhůru z dosahu nájezdníků. Jeden šíp jen o kousek minul hlavu starého bojovníka, další se zabodl do země těsně vedle jeho nohy.

Nájezdníci se povzbuzovali bojovým pokřikem a polovina z nich se vrhla na Kernovu skupinu. Divoké údery dopadaly na štíty a připravené meče.

Druhá polovina se otočila a vytvořila obrannou řadu proti útoku Taurů.

Mezi rusovlasými Vaniry a skrze clonu kouře a popela, vznášející se nad vesnicí, Kern zahlédl průchod v opevnění. Tucet mužů s meči a žen s píkami vybíhalo z obranných postavení a napadali nájezdníky, kteří se opožďovali za hlavní linií.

První z Taurů byl příliš dychtivý a sám napadl bělovlasého vůdce nájezdníků jen s mečem v ruce. Válečná sekyra opsala rychlý oblouk, její čepel zlomila meč a zasekla se muži do hrudi. Síla úderu ho odhodila o několik kroků.

Ymirish přiskočil a popadl umírajícího za vlasy. Sekl jednou, dvakrát. Oddělenou hlavu pak hodil mezi přibíhající Taury.

Kern se pokusil prorazit mezerou k vanirskému vůdci. Dva bojovníci mu však zatarasili cestu a jeden ho málem zasáhl mečem do hlavy. Avšak Reave, kterému krev z poraněné paže stékala na kožený kabátec, vskočil mezi Kerna a útočníka a odrazil protivníkovu čepel. Meče jasně zařinčely.

Druhý válečník, jehož zlatorudé vlasy prozrazovaly aesirský původ, se vrhl proti Kernovi. Zuřivost v jeho očích však byla čistě vanaheimská. Hrot jeho meče odštípl okraj Kernova štítu a jen o vlásek minul Kernovo pravé oko. Nájezdník ukročil vzad, jako by

chtěl zopakovat výpad. Když se však náhle pootočil, trčely mu ze zad dva šípy.

Kern pohlédl směrem, odkud přilétly, a uviděl dva lučištníky, právě napínající luky. Jedním z nich byl Daol, zarputile kráčející uprostřed skupiny útočících Taurů.

Tím druhým byl Aodh!

Kern v předklonu rychle sklouzl sněhem vpřed a stihl lehce bodnout nájezdníka do žeber. Pak je od sebe oddělila bitevní vřava. Kern zakopl o nohu Wallacha ležícího v blátě, sněhu a krvi. Polovinu jeho obličeje tvořila krvavá podlitina, ale dýchal. Kern ho popadl pod rameny a začal ho odtahovat právě ve chvíli, kdy nad bojištěm poprvé zazněl zvuk rohu.

Ledový muž držel roh u úst a dával svým mužům signály. Oddíl nájezdníků se jako kaluž rtuti rozdělil na ostrůvky po dvou a po třech. Nájezdníci odrazili poslední údery mečů a seker a rozběhli se skrýt do nejbližšího porostu a lesa. Několik bojovníků se nacházelo na dosah vůdce Vanirů, ale ten měl kolem sebe dostatek válečníků, kteří by pokus o útok na něho utopili v krvi.

Zdálo se, že Taurům stačí, že zahnali nájezdníky na ústup.

Ani Kernovi lidé se neměli k pronásledování. Jeden muž umíral, zamotaný do svých vlastních vnitřností. Dva další leželi na zemi se zraněními, která možná nepřežijí, a několik bojovníků se belhalo s rukama přitisknutýma na zející rány nebo sevřenýma kolem dříků šípů.

Reave zarazil svůj meč do země, vkleče se o něj opřel a ztěžka oddechoval. Obličej měl brunátný vyčerpáním, ale jeho zraněné rameno na tom nebylo tak zle; zranění bylo spíše povrchové, jen dost krvácelo. Maevina rána na hlavě krvácela ještě více, ale nestála za řeč.

Maeva si vytřela krev z očí, vyplivla krvavý hlen a dala se do pomáhání raněným.

Protože nájezdníci uprchli z bitvy i vesnice, zbývala na Kerna jiná práce. Belhal se k místu, kde ležel Roat. Gaud skučel bolestí, zatnuté zuby měl rudé od krvavé pěny a stále se snažil rukama udržet vnitřnosti na místě. Dvě dlaně však nestačily na zakrytí otvoru, který

v jeho břiše zanechala válečná sekera. Z kouřícího zranění stoupal zápach exkrementů.

Roat byl už vlastně mrtev. Jen jeho tělo si to nechtělo připustit.

„Dá se něco dělat?“ zeptal se Daol a poklekl na jedno koleno vedle Roata a Kerna, jako by čekal na zázrak. Maeva a Aodh poklekli vedle něho, Desa a Reave zůstali stát.

„Něco ano,“ odpověděl Kern s pohledem upřeným na tvář raněného.

Roat jeho pohled opětoval vytřeštěnýma, nevidoucíma očima. Nebyl schopen mluvit, jen ležel a nesmírně trpěl. Přesto rozuměl. Zalapal po dechu a několikrát krátce přikývl. Jen silou vůle zadržoval výkřiky bolesti.

V tu chvíli Kern svého vlastního muže probodl krátkou, tvrdou ranou do srdce. Ostří projelo skrz a přibodlo muže k zemi. Konečně se zbavil bolesti.

13

Taurové ve skutečnosti nijak nejásali nad příchodem takového množství gaudských bojovníků. Přestože jim Kernova skupina pomohla s proražením obléhání, uvítání bylo chladné a opatrné.

Po vzájemných bojích a přepadech, které se táhly po celé generace, se to dalo očekávat.

Do opevněné části vesnice směli vejít nanejvýš tři Gaudové najednou. Uvnitř byl vymezen velký kruh ohraničený tyčemi, na kterých se třepotaly kožešiny a pruhy barevných látek. Podle tradice musely spory a nepřátelství zůstat mimo něj.

Ženy zametly sníh a zapálily několik velkých ohňů na vaření a pro zahřátí. Zakrátko na omastku prskaly placky a pár vzácných vajec. Jejich vůně vystřídala pach spáleniště a krve. Muži přinesli zpoza barikády dlouhé stoly, židle, lavice a deky. Nějaké jídlo z krechtů a čerstvé maso z dobytka, který byl zabit při nájezdu. Taurové sice nebyli nadšenými hostiteli, ale rozhodně nebyli nevděční za své osvobození.

A Kern jim byl stejně vděčný za ochranu, kterou poskytli jeho dvěma mužům.

Aodh a Ehmish se připojili k muži s jantarovýma očima, když dohlížel na ošetřování ran. Dělal si starosti o své raněné. Ti dva dorazili do vesnice až těsně před nájezdem Vanirů a Ehmish si to kladl za vinu.

„Schovával jsem se déle, než jsem měl," přiznal mladík. „Dlouho po tom, co se nájezdníci vrátili do tábora. Drak už dávno urazil svoji dráhu, když jsem vylezl z úkrytu."

Aodh ukázal k severovýchodu. „Když jsem ho konečně dohnal, byl už dost daleko na severu. Cestou k Tauru jsme úplně minuli vaše stopy. Uviděli jsme pár jezdců, co pronásledovali splašené koně. Jednoho jsem dostal šípem." Pak jeho tvář potemněla. „Jak jsme se blížili, naráželi jsme na vypálené usedlosti a lovecké chatrče. To nebylo dobré znamení. Šli jsme až do rána a přesvědčili jsme Taury,

aby nás pustili do vesnice. Vanirové udeřili tak o hodinu později. Pár Taurů nám chtělo podříznout krk, protože měli za to, že jsme zvědové Vanirů.“

„A proč to neudělali?“ zeptal se Daol.

Zranění byli ošetřováni na dvou stolech, jejichž desky byly obroušeny až na čisté dřevo. Stály na okraji zameteného prostranství, kde nepoletovalo tolik popela. U jednoho pracovali Daol a Maeva a vymývali rány vodou z rozpuštěného sněhu.

Také měli za úkol vytahovat šípy. Měli to rozdělené tak, že Daol nalehl na postřeleného a Maeva šíp prudce vytrhla. Jeden ze šípů s dlouhým opeřením, které zasáhly Briga Dřevce, měl široký hrot se zpětnými zuby, a bylo nutné jej prorazit skrz. Všichni sledovali, jak Maeva ostrým nožem nařízla šíp a zlomila ho asi na šířku dlaně nad místem, kde vnikl do těla.

Brig se stisknutými zuby tiše zaskučel. Ehmish zbledl.

Aodh už něco podobného několikrát viděl a nedal na sobě nic znát. „Asi jsme nebyli první Gaudové, kteří se tu objevili. Věděli o našich potížích, takže většinou byli ochotní nám věřit.“

Kern věděl jen o jednom Gaudovi, který se za poslední týdny vydal na sever. „Starý Finn. Takže se dostal aspoň sem.“

„A pak pokračoval dál na sever, aby nabídl svůj meč tam, kde jsou nájezdníci větší hrozbou než dlouhá zima.“

Když se stal vyhnancem, Kerna ani nenapadlo, že by něco podnikl proti hrozbě Vanirů ze severu. Teď si ale uvědomoval, že to není špatný nápad. Možná lepší než se dlouhé dny plahočit na jih, jak sám plánoval.

Když to řekl nahlas, Aodh přikývl. „Už když sem přišel, byl Finn slušně zásobený; vyměnil tu sviští a liščí kožešinu za jídlo, pazourek a troud.“

Kern sledoval Maevu, jak se připravuje prorazit šíp na druhou stranu a mračil se. „Vyměnil…“ Pak pochopil a potřásl hlavou. „Ten starý pes vybral cestou pasti klanu.“ Stěží mu to mohli vyčítat. Kern naopak doufal, že pobral dost jídla, aby se ještě někde sešli, ať to bude kdekoli.

„Šakal,“ odplivl si Brig. Jestli alespoň trochu litoval starcova osudu, nedal to nijak znát.

„Na.“ Maeva vrazila Brigovi ulomený kus šípu mezi zuby. „Buď zticha a skousni to, než vytáhneme hrot.“

Pokynula Kernovi a Aodhovi, aby ho přidrželi a trochu ho naklonila, aby hrot mohl volně vyjet ven. Na konec šípu přiložila ploché dřívko a jednou prudce udeřila.

Zraněný se vzepjal, prohnul se do oblouku a nakopl Aodha, který mu držel nohy. Dřík šípu mezi zuby ztlumil výkřik. Maeva rychle oběhla stůl, sevřela zakrvavený hrot do složeného kousku kůže a jedním trhnutím vytáhla zbytek šípu. Tentokrát se Brig zmohl jen na bolestné heknutí.

Ale Maeva s ním ještě neskončila. Na její pokyn Desagrena vytáhla z ohniště kus žhavého železa a přiložila ho na ránu na Brigových zádech. Okraje se seškvařily a zabránilo se tak infekci. Brig zařval bolestí a dřík mu vypadl ze zubů. Celé jeho tělo se zmítalo v křečích a tentokrát se mu podařilo odkopnout Aodha úplně.

Nakopl ho do ramene, do ucha a nakonec ho skopl ze stolu úplně.

Kern s Daolem na Briga nalehli a přitiskli ho na záda a Desa přimáčkla žhavé železo na místo, kudy šíp vstoupil do těla. Stejně ošetřila i ránu po druhém šípu. Brigovi pak už moc sil nezbývalo. Když ho pustili, jen se překulil a žuchl na zem, šťastný, že má to mučení za sebou. Ležel a tloukl pěstí do zmrzlé země, dokud bolest nepolevila natolik, že dokázal sám vstát.

„Má štěstí, že hrot prošel jen masem a tukem,“ řekla Maeva Kernovi.

Brig se pomalu a nejistě postavil. „U Croma, jestli je tohle štěstí, pak se nedivím, že mi nepadají kostky.“ Chraplavě se zasmál a začal se šourat pryč od stolu. Cestou k ohni se na chvilku zastavil, aby pokývnutím poděkoval Maevě a Daolovi a omluvně mrkl na Aodha, jehož ucho zářilo jasnou červení.

S Kernem si jen vyměnil dlouhý, významný pohled.

Navečer byli mrtví pod zemí a dopoledne příštího dne byli všichni ranění zaopatřeni s největší možnou péčí. Taurové naštěstí také měli léčitelku, a ta se starala o Kernovy lidi stejně pečlivě jako o své. Sešívala rány a přikládala mokré obklady, které sice páchly po louhu, ale rány a zhmožděniny ihned přestávaly bolet. Kernovy mělké rány

na rukách a hrudi natřela hojivou mastí. Příjemně chladila a také snížila teplotu ze zanícených ran.

Také se jí podařilo zachránit život onoho Brythunijce. Jak se ukázalo, byl to obchodník. Koně, které s sebou vedli Vanirové, byli jeho. Neželel jejich ztráty, protože byl šťastný, že přežil posledních pár dní. Ale jeho stav mu nedovoloval namáhavou cestu. Léčitelka mu doporučovala cestovat na nosítkách a potřeboval mnohem důkladnější péči, než kterou mu Kern a jeho lidé mohli poskytnout.

Také neměl zájem na pronásledování nájezdníků, proto bylo rozhodnuto poslat ho na jih do Gaudu spolu s Maevou a několika dalšími.

S mnoha dalšími, jak se ukázalo.

Na společnou večeři vzal Liam, náčelník Taurů, většinu tenčících se klanových zásob a přivedl dvanáct stařešinů. Liam měl ve vousu více šedivých pramenů než Aodh a jeho diamantově tvrdé oči už viděly mnohé. Hlavu měl vyholenou, což bylo v zimě trochu neobvyklé. Chybějící pokrývku hlavy si více než vynahrazoval huňatým obočím a střapatou kozí bradkou.

Přinesl si také ceremoniální mečík – nebyla to ani zbraň, spíše známka toho, že je vlastním pánem. Kernovi připadalo, že chce mít stejnou zbraň jako on. Nezmínil se, že svůj meč nosí proto, že musí, nikoli jako projev úcty k hostiteli.

Kern se rozhodl, že Burokův meč nechá zabalený v přikrývkách.

Řeč se ještě ani nestočila k tomu, kdo doprovodí Maevu zpět do Gaudu, když náčelník přišel s nabídkou. „Můžeme vám poskytnout něco ze zásob – sušené maso, několik měchů uleželého piva a sušené ovoce. Berte to jako výkupné za celou vesnici.“

Hned nato Liam odzátkoval měch a zhluboka se napil. Pak jej podal Kernovi. Pivo bylo tmavé a nakyslé dlouhým skladováním, ale cítil v něm příslib léta. Také je posílí, což v Cimmerii není zrovna k zahození.

„Proto jsme nebojovali, dokážeme se o sebe postarat sami, Liame.“

Muž pokrčil rameny. „Tak je to prostě dar. Něco, co vám pomůže v cestě.“ Náčelník znovu nadhodil myšlenku, že by Gaudové měli odejít. Co nejdříve.

„Chceš vědět, kdy opustíme Taur," řekl Kern. Nebylo to myšleno jako otázka.

„Jo. Přesně to bych rád věděl, Kerne Vlčí oko." Přejel pohledem své nejbližší soukmenovce. „Tvou tvář jsme za uplynulý rok viděli mezi Vaniry nejméně třikrát. Mnoha lidem tady nejsi zrovna po chuti."

Liam asi věděl o Ymirishovi více než jen to, že vedl vanirské bojovníky. Kern pokývl a rozhlédl se kolem. Šírání houstlo a ohně dodávaly tvářím kolem zdravou červeň. Přemýšlel. „Odejdeme nazítří," přislíbil Taurům a zároveň to dal na vědomí svým lidem. „Za svítání."

Maeva se přisunula ke Kernovi. „Ti, co jsou schopní vrátit se do Gaudu, odejdou dopoledne. Máme raněné, o které se musíme postarat. Budeme vděční za jídlo a pokrývky, které můžete postrádat."

„Stane se," slíbil Liam. „Burok Medvědobijec byl dobrý náčelník a schopný protivník. Jeho zimní přepad našich stád byl odvážný a mazaný. Cimmerie potřebuje houževnatost, jakou se honosí Gaudové."

To a mnohem víc, pomyslel si Kern. Pohlédl z náčelníka na náčelníkovu dceru a podal měch dalšímu bojovníkovi. Pak se zadíval do ohně. „Oba jste si mohli vést lépe," řekl tiše a naznačil tak myšlenku, která mu už chvíli vrtala hlavou. Rozhlédl se a viděl, že čekají, co řekne.

„Gaudové jsou silní, ano. Ale Taurové sami předvedli, že jsou silní v plánování a přípravách." Ukázal na obranný val. „Vaše krechty se zásobami jsou hluboké a vaše opevnění silné."

Liam pyšně vystrčil bradu, ale v očích mu obezřetně zablesklo. „Co tím chceš říct, Vlčí oko?"

„Při tom, co jste tady dokázali, by oba klany mohly přežít a být ještě silnější, kdyby své síly spojily."

Liam se prudce vztyčil. „Co je naše, je jen naše! To patří Tauru!"

„A jak dlouho dokážete odrážet další vanirskou loupeživou výpravu? Příště se už nespokojí s několika chatrčemi a stájemi. Příště vám vypálí zbytek vesnice, náčelníku. Nemáš bojovníky, kteří by je zastavili."

„Nemysli si, že jsme snadná kořist," ohradil se rudnoucí náčelník. Přesto nepopíral momentální oslabení svého klanu.

„Kolik tvých lidí odešlo v posledních týdnech na jih, když na vás nájezdníci útočili, vypalovali a ukusovali ze síly Tauru?" zeptala se Maeva a také se postavila. Protlačila se mezi několika shrbenými válečníky, dokud nestála na délku paže od Liama. „Pokud chápu Kernův návrh, nechce, abyste se čehokoli vzdali. Nabízí obchod. Když spojíme síly, bude více jídla a lépe se budeme bránit."

Kern se zavrtěl na malé stoličce a využil náčelníkovy nerozhodnosti. „Tvůj klan umírá. Nájezdníci to vědí a vrátí se."

„Jak si můžeš být tak jistý?" opáčil Liam jízlivě.

Nocí se rozlehlo vlčí zavytí. Vlk buď svolával své druhy, nebo je varoval. Kern si byl jist, že je to „jeho" vlk. Naslouchal štěkavému vytí, které utichlo vzdálenou ozvěnou dříve, než si každého z Taurů změřil svým dravčím pohledem. „Protože já bych to udělal."

To se nelíbilo těm, kteří si vzpomněli, jak je Kern podobný několika vanirským velitelům. Mnozí se na svých místech neklidně pohnuli a několik rukou sjelo k jílcům mečů a dýk.

Liam si v zamyšlení mnul okraje své mohutné bradky.

„Já také," přiznal nakonec. „Ať mě Crom zatratí, jestli ne. Hodně lidí z vesnice uteklo na jih. Spoustu sil jsme ztratili při šarvátkách nahoře na severu. Nájezdníci jsou jako mor, a my už se jim nedokážeme sami postavit."

„Tak zůstaňte s Gaudy. Vezmi své lidi na jih se vším, co poberou. Je tam místo."

„Jak to můžeš slibovat, Vlčí oko? Jsi vyhnanec."

„To je," souhlasila Maeva. „Ale já jsem dcera Buroka Medvědobijce. Náčelník Cul mi musí naslouchat. Pokud já odejdu z Gaudu, půjde se mnou víc lidí, než zůstane s ním. Přijmou vás."

To bylo pro Maevu nebezpečné rozhodnutí. Kern viděl, jak sebou Brig Dřevec trhl, aby vyskočil a hájil Cula. Ale jeho podmračený výraz a to, že nic nepodnikl, prozrazovalo, že s Maeviným slibem do jisté míry souhlasí. Jestli někdo, tak to ona rozbije klan Gaudů.

Maevina slova měla zamýšlený účinek. Náčelník Liam povstal, chvíli uvažoval a pak přikývl. „Budu o tom přemýšlet," slíbil a

obrátil se na Kerna. „Ale nejdřív chci vidět tebe a tvoje vlky pryč z Tauru. Za svítání.“

Kern se náčelníkovi zadíval do očí a přikývl.

Ale Maevě to nestačilo. „Kam půjdeš?“ zeptala se s ustaraným výrazem.

„Na sever a na západ,“ odpověděl bez zaváhání.

„Nájezdníci zamířili k severním cestám,“ řekl Daol, jako kdyby příteli připomínal něco, co by měl dávno vědět. Několik hodin sledoval stopy nájezdníků v okolí vesnice a tuto zprávu už dříve důvěrně předal Kernovi i Liamovi. Teď to řekl přede všemi. „Pár se jich vydalo jinam, ale jinak se pohybovali ve velké skupině.“ Nemusel dodávat, že s Ymirishem.

„Chci je sledovat,“ řekl Daolovi a pak sjel pohledem na Liama. „Dostihnu je.“ Nakonec pohlédl na Maevu. „A zabiju je. Když to půjde, odvedu boj z Conallského údolí, od našich vesnic.“

„Jak?“ zeptala se Maeva, stěží skrývající napětí. „Podle Liama se severním klanům nepodařilo odrážet nájezdníky celou zimu. Co víc můžeš dělat, Kerne?“

„Vyrazím západním průsmykem do zemí Zlomené nohy. Když budu muset, přenesu boje až do samotného Vanaheimu.“

Nastalo ticho rušené jen praskáním ohňů. Muži u ohně těkali pohledy jeden na druhého a na Kerna. K tomuto rozhodnutí nedospěl snadno. Byla to jeho volba, obrátit se k severu a pronásledovat Vaniry. Jeho a těch, kteří šli s ním.

Reave jen pokrčil rameny. „Nemá smysl o tom dál jen prázdně tlachat.“ Dopil zbytek piva a usazeninu ze dna vyplivl do ohně. Zasyčelo to. Vzápětí souhlasně přikývli Wallach i Desa.

Daol pohlédl na otce a vyjádřil souhlas za oba. Hydallan si neodpustil poznámku. „Bez nás byste do tejdne pomřeli hlady, štěňata.“

Ehmish se trochu vyjukaně rozhlédl. Mladík musel poprvé v životě učinit rozhodnutí, které mohlo znamenat volbu mezi životem a smrtí. Sloužilo mu ke cti, že zaváhal jen několik vteřin. „U jižních hranic určitě nenajdu nic lepšího, než mám tady a teď.“ Zavrtěl hlavou a tiše se zasmál. „Nejsem žádný Conan.“

Také Aodh se rozhodl nadále spojit svůj osud s Kernem. I Garret. Maeva se nabídla, že doprovodí Nahuďra do Gaudu, ale ten to lehkým zavrtěním hlavy zdvořile odmítl. „Na jihu mě nic nečeká. Půjdu na sever.“

Ještě větším překvapením bylo, když se Brig Dřevec nabídl, že také zůstane. „Pokud mě vezmeš,“ podotkl a snažil se vyhnout Kernovu upřenému pohledu. „A pokud to myslíš vážně s pronásledováním Vanirů, abys ochránil Gaud.“

V jeho požadavku se skrývalo ještě něco jiného, a v Kernovi začalo klíčit podezření. Ale mít s sebou dalšího vynikajícího lučištníka znamenalo významnou výhodu, a v tuto chvíli to převážilo nad jeho zlým tušením. Souhlasil.

Přesto ho zneklidnila Dřevcova zjevná úleva a mazaný záblesk v očích.

Nakonec měl Kern svých pět původních vyhnanců a k tomu další čtyři Gaudy a Nahuďra. A čtyři taurské bojovníky, kteří následovali Brigův slib bránit svou vesnici tím, že budou bojovat s Vaniry mimo své území.

Dobrovolníci překvapili náčelníka natolik, že si začal uvědomovat závažnost chvíle, a stále častěji si vyměňoval vážné pohledy s Kernem a Maevou. Podle jeho slov mezi nimi byli dva nejlepší taurští bojovníci. A také urostlá žena znalá bylinek a léčitelského umění.

Čtvrtý dobrovolník vzbudil trochu rozruchu. Když se přihlásil mladík, kterému mohlo být něco přes dvacet a byl patrně místní oblíbenec, proběhla kolem ohně rychlá šeptanda. Stejně jako jeho náčelník měl i Ossian hladce vyholenou hlavu. A jílec jeho meče byl povzbudivě ohmataný.

„Víš to určitě?“ bylo jediné, co na to Liam řekl. „Stejně jistý jako sis byl ty, když jsi přijal nabídku Burokovy dcery.“ Takže byl i upřímný.

„Můžeš si zabalit,“ řekl Liam, aby zabránil dalším otázkám ohledně jeho rozhodnutí. Pokrčil rameny. „Snad přece jenom něco dokážeš.“

To nebylo právě přesvědčivé vyjádření důvěry, ale Kern byl vděčný za každé přání úspěchu. U Croma, dokud nebude hotovo, budou jeho lidé potřebovat každou podporu.

Pokud vůbec bude někdy hotovo.

Přišla za ním ještě jednou toho večera, poté, co se Taurové vrátili do chýší uvnitř opevnění a z ohňů zbyly jen doutnající oharky.

Ve vesnici teď bylo mnoho prázdných chýší, takže většina Kernových lidí se rozhodla vzít si oheň dovnitř. Kern si vybral nepoškozenou chatrč, kde si na zbytky vlhkého sena mohl rozložit plstěnou podložku a kde ho střecha chránila před sněhem a deštěm. Dech se mu v půlnočním mrazu srážel a pokožka se svraskla, jako by chtěla zadržet teplo, které nikdy nepocítil. Ale už zažil horší noci. A spousta takových ho ještě čekala.

Musí na ně být připraven.

Zaslechl její opatrné kroky, jako by ještě nebyla rozhodnuta. Nebo si jen nebyla jistá, kam přesně šel, a hledala ho. Kern se posadil a hrubá vlněná deka se mu svezla do klína.

Její silueta se v mdlém měsíčním světle rýsovala před chatrčí. V jedné ruce nesla přikrývku. Byla oblečena do nového kiltu a pláště, které získala od Taurů.

„Opravdu se chceš probojovat na sever?“ zeptala se. Sehnula se pod nízkými trámky a vešla dovnitř. „Za nájezdníky?“

Kern sledoval, jak si rozprostírá přikrývku tak, aby se překrývala s jeho. „Za ním,“ řekl a myslel tím ledového muže. „O těch Ymirishích ještě nevím zdaleka všechno.“

„Do zemí Zlomené nohy.“

Bylo to stejně dobré místo pro smrt jako kterékoli jiné. Vlastně lepší než jiné. Sám Conan přišel od Zlomené nohy. K těm místům se vázaly mnohé podivné příběhy a hrdinské legendy. Proč nepřidat další? „Někam.“

Její dotek hřál na bledé kůži. Maeva se vykoupala a teď byla jen lehce cítit potem a kouřem ohňů.

Kern po ní toužil. Jeho tělo reagovalo na nejmenší dotek. Ale váhal. „Myslel jsem, že budeme opatrní.“ Nikdo nebude nic vědět, pokud porodí dítě. A o to přece šlo, nebo ne?

„Myslím, že o tom rozhoduji já,“ řekla jen se stopou smutku v hlase. A také trochu naštvaně. „Nemám pravdu?“

Kern ji objal v pase, přikývl, a ona náhle přitiskla své rty na jeho. Bylo to její rozhodnutí. Ctil to minulou noc a měl by to ctít i nyní. Protože už se rozhodla.

Snad bude dobře…

14

Osamělý vlk a vytrvalý mrznoucí déšť provázeli příštího rána malou skupinku bojovníků. Daol si zvířete ihned všiml, jeho očím lovce ani v jitřním šeru nic neuniklo. Stříbrošedá srst se vlkovi lepila na tělo. Zvíře vypadalo velice zuboženě. Namísto aby hledalo úkryt v křoví, pod padlým kmenem nebo skalním převisem, stálo na návrší, ze kterého Kern se svými lidmi den předtím útočil. Tiché a ostražité. Jako by je vyzývalo, aby šli za ním. Anebo si samo dodávalo odvahy, aby se více přiblížilo k vesnici. Někteří Taurové znepokojeně mručeli, když si všimli neobvyklého chování zvířete, které se obvykle lidem vyhýbá. Gaudové si ho nevšímali; byli na jeho přítomnost zvyklí. Více je zajímalo počasí. Sněhová pokrývka sice pomalu mizela, ale na úpatí hor na severu Conallského údolí se jejich cesta může rychle změnit ve zdlouhavé plahočení ledovým bahnem. Už teď ho bylo cítit ve vzduchu.

Odchod se obešel bez velkého loučení. Maeva, která měla spoustu práce s velkou skupinou vyrážející za několik hodin k jihu, se na Kerna ani nepodívala. Náčelník Liam zatím nechtěl úplně vyprázdnit svoji vesnici, ale půjde na jih s Maevou, aby si pohovořil s Culem. Tohle bylo zatím dohodnuto.

Nikdo nevydával rozkazy k odchodu, vše se odehrávalo bez zbytečných ceremonií. Vaky byly naplněny jídlem a nápoji, suché deky zabaleny do naolejovaných kůží spolu s obvyklými věcmi, které doprovázejí lidi na cestách. Když byla oblečena poslední halena a zapnuta poslední přezka, začali se bojovníci tiše shromažďovat na severozápadním konci vesnice.

Když dorazil i Kern, zvolna se po dvojicích a trojicích vydali na blátivou cestu. Daol a Hydallan šli vpředu a zkušeným okem hledali nejlepší cestu. V přední části skupiny, za Ossianem a Nahuďrem, se plahočil Kern. Reave, Wallach a Desa šli kousek za ním.

Ti, kteří se ve vesnici zdrželi déle, uzavírali průvod.

Kern si všiml, že Shemita si kolem hlavy omotal dlouhý vlněný šál. Vinul se mu kolem krku, přes obličej a na hlavě pak tvořil jakýsi volný uzel. Z obličeje mu byly vidět jenom oči.

To může být dobré proti ledovému větru, napadlo Kerna. A drží to teplo. Ale za deště a plískanice to musí nasáknout a člověk pak má celý den hlavu zabalenou v mokrém hadru. Ten člověk asi není tak vzdělaný, jak o sobě tvrdil.

Civilizace připraví člověka na život, ale nenaučí ho přežít.

Svůj názor opravil dřív, než jim vesnice zmizela z dohledu, když si černý muž uřízl košatou javorovou větev. Zpod haleny vytáhl nevelkou naolejovanou kůži a rozprostřel ji přes větvičky jako ubrus. To celé pak, ke krátkodechému pobavení ostatních, držel nad hlavou. Korálky ledové vody stékaly přes okraje a trochu mu smáčely ruce. Vymyšlenost vůbec nechránila nohavice jeho jižanských kalhot, které brzy ztěžkly a ztmavly vodou, ale hlavu měl v podstatě v suchu. A tudíž v teple.

Ossian na tu jednoduchou věc zíral, jako by to byl malý zázrak. Měl čerstvě oholenou hlavu a tváře, nechal si jen bradku, která mu na dešti zplihnula. Velice se podobal náčelníkovi Liamovi. Trochu couvl a pošeptal Kernovi: „Jak to, že nás tohle nikdy nenapadlo?“

Kern právě myslel na totéž. Mělo to samozřejmě i svoje nevýhody. Člověk musel držet ruku nahoru. Nemohl držet meč nebo štít. Ale na cesty to nebyl špatný nápad.

„To je pouštní trik?“ zavolal a Nahuďr se otočil. Shemita začal drobnými, elegantními krůčky couvat a Kern s Ossianem ho došli.

„To je nemedijská záležitost. Naučil jsem se to používat první jaro v Hanumaru. Ale myslím, že by se to dalo použít i v poušti. Stíní to oči i hlavu. Jako malý stan, který si nesete s sebou.“

Kerna nikdy nenapadlo, že by slunce mohlo být stejně na obtíž jako déšť nebo vítr. Cimmeria jen zřídka trpěla suchem, a už vůbec ne vedry. To dělalo z pouště Shemu mnohem nehostinnější místo, než jakým se zdálo podle příběhů a zkazek vyprávěných kolem ohňů.

„Nemedia,“ opakoval Kern. To území na jihovýchod od Cimmerie a hraničních království obýval jeden z hyborianských národů. „Tam ses naučil číst?“

„Číst a psát jsem se naučil v Aquilonii.“ Všiml si Kernových pochybností a zastavil se u okraje cesty. Poklekl u borovice, pod kterou ležel silný koberec suchého jehličí. Kern s Ossianem se také zastavili a sledovali, k čemu se chystá.

„Dnes se stal zázrak,“ napsal černý muž prstem do neporušené plochy jehličí. Pod první řádek napsal další. „Vyšlo slunce.“

„Slunce vychází každý den,“ zasmál se Ossian.

Nahuďr se usmál a pohlédl k nebi obtěžkanému vodou. „Dokaž to.“

„Nemusím nic dokazovat. Slunce jde na podzim na jih a na jaře na sever. Ale vždycky vyjde. Vždycky.“

Kernovi to znělo rozumně. Protože se tak dělo vždy, bude se tak dít i nadále. Ale Nahuďr se jen usmál. „To je podstata víry. A počátek osvícení. Ať se děje cokoli, každý den je třeba následovat boží prozřetelnost.“

Kern stále zíral na písmena. To nebyly ty obrázky, které znal. Napohled neměla nic společného s tím, co říkala; bylo by nutné naučit se je nazpaměť. Naučit se, co každé znamená samo o sobě a co znamenají dohromady. Počkal, až se Reave a ostatní jen s nepatrným zájmem proplahočí kolem.

„Proto jsi tady?“ zeptal se konečně. „Následuješ boží pro… žranost?“ zadrhl na posledním slově, protože nevěděl, co znamená, ale připadalo mu důležité.

„Byl jsem sluha v domě šlechtice. Dával jsem pozor na jeho syna a někdy mě využíval jako posla.“ Zadíval se stranou a dlaní smetl písmena napsaná v jehličí. „Vyslal mě i se svým synem, Pherosem, do Gunderlandu. Chtěl zjistit, kolik toho zůstalo z aquilonijských pevností v Cimmerii. Tak jsem zde.“

„Co se stalo?“ zeptal se Ossian, který si nevšiml jeho nepřítomného pohledu.

„Vanirové,“ pokývl hlavou Kern. Počkal, až zdvihne pohled ze země. „A Pheros?“

„Je mrtev. Proto mě na jihu nic nečeká. Proto jdu na sever.“

Důvod stejně dobrý jako kterýkoli jiný, pomyslel si Kern. Zaposlouchal se do čvachtání bláta, když se kolem ploužili další jeho

lidé. Voda, která mu tekla za límec potrhané haleny, si jako ledové prsty hledala cestu dál podél páteře.

„Určitě v tom není nic jiného?“

„A co by v tom mělo být?“

Kern si klekl vedle něho. Soustředěně svraštil obočí, když se snažil připomenout, co viděl. Rukou, ne tak jistou jako byla ta Nahud’rova, napsal do jehličí kostrbatá písmena. „Dnes se stal zázrak…“ řekl.

Pamatoval si jenom první řádek.

Černoch Kerna pozorně sledoval zpod záhybů látky kryjící mu obličej. Z jeho očí se nedalo vyčíst, na co myslí. Pak se zvolna poklonil a dotkl se čelem země.

Poté elegantně vstal a i se svým stanem nad hlavou pokračoval v cestě.

Kern s Ossianem ho následovali.

Na západ a na sever.

Stále na západ a na sever.

Pořád padal mrznoucí déšť. Když nastal večer druhého dne, téměř všichni si už nějakým způsobem osvojili Nahuďrovu metodu, jak zůstat v teple a skoro v suchu. Použili k tomu naolejované kůže, ve kterých byly zabalené potraviny. Většina mužů si kůži prostě jen přiložila na hlavu a její konce svázala na zátylku. Desagrena smotala velký čtverec kůže do plochého kuželu a pomocí nože spojila její okraje. Pak si to opatrně posadila na hlavu. Měla tak zakrytu jen spodní část obličeje a dlouhé, mastné černé vlasy, ale i tak byla mnohem více v suchu.

Jen někteří to nezkusili, a během dne vypadali čím dál tím hůř.

Následující den přinesl chladné modré nebe a bledé slunce, které nedokázalo zahřát. Brzy ráno narazili na další pocestné: trojici mužů, kteří okamžitě popadli meče, když Daol s Wallachem přišli do jejich tábořiště. Ti dva byli rádi, že vyvázli životem, když rychle ustoupili a hledali záchranu v početní převaze.

Cimmeřané patřili ke klanu Galia, žijícímu pod nejvyššími vrcholy země Sněžné řeky. Dalo se to snadno poznat podle tetování na hrudi a jediné, dlouhé kadeře vlasů na vyholených hlavách. Když

uviděli, že stojí proti mnohem většímu počtu lidí, než který čekali, sklonili meče k zemi.

Primitivní, ale rozhodně ne hloupé.

Měli za to, že Daol a Wallach patří k Seveřanům. Bylo sice dost obtížné si je splést, ale Gallové obvykle nejdříve útočili a až potom přemýšleli. Také mířili do země Zlomené nohy. Domnívali se, že klan Cruaidhů žene Vaniry ke Krvavému průsmyku a bude potřebovat každého, kdo udrží v ruce meč.

Kern je přijal do svého tábora. Druhou možností bylo zabít je, ale to by neposloužilo nikomu, leda Vanirům.

Tohle nebyli jediní Cimmeřané, kteří se vydali na cestu. Daol s Hydallanem našli další tábořiště bojovníků a také sedláky a rodiny prchající z vypálených usedlostí nebo vyhnaných dlouhou, hladovou zimou na jih. Všichni vyprávěli, nebo alespoň zaslechli pověsti přicházející ze severozápadu.

Jen málokteří mohli nabídnout něco víc než pár novinek. Někteří žádali o jídlo a Kern jim dal tolik ze zásob, kolik mohli postrádat vzhledem ke svým dalším potřebám. Nikdo se nechtěl připojit ke Kernově skupině. Mnohým došla řeč, jakmile ho uviděli. Se svou bílou hřívou a žlutýma, vlčíma očima by se vyjímal podivně v kterémkoli cimmerském klanu. Ale tito lidé se na něho nedívali zvědavě, ale spíše vyděšeně nebo se vztekem. Jeden zarostlý sedlák, se svým nejlepším nářadím naloženým na zádech a krátkým mečem v ruce, plivl Kernovi k nohám.

„Ymirishi!“

Viděl v něm ledového muže.

Čím dále pronásledoval Kern nájezdníky na sever, tím větší povědomost o Ymirishích tu byla. Vědělo se tu o nich a nenáviděli je tu a báli se jich. Když spatřili Kerna, nejeden meč vylétl z pochvy. Několikrát musel důraznými výkřiky zadržet své bojovníky, aby kvůli omylu nebyl někdo zabit. Že byl na své lidi tvrdší, se začínalo obracet proti němu; někteří ho pokradmu pozorovali, když si mysleli, že se nedívá. Nevšímal si toho.

Nervozita naštěstí nestihla dostoupit vrcholu, protože skupina nepotkávala jen Cimmeřany na útěku nebo chtivé boje. Dostihli také Vaniry. Nebylo jich mnoho, ale za soumraku čtvrtého dne zanechali

půl tuctu nájezdníků v krvi na zemi nebo přibodnutých ke stromům. Jejich rohaté přilby ponechali zavěšené na větvích zaražených do země, aby je poznal každý, kdo bude procházet kolem.

Čtyři dny.

Stále šli na sever a na západ.

Po blankytném dni a noci plné hvězd se ráno začaly kupit bouřkové mraky. Strměly stále výše a výše, až vypadaly jako nebeská kovadlina, připravená dopadnout na Cimmerii.

Kern pozoroval mraky hromadící se nad Zuby na západní straně údolí a halící rozložitý vrcholek Ben Morghu. Napadlo ho, že by mohli předběhnout bouři a dostat se ke klanu Cruaidhů, a proto své lidi popoháněl ke spěchu. Nacházeli se ve velice obtížném terénu; strže byly tak zarostlé stromy a trnitým porostem, že bylo lepší jít po hřebenech z rozdrolené, zvětralé skály. Tam na ně zase čekaly úzké chodníčky kolem převisů, často pokryté vrstvou ledu a umrzlého sněhu. Špatné místo. Nechtěl, aby je vánice zaskočila právě tady.

Postupovali rychle vpřed, několik hodin bez zastávky, a zpomalovali jen tehdy, když Hydallan s Daolem nebo někdo jiný zpozorovali nějakou stopu. Pak nějaký čas opatrně postupovali podrostem. Ledový vítr z hor pronikal v ostrých nárazech kožešinami, vlnou i kůží. Ledová přízemní mlha se jim zakusovala do obnažených nohou a paží. Objevily se první vločky.

Sněžení během chvilky zhoustlo a suché vločky unášené téměř vodorovně větrem, bodaly do očí. Bouřkové mraky, hnané obrovskou rychlostí přes údolí, nad jejich hlavami prudce poklesly, zasažené náhlým poryvem severozápadního větru. Sníh a houstnoucí mlha snížily viditelnost na sto kroků. Na padesát.

Prudké zhoršení počasí zastihlo Kernovy lidi na špatném místě; v polovině příkrého svahu jen řídce porostlého stromy a keři. Nikde žádný úkryt. Mohli nanejvýš zalehnout a přetáhnout si deky přes hlavu. Ale to byla ta poslední možnost, na kterou Kern pomyslel.

„Co myslíš," zeptal se Daol, který k němu přešel podél řady ztěžka pochodujících bojovníků. „Zalehneme?"

Kern zamžikal do vodorovně letícího sněhu. Viděl další stružky, vymleté v tmavém jílu, protínající jejich cestu. Opět si uvědomil zoufalý nedostatek vegetace. Tady nemohlo nic zakořenit. Určitě ne

nadlouho. „Špatné místo. Jestli přijde déšť nebo déšť se sněhem, může nás spláchnout voda nebo rozmočený jíl. Není tu bezpečno.“

„Nahoru, nebo dolů?“

Jít nahoru znamenalo vyhnout se vodě, ale vydat se na milost větru. S tím bylo spojené větší nebezpečí omrzlin. Dole by mohli najít chráněnou strž nebo úkryt mezi stromy, ale byli by ve větším nebezpečí, pokud by sněžení přešlo v déšť nebo déšť se sněhem. Také by to znamenalo odsunout příchod ke klanu Cruaidhů nejméně o den.

„Dolů,“ rozhodl Kern, proklínaje počasí. Tak silnou bouři v tuhle roční dobu ještě nepamatoval. Snad ji nepamatoval ani Hydallan. Ale musejí se s ní vypořádat. „Zdá se, že to jde přímo na nás. Hlavní je dostat se z dosahu větru.“

„Vítr je nejhorší,“ souhlasil Daol. „Táta viděl vepředu nějaké schůdnější svahy. Na příštím rozcestí musíme doprava a pak dojdeme k mělkému údolí. Odtamtud bys ho už měl vidět.“

„Uvidím ho.“ Za šera viděl stejně dobře jako za jasné měsíční noci. Stačilo mu jen pár trhlin v chumelenici. „Doprava a pak k údolí.“

Daol přikývl, otočil postávajícího Wallacha a poslal ho dozadu, aby všechny popohnal a předal jim instrukce. Kern a Daol se rozeběhli kupředu kolem Ossiana a Nahuďra. Zpomalili až za Ashulou, taurskou ženou, která bývala pomocnicí vesnické léčitelky. Ta se držela, v každé ruce svírala hůl, takže dokázala jít bez pomoci.

Ale před Kernem se náhle zastavila a nakláněla hlavu ze strany na stranu. Kern se také zaposlouchal. Vítr, bušící do řady bojovníků, s sebou přinášel útržky výkřiků.

A řinčení oceli.

„Vanirové!“ vykřikl Kern, vytrhl meč, rozběhl se kupředu a odhrnul si zimní plášť z ramene paže s mečem. Ve chvíli, kdy Kern míjel Ashulu, ta odhodila své hole a v každé ruce se jí objevila dlouhá dýka.

Kern se hnal kupředu, Daol a Ashula za ním. Na Briga Dřevce narazil na větvení, o kterém mluvil

Daol. Postrčil mladíka před sebe a pokračoval v po-tácivém běhu. Brig se několikrát ohlédl, jako by se ujišťoval, že je Kern za ním.

Tváří se mu mihnul nebezpečný výraz, ale Kern neměl čas se tím zabývat.

Sníh ho šlehal do tváří a oslepoval. Padesát kroků. Sto. Už je dost daleko. Minul snad odbočku?

Znovu zaslechl výkřiky, tentokrát mnohem blíže. Vedl ostatní stranou; ostře odbočil dolů prudkým svahem. Když se prodrali zakrslými borovicemi a cedry, ocitli se v mělké proláklině, která musela Hydallanovi a Ehmishovi při průzkumu připadat jako vhodné místo pro tábořiště.

Ale Vanirové to místo našli první.

Byli tu tři nájezdníci, ozbrojení širokými meči rozličných druhů. Jeden měl na konci zahnutou čepel, zužující se k jílci, což zbrani dodávalo důrazu při sekání. To nebylo v Cimmerii obvyklé, ale nájezdník ho používal velmi zručně.

Hydallan ještě sáhl na dno svých ochabujících sil a oháněl se mečem proti dvěma nájezdníkům. Neútočil, ale tvrdě odrážel jejich opakované výpady. Ehmish také bojoval o život a jeho krátký meč nikterak nezahálel.

Ale čas nestál na straně ani jednoho z nich.

S divokým gaudským válečným pokřikem na rtech se Kern s Daolem a Ashulou vrhli do boje. Brig byl těsně za nimi. Kern tělem srazil na zem jednoho z Hydallanových protivníků.

Jeho druh po něm prudce sekl přes ruku, ale jeho čepel zasáhla jen Kernův meč namísto hrdla.

Seknutí. Kryt. Bodnutí! Kern vnořil šest stop lesklé oceli do Vanirova břicha ve stejný okamžik, kdy se hrot Brigova meče zasekl hluboko do nájezdníkova ramena.

Seveřan jen krátce vykřikl a bezvládně se zhroutil.

Nájezdník, který dotíral na Ehmishe, nyní musel čelit také čepelím mnohem zkušenějších Daola a Ashuly. Se zuřivým šklebem naznačil prudký výpad proti Ashule a vrhl se do křoví dolů po svahu. Ashula, s dýkami v rukách, se hnala za ním.

Kern se otočil zády k Brigovi Dřevci a hledali třetího nájezdníka, protože měli dojem, že stále slyší hluk boje. Ale byl to jen Hydallan, který sám sobě od plic nadával.

„Já hlupák jim vběhnul rovnou do rány! Zatracený Seve… Garret! Kerne, ať tě Crom vezme, kde je Garret?“

„Vůbec jsem ho neviděl,“ odpověděl Brig za oba. „Jen vás dva a tři Vaniry.“

„Čtyři. Byli čtyři!“ Hydallan, který vždycky raději jednal než mluvil, odhodil svůj vak k hromadě zásob nájezdníků a rozběhl se ke křovinám. Mohutnými rozmachy meče si začal prosekávat cestu.

Daol se beze slova rozběhl za otcem. Ehmish se už také chystal, ale Kern ho chytil za halenu a ukázal, odkud přišli. „Najdi ostatní a přiveď je,“ přikázal mladíkovi a postrčil ho.

Ashula byla v tu chvíli už příliš daleko. Kern doufal, že si poradí sama. Shodil svůj vak vedle Brigova a uvolnil štít. Oba se pak rozeběhli do křoví, aby hledali Garreta na opačné straně než oba lovci. Za okamžik už naslepo tápali sílící bouří.

Cesta se klikatila mezi suchými, trnitými křovisky. Trny se Kernovi zachytávaly za plášť a silný kilt.

Vytrhl se a prodíral se dál k místu, kde stezka znovu zatáčela. Brig narazil do Kerna a mnul si oči, které mu ve větru slzely.

„To byl dobrý nápad,“ křičel.

Pak se rozhlédl a uvědomil si, že je bouře odřízla a nenajdou cestu zpět. Pohlédl na Kerna a jeho krátký meč.

„Cože?“ Kern se zoufale rozhlížel. „Teď se nemůžeme zastavit. Jdeme!“

Brig zaváhal, ale pak neochotně přikývl. Vykročil dál, s mečem pozdviženým, připravený krýt se.

A to bylo jeho štěstí, protože ani ne po dvanácti krocích na něho ze zálohy zaútočil Vanir. Útočník nebyl tak mohutný jako většina ostatních, ale byl rychlý. A mával zakřiveným mečem. Brig se sotva stačil krýt a na poslední chvíli zachytil čepel zarážkou jílce.

Vanir udeřil nataženou paží Briga do obličeje a odhodil ho dozadu. Byl by ho dostal, kdyby se Kern nevrhl vpřed a nesekl mu po hrdle.

Nájezdník celkem zbytečně couvl. Kernův meč proťal jen vzduch. Zase místo bodnutí sekal!

Když ale zkusil bodnout Vanira do žeber, nájezdník se otočil, uhnul a vzápětí Kerna popadl svalnatou rukou za zápěstí.

Pak, jako při jakémsi nemotorném tanci, zdvihl meč a udeřil Kerna jílcem přesně mezi oči. Jeho těžký meč naštěstí nebyl vhodný pro boj na tak těsnou vzdálenost. Kern zahodil štít a také se mu podařilo chytit Vanira za zápěstí. V pevném sevření se pak potáceli stranou a dolů a pak…

Pak Kern najednou ztratil půdu pod nohama a oba zápasící muži se začali kutálet z příkrého srázu.

Nájezdník pustil Kernovu ruku. Kern ale stále pevně držel a táhl muže s sebou. Napůl se kutáleli, napůl klouzali trnitým hložím, kterým prolétli do jedné z bahnitých struh, vymletých ve svahu. Kernovi ujely nohy a dosedl do ledové břečky. Nájezdník se rozplácl před ním.

Na puntičkářství nebyl čas, tak Kern několikrát sekl protivníka do ramenou a do hlavy. Žádná rána nemohla být smrtelná, ale doufal, že alespoň jednou zasáhl kost. O zlomek vteřiny později Kern znovu ztratil rovnováhu a pustil muže i meč.

Následující chvíle si pamatoval jen jako útržkovité záblesky. Voda, sníh a víc škrábanců a modřin, než dokázal spočítat.

Hrabal v bahně, hledal jakoukoli oporu.

Vytrhával keře i s kořeny a zase se kutálel… klouzal… a najednou letěl.

Tvrdě dopadl, vyrazil si dech a kus se kutálel řídkými křovisky. Bylo štěstí, že tu nebyly žádné větší stromy nebo vystupující kameny, protože jinak by si jistě zpřelámal kosti nebo rozbil hlavu. Podařilo se mu změnit válení sudů v klouzání, přičemž se mu dozadu pod kilt tlačilo lepkavé, ledové bláto. To trvalo několik vteřin, než ho roztočil další krátký pád. A znovu.

A znovu.

15

Ztratit se v cimmerianské bouři je skoro to nejnebezpečnější, co se může člověku stát. I když je to jen několik týdnů nebo měsíc před příchodem jara.

Promočený, jak letěl blátivou strouhou, bez jídla, bez přikrývky. Jen v ošuntělém, mokrém zimním plášti a roztrhané haleně. Kernovy šance nevypadaly dobře.

Nakonec vletěl do ostružiní, jehož trny se mu zachytávaly za plášť, kilt i kůži. Ostružiny alespoň zvolna zastavily jeho klouzavý pád dříve, než mohl narazit do něčeho pevnějšího. Vymotání se ze šlahounů bylo poměrně zdlouhavé a bolestivé, a konečky prstů ve vlhkém mrazu už vůbec necítil. Začaly mu jektat zuby, což byl pro něho naprosto nový zážitek. Musel se rychle rozhýbat, aby zahnal chlad.

Po několika pokusech šplhat vzhůru – potmě a s očima zalepenýma sněhem – si Kern uvědomil, že je to zbytečná námaha. V lepším případě skončí zpátky v ostružinách.

Snažil se odhadnout svoji polohu. Nešlo to. Sníh ho oslepoval a vítr znemožňoval volání o pomoc, a stejně by zdusil i hlasy zachránců. Vzpomněl si, že mu Daol říkal, kudy se dostane do chráněného údolíčka a uvědomil si, že nyní musí být o hodně níže, než mu lovec radil. Když zamíří na sever, možná se setká s ostatními. Nebo beznadějně zabloudí.

Co se asi děje ve vlčí smečce, když se nevrátí vůdce? Hledají ho? Nebo jdou prostě dál?

Hlavní je přežít. Musel předpokládat, že si ostatní najdou klidné místo, kde přečkají bouři. A jakmile to bude možné, vydají se ho hledat. Vadilo mu, že je tak vystaven větru. Úzká rozsedlina ho sice trochu chránila, ale ne příliš. Brig sice věděl, kam se Kern poděl, když se zřítil ze srázu, ale nebyl to zrovna jeho nejhorlivější přívrženec, a i kdyby se snažil, nebyla tu žádná záruka, že najde cestu zpět a vrátí se s pomocí na to správné místo.

Ani modlení nebylo k ničemu. Crom už udělal více než dost tím, že stvořil Cimmeřany jako tvrdou a odolnou rasu. Tomu Kern věřil, ať si o svém vlastním původu myslel cokoli. Když byl Cimmeřan odkázán sám na sebe, tak neseděl a planě nedumal.

Sedmkrát padnout, ale osmkrát vstát.

Takže na sever. Hledal co nejlepší oporu. Chvíli šplhal obloukem zpět, pozvolnějším svahem, než jakým se řítil dolů. Na druhé straně svahu napůl sklouzl dolů.

Podle vzhledu terénu a toho, jak se rozsedlina klikatila, Kern odhadoval, že se stočil víc na východ, než by si přál. Prodíral se vpřed a umiňoval si, že půjde spíše do kruhu, protože tak by se mohl dostat ke klanu Cruaidhů a svým bojovníkům. Všude bylo bílo, takže neměl žádnou jistotu, jak vlastně jde, ale hlavní bylo, že se pohyboval. Bez dobrého úkrytu to byl nejlepší způsob, jak přežít.

Zahřálo ho to, nebo mu přinejmenším nebyla taková zima. A každým krokem byla pomoc blíže.

Kožešinou lemovaný plášť si vytáhl nahoru a zakryl si tvář lemem tak, jak to udělal Nahuďr se svým vlněným šálem. Ruce měl přitisknuté k tělu a pevně sevřené pod pláštěm. Byl to jediný způsob, jak se chránit před omrzlinami.

Zbytek už byl jen tupá dřina. Jedna noha, druhá noha. Nezpomalit natolik, aby mu pot začal mrznout na kůži.

Takhle Kern strávil první noc. Prodíral se bouří.

Nad ránem, když doufal, že už našel schůdnější cestu a že stále jde na severozápad, narazil na strmou skalní stěnu, kterou nedokázal snadno obejít. Našel ale žulový výběžek kryjící malou prohlubeň, v níž byl jen lehký sněhový poprašek. Kern setřásl led a sníh ze svého zimního pláště z kožešiny šedého vlka, schoulil se a přehodil ho přes sebe jako malý stan. Stočil se do klubíčka a vmáčkl se pod skálu.

Vítr divoce vyl, jako by se vztekal, že Kern unikl z jeho spárů. Ostré hrany ho tlačily do zad i boků a do svalů dostával křeče. Ale zahřál se. Ten hrozný chlad, který ho nutil jektat zuby, zmizel. Zůstal jen obvyklý chlad, se kterým žil celý život, což znamenalo, alespoň doufal, že má naději přežít.

Nakonec usnul.

Mezi nocí a dnem nebyl veliký rozdíl; tmu naplněnou vytím větru střídalo příšeří a oslepující sněhová vánice. Vypadalo to, jako by zima, vytlačovaná jarem, naposledy zesílila svůj smrtící stisk. Utrpení pod jařmem Vanirů asi nestačilo. Počasí se rozhodlo přetvořit Cimmerii k obrazu nordheimských pustin.

Když se Kern poprvé probudil, vykoukl zpod okraje pláště, pak si znovu zakryl obličej a zase usnul. Jeho tělu se nechtělo zpět do bouře teď, když našel slušný úkryt.

Podruhé ho probudil plný močový měchýř. Teď už se nemohl tak rychle zabalit do pláště, takže když se úplně probral, začal zvažovat svou situaci.

Ze zimy a nepohodlné polohy ho bolely všechny klouby. Když se zkusil pohnout, každá kost v těle protestovala ostrou bolestí. Jeho úkryt páchl močí a bláto, které se na něho nalepilo minulé noci, na něm vytvořilo chrupavou krustu. V ústech měl sucho. Když polkl, připadalo mu, že má v hrdle chomáč bodláků.

Hrst rozehřátého sněhu trochu pomohla. Ale na svíravý hlad to nestačilo.

Veškeré jídlo, které měl s sebou, zůstalo ve vaku.

Kern strávil celý den ve svém kamenném hnízdě, jako skalní zmije číhající na kořist. Pokud mohl, spal. Když to nešlo, počítal údery srdce. A byl stále naživu.

Vítr se ho několikrát snažil vylákat do své ledové náruče, když jeho vytí Kernovi chvílemi znělo jako řev útočících Vanirů, nebo mu sevřelo zjitřené útroby zvuky připomínajícími volání jeho přátel. Daol. Reave. Hydallan a dokonce i mladý Ehmish. Ale zřejmě ne Desa nebo Wallach. Ti mlčeli.

A určitě to nebyl Brig Dřevec.

Kern začal o Culovu muži trochu přemýšlet. Vzpomněl si na jeho zvláštní výraz – zoufalý a zároveň prohnaný – a na jeho chování, když se ocitli sami ve sněhové bouři. V první chvíli to nepovažoval za významné, ale teď měl dlouhé hodiny na přemýšlení. Brig nebyl vyhnanec. Cul ho přece poslal, aby přivedl Maevu domů. Pokud to tak bylo, proč se nevrátil do Gaudu s ní? Proč se tedy odloučil od klanu a hnal se za Kernem a ostatními?

Možná ještě nedokončil něco jiného, kvůli čemu sem byl vyslán.

Culovu pomstu na Kernovi Vlčím oku?

Přes tyto znepokojivé myšlenky Kern přece jenom usnul. A probudil se před příchodem rána, kdy bouře konečně začala polevovat. Naslouchal, hlavu zachumlanou v plášti. Dýchal skrze dlouhé chlupy vlčí kožešiny, kterou si tiskl k obličeji. Slyšel skomírající, prudké poryvy vichřice, stále přinášející chlad z hor, ale tentokrát už slabší než prvotní zuřivé nápory bouře.

Teď, rozhodl se Kern. Musel se dát do pohybu, dokud ještě dokázal rozhýbat ztuhlé svaly a zmrzlé, bolavé klouby. Ale ještě dobrou hodinu vykukoval ze svého úkrytu přes silný koberec čerstvě navátého sněhu a přesvědčoval sám sebe, že musí vstát, musí jít, musí přežít.

Hlavně přežít.

Kern se vysoukal se sebezapřením ven a okamžitě se svalil, když ho do svalů chytily silné křeče. Masíroval si svaly ztuhlé na kámen a sledoval, jak se jeho dech mění ve zmrzlou páru. Rozhodl se brát to jako dobré znamení, že ještě žije. Cimmeria ho k sobě ještě nechce.

Ale mohla by, pokud nenajde nějaké jídlo nebo lepší úkryt. A to brzy. Žádný z úkolů nebyl jednoduchý.

Zlézání útesu napínalo Kernovy rozbolavělé svaly k prasknutí, ale nebyla hora, či strž, kterou by Cimmeřan nedokázal zvládnout. Když se však dostal nahoru, zjistil, že další cesta je v podstatě stejná. Ztratil se v krajině, která byla samá rokle a útes, nebyly to kopce a úvaly, které znal z Conallského údolí. Strašná krajina, téměř neschůdná. Právě tomu se chtěl Daol vyhnout tím, že je vedl podél srázu, ze kterého se Kern zřítil. Dostal se ještě více na východ, než si zprvu v noci myslel.

Teď se musel trmácet zpět.

Ledová ranní mlha nepropouštěla sluneční paprsky, takže měl jen velmi matnou představu, kde je východ. Doufal ale, že to stačí k tomu, aby udržel směr na sever a na západ. Stále na sever a na západ. Kern hledal jakékoli stopy po svých přátelích a bojovnících, jakékoli známky po cestě ke klanu Cruaidhů. Řídký sněhový poprašek nebyl příliš vhodný pro stopování, přesto objevil stopy svišťů a lišky. A mnohem širší stopy osamělého vlka.

„U Croma, to není možné,“ zašeptal nahlas. Určitě je to jenom náhoda.

Celkem tomu věřil, dokud se neprodral pod zakrslým cedrem a nezjistil, že se ocitl přímo naproti vlkovi stojícímu nad kořistí. Byl to ten, se kterým se setkal na samém začátku svého neblahého dobrodružství. Stříbřité zvíře mělo tutéž tmavou srst kolem očí. Stejnou bílou tlapu. Vypadalo zdravější a silnější. Bylo dobře živené a pod kosmatou srstí bylo vidět vystupující svaly.

Mordu mělo od krve a když zavrčelo, uviděl mezi zuby zbytky masa.

Vlk podle všeho vyhrabal sviště. Všude kolem něho se vršily hromádky vyhrabané hlíny. Vlk napřed vyžral teplé vnitřnosti uloveného hlodavce a teď z těla trhal kusy masa.

Kern pustil větev a při jejím lupnutí sebou zvíře trhlo, jako by se chytilo do pasti. Vlk zanechal vyvrženého sviště na zemi, ale ten stále ležel blíže k němu než ke Kernovi. Když o kousek popolezl a popadl svoji kořist, udělal Kern několik kroků vpřed a vykřikl.

Vlk něco málo couvl, přitiskl hruď k zemi a výhružně zavrčel.

„Už jednou jsem tě porazil,“ připomněl mu Kern, jako by mu zvíře mohlo rozumět. „Porazím tě zas.“ Vrhl se kupředu, tváří přímo proti vlkovi. Nezaváhal; tím spíše by se zvíře vrhlo po něm.

Vlk znovu ucouvl. Stále chtěl zpět svoji kořist, ale nechtěl bojovat. Zatím ne. Divoký lesk jeho žlutých očí připomněl Kernovi Ymirishe, se kterým bojoval. Možná má s oběma něco společného.

„Kdyby to bylo na mně, byl bych raději s tebou,“ řekl klidně a stále se díval vlkovi do očí. Nezáleželo na tom, co říkal, ale jak to říkal. Jeho vlčí pohled byl pevný a tvrdý. „Teď si vezmu toho sviště a ty mě necháš na pokoji.“

Rychle se sehnul, ale oči z vlka nespustil. Zvíře se stáhlo do bezpečnější vzdálenosti. Začalo kroužit kolem Kerna svírajícího v rukách jeho kořist. Ty ruce si zřejmě ještě pamatovalo. Zastavilo se, přestalo ňafat a poštěkávat, ale zůstávalo.

Kern se natočil k němu a čekal na rychlejší pohyb. Vytáhl nůž a nařízl svišťovi kůži kolem krku. Jednou rukou kůži uchopil, druhou sevřel hrudní kost a prudce trhl. Kůži pak hodil poblíž vlka. Ten ji opatrně uchopil, odnesl kousek dál a začal ji trhat na menší sousta.

„Co tady děláš?“ zeptal se Kern. Odřezával tenké proužky masa a před polknutím je důkladně rozžvýkal. Chutnaly slaně po krvi. Lepší než konina. Horší než zvěřina. „Co tady hledáš?“

Nebylo nijak těžké představit si, co nutilo vlka jít v Kernových stopách. Nejednou na to myslel. Kern přemohl zvíře a podřídil si ho. Vlci jsou sice zvířata vázaná na území, ale také v sobě mají zakódovaný příkaz podřídit se silnějšímu samci. Když jde vůdce smečky, jde celá smečka. A pokud měl někdy vlk pochybnosti o své volbě, zapomněl na ně ve chvíli, kdy ho Kern přivedl k místu, kde Vanirové vyvrhli prvního koně. Představoval si vlka, jak olizuje krev ze sněhu a rozbahněné země a sbírá zapomenuté kousky masa a kůže. Dál v Kernově stopě pak nacházel další jatka a čerstvá těla Vanirů, která mohl snadno roztrhat a sežrat.

Přežít. To byl vlkův hlavní záměr. Jít za potravou.

„Je to stejně zvláštní,“ řekl si Kern a odřízl z mrtvolky poslední kousek masa. Kosti spojené chrupavkou pak hodil do sněhu. Ne však dost daleko. Vlk váhal. Kern couvl o několik kroků, aby si vlk mohl vzít zbytky sviště. „Tělo nájezdníka by tebe i vrány nasytilo na týden.“

Vlk ho pozoroval, jako by čekal ještě něco. Něco hlubokomyslnějšího. Něco jako dlouhé, osamělé za vytí.

„Kšá! Tak běž!“ Kern udělal krok vpřed a zamával pažemi. Vlk odběhl se zbytky sviště v mordě. „Mám dost svých problémů,“ zamumlal Kern.

Ale na dalším návrší pocítil něco jako výčitky a otočil se. „Díky,“ řekl. Myslel to vážně.

Vlk se během dne ještě několikrát nechal spatřit. Vždy ho zahlédl koutkem oka, jak se jako duch vznáší chladnou mlhou v jeho stopách. Občas Kern obešel křoviska nebo nějaké mírné návrší, aby vlka uviděl z větší blízkosti. Nikdy se k němu ale nedostal tak blízko jako ve chvíli, kdy se setkali nad uloveným svištěm.

Během dopoledne ho vlčí zjevení přestala překvapovat. V poledne už každé jeho objevení vítal. Pojmenoval si ho Bílá noha, podle bílé skvrny na levé přední noze. A když si měl vybrat, jestli má jeden zvlášť strmý svah obejít z jihu nebo ze severu, stačilo mu, že zahlédl stopy Bílé nohy směřující na jih. Byl to stejně dobrý důvod k

rozhodnutí jako kterýkoli jiný. Nakonec Kern došel k táhlemu stoupání. Těsně pod jeho vrcholem uviděl vlka, jak přechází sem a tam. Točil se, tiskl se k zemi a uskakoval ze strany na stranu. Vypadal nervózně a nerozhodně.

Kern se zvolna přibližoval; stále se k němu musel chovat jako k divokému a nebezpečnému zvířeti. Vlk poodešel k vrcholku. Zastavil se. Otočil se a postavil se mu do cesty. Jak Kern postupoval, vlk před ním zdráhavě ustupoval. Pak se náhle čtyřmi dlouhými skoky přenesl přes temeno návrší a nechal Kerna za sebou. Kern ho opatrně následoval a brzy spatřil, co šelmu tak rozrušilo. Cruaidh.

Nebo to, co z něho zbylo.

16

Cruaidh býval největší osada v Conallském údolí. Rozprostíral se v širokém úvalu, který se na západní straně otevíral ke Krvavému průsmyku. Průsmyk byl nej kratší cestou do zemí Zlomené nohy, nebylo potřeba putovat daleko na jih okolo Zubů a masivu Ben Morghu. Z tohoto důvodu Cruaidh ovládal veškerý obchod procházející údolím a také většinu toho, co šlo do oblasti jezer. Byla to zcela přirozená cesta pro obchodníky. Nemedianské řemeslníky a gunderlandské lovce. Aquilonijské vyslance. Vojáky. A nájezdníky.

Kern nikdy nespatřil osadu na vlastní oči, ale mnoho letních pocestných ji popisovalo tak dobře, že její zbytky poznal i skrze přetrvávající mlhu. Úvalem protékala mírná řeka, jejíž břehy na několika místech spojovaly hrubé fošny, položené přes hromady kamení, které kdysi patrně tvořily důkladné mosty.

Vysoké palisády Cruaidhu byly na jedné straně strženy a na dvou lehly popelem. Opevnění bylo téměř zničeno. Jedna ze strážních věží se s podťatou opěrou nakláněla na stranu. Z příčných trámů druhé viselo několik provazů. Kern si snadno představil těla houpající se v horském větru. Napočítal tucet pobořených chlévů a vypálených domů. Do každého by se podle gaudských zvyklostí vešly alespoň dvě rodiny.

Velká plocha rozkopané země na severozápadním okraji úvalu Kernovi prozradila, kde pochovali své mrtvé. Připadalo mu, že na tak veliké pohřebiště by se museli obyvatelé Gaudu vejít třikrát. A pořád ještě zbývalo půl tuctu otevřených hrobů. Kolem jednoho byli shromážděni truchlící, u dvou dalších ležela těla zašitá v plátně a čekala, až na ně přijde řada.

Při tom pohledu si vzpomněl na Buroka Medvědobijce. Jestli ho Cul vůbec donesl na sever, na Pole náčelníků.

Bílá noha se zastavil asi ve třetině cesty a přecházel po svahu, jako by ho zadržovala neviditelná ohrada. Bylo zřejmé, že se mu dál nechce. Když se Kern vydal dolů, bázlivý vlk ho obešel a dál držel

svou tichou hlídku, přičemž sledoval stíny žen a mužů, pohybujících se dole.

Několik tuctů, možná sto, odhadoval Kern. Ani ne polovina počtu, který by očekával v největší osadě v údolí. Viděl stany opřené o poslední celistvou stěnu palisády nebo postavené podél zamrzlých břehů říčky. Stačí leda pro ubytování těch, co přežili, než se opraví pobořené domy.

Lidé se pohybovali jako ve spánku, ale všimli si ho. Jeho bělostná hříva ihned upoutala pozornost. A vlk, sedící na svahu nad ním, jim také neušel. Kern za sebou zaslechl zlostné mručení a chloupky na zátylku se mu zježily. Rychle se rozhlédl a hledal nějakou hrozbu.

Když vstupoval na první most z fošen, otočilo se za ním několik rozhněvaných tváří. Ruce svíraly jílce mečů a dýk.

Kern spěchal.

Jeho kroky duněly na fošnách, které do sebe s třeskotem narážely. Provizorní most se uprostřed sice prohnul, ale ne tolik, aby se Kern musel obávat další ledové lázně. Když procházel kolem kamenných základů pobořených domů, ucítil konečně pach vlhkého popela. Neodvažoval se zastavit, ale jeho očím neunikl jediný detail. Ohořelé konce trámů nebyly nijak obroušené ani olámané, jako by oheň uhasl teprve nedávno. Ale necítil žádný kouř ani teplo.

Takže se to muselo stát během bouře. Kern se rozhlédl po okolních kopcích. Rozprchli se snad lidé do bouře a zahynuli v mrazu? Nebo zůstali a zemřeli v boji?

Ať byla odpověď jakákoli, bylo tu ještě mnoho živých. Ti, kteří nebyli na pohřebišti, hledali v ruinách a krechtech zbytky jídla. Někteří vybírali z pobořených palisád kmeny a přitesávali z nich nové trámy na opravu domů. Mnozí měli rány zakryté improvizovanými obvazy z natrhaných látek, ti méně šťastní vystavovali na odiv sotva se hojící zranění.

Jak se Kern prodíral vpřed, podezíravost a strach se stávaly téměř hmatatelnými. Dav za ním se uzavíral a několik mužů vpředu mu zatarasilo cestu. Někteří třímali v rukou meče. Instinkt mu velel utéct. Nebo tasit zbraň a bránit se. Ale lovecký nůž by nestačil proti dvaceti nebo více, kteří ho obstoupili jako ovci hnanou na porážku.

Krví podlité oči a ztrhané tváře. Ti lidé byli v koncích a stačilo málo, a vrhli by se na něho.

„Co se tu stalo?“ vysoukal Kern konečně ze sebe, šťastný, že ho vyprahlé hrdlo poslouchá.

Nikdo neodpověděl. Nějaká žena na něho plivla. Měla temné, zapadlé oči a bílé, omrzlé ušní lalůčky.

Kern si olízl napuchlé, popraskané rty. Očima přejížděl z jedné tváře na druhou a hledal, kdo je tady vůdce. „Stalo se to za bouře? Byli to Vanirové?“

Na rameno mu dopadla těžká ruka; napůl se otočil.

„A ještě někdo,“ řekl Reave a za houštím jeho vousů bylo vidět neradostný úsměv.

Tmavé vlasy si spletl do copů, které mu teď visely po stranách. V levém uchu měl náušnici. Další trofej.

Ossian stál za rozloženým Gaudem, na dříve holé hlavě mu rašilo strniště. Oba muži měli na tvářích a nosech bílá, omrzlá místa. Natřeli je ale vrstvou oleje nebo surového sádla, takže se jim omrzliny jistě dobře zahojí.

Kern by si rád vydechl úlevou, ale neodvážil se otočit k davu zády. „Takže jste v bezpečí,“ řekl.

„V bezpečí,“ převaloval Ossian slova na jazyku. Přikývl. „Zmrzlý, utahaný, zničený – koule se mi zhoupnou zpátky možná už před koncem léta – ale v bezpečí, jo.“

„Stejně ti jsou k ničemu,“ povzbudila ho Desagrena a táhla za sebou davem Ehmishe. A Ashulu. A Wallacha Šedovouse.

Cruaidhové jí neochotně dělali místo.

„Mogh přišel o konečky dvou prstů,“ řekl mu Ossian. Mogh byl jeden z Taurů. Muž s kyselým obličejem, který si dodneška s Kernem nevyměnil víc než tucet slov. „Omrzliny. Chudák, pořád držel meč v jedné ruce.“

Wallach přikývl. „Hodiny jsme tě tam na tom útesu hledali. Dva Vanirové nás tam trochu otravovali. Reave a Daol to nechtěli vzdát, dokud se bouře nezhoršila, a pak jsme se museli schovat. Druhej den, když se počasí párkrát trochu uklidnilo, jsme se dostali dál. Ale tys musel jít mnohem větším obloukem. Nenašli jsme po tobě ani stopu, a to jsme tam byli už od rána.“

„Všichni?“ zeptal se Kern.

Chyběla mu sice Reaveova impozantní výška, ale viděl dost daleko do davu, aby zahlédl Daola a Briga, kteří si k nim razili cestu. Byl tam také Hydallan, který se prodíral ke Garretovi a Morghovi. A černého Nahuďra uviděl na vzdálenost hodu kamenem.

Počet jeho bojovníků se teď téměř rovnal shromážděným Cruaidhům. Ti o krok ustoupili a pod Reaveovým ledovým pohledem pak ještě o jeden. Nakonec zcela uvolnili místo třem mohutným bojovníkům s meči a urostlému muži s kopím a podlouhlým štítem.

„Tenhle?“ zeptal se. Jeho tváře byly vyholené do ocelové modři. Tvrdé šedé oči snad nikdy nemrkly a na širokém, koženém opasku se mu houpal liščí ohon.

„Trochu ošoupanej a opotřebovanej, ale je to to štěně,“ přitakal Hydallan.

„Říkají, že jdeš po Vanirech a Ymirishích,“ řekl válečník. „I když vypadáš jako jeden z nich. Máš Grimnirovo znamení.“

„Grimnir?“ opáčil Kern. Všiml si, že někteří kolem udělali znamení proti zlému, přestože Cimmeřané nebyli nijak zvlášť pověrčiví. I ti, kteří se nepoznamenali, se zachvěli. Někteří měli náhle spoustu práce. „Tohle udělal on?“ zeptal se Kern Daola. Lovec by už měl mít pohromadě všechny poslední zprávy. „Ten vanirský náčelník?“

„To nebyl náčelník,“ ozval se jeden z Cruaidhů. „Nebyl to člověk.“ Z několika míst se ozvalo souhlasné mručení.

„Byl to démon,“ řekl muž s vyděšeným výrazem v zapadlých očích. „Viděl jsem ho. V bouři. Měl tvář bestie a oči plné zlatého ohně. Jako všichni Ymirishové. Jako tenhle!“

Zprudka ukázal na Kerna a podíval se do davu. Dav se zavlnil a nebýt hradby mečů, která se náhle kolem Kerna vytvořila, byl by snad zaútočil. Nahuďr vklouzl mezi Kerna a tři svalnaté bojovníky. Mával zahnutým scimitarem, který Kern už dříve viděl u jednoho Vanira tam v horách. Byl tu i Brig se širokým mečem v jedné a Kernovým krátkým mečem a štítem ve druhé ruce.

Ale když mu chtěl podat zbraně, které v horách sebral, Cruaidh prudce mávl kopím, odstrčil Nahuďra a přitiskl ocelový hrot Kernovi přímo na srdce.

Bylo to tak rychlé, že Kern ani neměl čas na překvapení. Cítil, že špička projela koženou halenou a po hrudi mu stéká pramínek teplé krve.

„Řekni jim, ať skloní zbraně," přikázal Kernovi. Byl připraven okamžitě bodnout.

„Udělej to, nebo tvoje krev poteče jako první."

Brig Dřevec se i přes chlad potil a tváře mu zrudly. Ve vlasech ho svědila stružka potu, která si vzápětí našla cestu a zvolna mu začala stékat po obličeji. Všechny svaly v těle se mu napjaly, když Gard Foehammer napřáhl kopí, celý dychtivý probodnout Kerna skrz naskrz.

Všichni ostatní přišli ke klanu Cruaidhů dříve než Vlčí oko. Gard patřil k nejlepším bojovníkům –teď byl hlavním ochráncem osady – a zdálo se, že je to rozumný muž, neboť spolu s Reavem, Daolem a Brigem popil silného piva. Připomínal náčelníka Cula. Byl silný. Rozený vůdce. Byl jedním z mála Cruaidhů, které bouře nevyděsila, a byl schopen postavit se Grimnirovu divokému přepadu. Teď to vypadalo, že je ochoten znovu bojovat s vůdcem Vanirů a nedbat, že má dočasně na starost zbytek osady.

Gard také pozorně naslouchal, když Daol a ostatní vyprávěli o svých dobrodružstvích. Brig se cítil nesvůj, když slyšel pravdu o Kernově vyhnání a jak se vrátil pro meč. Viděl, že Kern – i ostatní – v očích Cruaidhů o něco stoupli v ceně.

Proto vůbec nečekal, že se Gard tak rychle obrátí proti nim.

Brig se lekl, když se kopí mihlo kolem jeho tváře tak blízko, že ucítil závan. Kdyby nebyl ke Kernovi napůl otočen, když mu chtěl podat meč a štít, mohl se instinktivně ohnat mečem a Gard by určitě Kerna probodl, což by Cula velice potěšilo, protože Kern měl být zabit ihned. A Brig by mohl jít domů.

Ale Brig zaváhal. Zčervenal, zčásti kvůli pocitu, že selhal, zčásti vinou vypjaté situace. Odvrátil oči od nebezpečí. Všechno, co ho jeho děd i otec – dokonce i jeho bratr a Cul ve chvílích blahosklonné

velkomyslnosti – do jeho jedenadvaceti let naučili, bylo vmžiku zapomenuto.

Mohl to být on, jemu teď mohl ze zad trčet namodralý ocelový hrot kopí.

Nebyl si ale jistý, jestli je opravdu lepší, že se kopí opírá o Kernovu hruď. Brig stále mohl ovládnout situaci. Zaútočit na Garda a počítat s tím, že mu Reave a Wallach budou v potyčce chránit záda. Ale bylo by to obtížnější. Vyžadovalo by to úsilí, musel by provést to, co tolik dní odkládal.

Však také Cul přikázal, že Brig musí Vlčí oko zabít vlastnoručně.

Brig proklínal Cula stejně jako Vlčí oko. A sebe také za to, že ztratil nervy. Během boje o Taur měl skvělou příležitost. Jeden zbloudilý šíp by všechno vyřešil. Ale zjistil, že nedokáže chladnokrevně zezadu zabít muže, který ostatní brání proti vanirským nájezdníkům.

Pak Hydallan, muž, který zjevně o Vlčím oku smýšlel dobře, zachránil Brigovi život bez ohledu na jeho zimou poznamenanou krev.

A Vlčí oko prokázal, že je vůdce. Prokázal, že má jak slitování, tak odvahu. To všechno Brig vyhnanci přiznával. Dokonce i teď, když se mu dlouhé kopí opřelo o hruď, téměř ani nemrkl. Jeho jantarové oči zůstaly klidné, i když to byl klid dravce. Nepohnul se. Neudělal žádný výhrůžný pohyb.

Řekl jen: „Skloňte meče.“ Řekl to tónem, jako by po nich chtěl, aby přinesli dřevo nebo rozdělali oheň.

A všichni bojovníci Gaudu i Tauru poslechli. Včetně jeho!

Brig se otočil tak, aby viděl jak na Vlčí oko, tak na Garda Foehammera. Sklonil široký meč k zemi, ale stále pevně svíral jílec. Po zádech mu přeběhlo mrazení, když Vlčí oko nedbalým pohybem zasunul meč do pochvy a zavěsil štít na háček na rameni.

„Ať chceš udělat cokoli, rozhodni se a udělej to hned,“ řekl Foehammerovi.

Kern mohl stejně dobře mluvit k Brigovi. Rozhodni se! Jestli poslechne Culova rozkazu, nebo ne. Jeho bratr souhlasil. Proč tedy váhá?

A proč váhá Gard Foehammer?

Kern si suchým jazykem přejel po rozpraskaných rtech. Jeho chladem ztrhaná tvář a vlčí pohled mu propůjčovaly vzhled zvířete, které se vynořilo z bouře. Vypadal jako vlk. Divoký a silný.

„Odpovím na tvoji otázku. Ano, honím Vaniry. A Ymirishe. Je možné, že patří k národu mého otce.“ Brig si všiml, jak ho ta slova ranila. Krátký záblesk bolesti ve žlutých, nehybných očích. „Ale má matka byla Cimmeřanka, a při Cromovi, já také.“

Brig si nevšiml, že by Gard byť jen na okamžik polevil v ostražitosti, ale Vlčí oko musel zpozorovat nějakou změnu v jeho tváři. Uchopil hrot kopí a jakoby mimochodem ho odsunul stranou.

„Tak. Co ode mě chceš?“

Brig neviděl ani za Garda, ani za sebe. S jistotou pouze věděl, že je pozdě na rozhodování. Pozdě, aby nějak jednal.

A přemýšlel, jak za to v příštích dnech zaplatí.

17

„První útok přišel před svítáním," řekl Gard Kernovi a ukázal na spálené palisády. Zvolna obcházeli celou osadu a Kern pozorně naslouchal a zvažoval všechno, co mu Gard říkal. Nahud'r s Daolem je doprovázeli. Reave s několika ostatními šel několik kroků pozadu.

„Vanirové. Nejsem si jistý, kolik jich bylo, ale možná stovka. Dost na to, aby přemohli stráže u vchodu do průsmyku a zabránili jim poslat zprávu. Lili na palisády hořící smůlu. Pak vtrhli dovnitř a pálili a vraždili."

„Ale tyhle trámy jsou napuštěné." Opravdu byly, něčím lepkavým, co páchlo po dehtu a rozhodně snadno nehořelo.

„Když vystavíš dřevo ohni na dost dlouho, nakonec chytne každé," zavrčel Gard. „Měli jsme s nájezdníky plno práce. Vyslali jsme za nimi dvě stě mužů, aby je zatlačili k Žíznivému potoku."

Dvě stě mužů! Kern si to ani nedokázal představit. To byla celá armáda. Dvě stovky musely zvládnout hodně nájezdníků.

Řekl to nahlas. Reave jen nasadil těžký, chmurný výraz. Daol zavrtěl hlavou. Oba už to slyšeli. Ostatní tiše naslouchali. Pro některé to bylo poprvé.

Ehmish se nervózně rozhlédl, jako by se bál, že by to mohlo přilákat hordy Vanirů.

„Možná bychom je zadrželi. Zahnali. Ale pak přišel druhý útok. Ze severu. Další nájezdníci a tucet nebo víc těch Ymirishů, co se tu ukázali už minulý rok." Pohlédl na Kerna, jako by si chtěl připomenout jejich tváře. „Několik jejich hlav jsme dokonce nabodli na palisády. Ale tihle byli ještě větší. Silnější. A měli s sebou čaroděje."

Gard obrátil skupinku od zničených palisád a prvních stavení a vedl je udusanou cestou k severovýchodní části osady. Ale Kern se zastavil.

„Čaroděj?"

Jeden z Gardových mužů přikývl. „Oživil sníh. Já sám jsem to viděl.“ Neklidně přejížděl pohledem sem a tam, jako by nevěděl, na koho se má dívat. „Ve sněhu se zdvihnul dlouhý hřbet a pak se stočil. Pak to zvedlo hlavu jako had s diamantovýma očima a tesákama z rampouchů.“

Všichni sklonili oči na ušlapaný sníh, jako by čekali, že démon znovu obživne. Kern viděl vrstvičku sněhu smíšeného s krví a znovu umrzlého do tenké, narůžovělé ledové krusty. Tolik mrtvých.

„Neviděl jsem, jak se to zrodilo, ale viděl jsem to zemřít,“ řekl Gard. „Ale nejdřív to zabilo sedm našich nejlepších válečníků, včetně náčelníkova syna Alarika. Alaric tomu probodl hlavu kopím, a trochu to tak zpomalil. Ale sevřelo ho to do závitů a než se to rozpadlo, vymáčklo to z něho život.“

Nájezdníci a Ymirishové. Grimnir neporazitelný. A teď démon a kouzelník. Kern nespokojeně odfrkl. Jak má tohle Cimmeria vydržet?

„V tu dobu,“ pokračoval Gard a strkal skupinku před sebe, „už palisády hořely a my byli v naprostém zmatku. Celá osada byla na nohou a mnoho mužů i žen spěchalo na pomoc. Někteří muži se začali ztrácet v bouři. Někteří se ztratili nadobro. Někteří se utekli schovat. Vítr zesiloval a sníh nás sekal do očí jako ostré nože.“

Tehdy přišel.

Grimnir neporazitelný. Nesmrtelný. Bojovník severských bohů. Musel to být strašlivý muž –zvěsti tomu nasvědčovaly. Pokaždé, když o něm Kern slyšel, byl o něco větší. A zranění, která utržil a přežil, byl nespočet.

Ehmish už většinu těch zvěstí také slyšel. „Slyšel jsem, že se mu musí useknout hlava,“ řekl přeskakujícím hlasem. „Stříbrnou čepelí.“

„Měří dvanáct stop a z očí mu dou plameny,“ zavrčel Hydallan, kterého pobavila mladíkova naivita. „A hádám, že ke snídani a svačině jí mladý Cimmeřany.“

„Proč ne k obědu?“ zkusil mu to trochu zahanbený Ehmish vrátit. Měl mít ale trochu víc rozumu.

„Nemaj na sobě dost masa,“ odsekl starší lovec už trochu nedůtklivě. Natáhl se a štípl mladíka do paže.

Ehmish byl dost svalnatý, ale Hydallan to udělal tak, že to vypadalo, že je jen kost a kůže. Ossian a Aodh se rozesmáli. Byl to nakažlivý smích, ale nikdo se nepřidal.

Gard se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Nevěříš tomu, co se říká?“ zeptal se ho Kern.

„Po tom, co jsem viděl Cruaidh takhle poražený, už nevím, čemu věřit. Sám jsem ho nikdy dobře neviděl. Většina mužů, kterým bych věřil a kteří se za bouře k němu dostali dost blízko, už nežije. Někteří byli rozseknutí vejpůl. Někteří rozdrcení. Další měli na hrdlech stopy strašných čelistí. Ve tmě jsem narazil na svého dobrého přítele. Měl rozdrcenou hruď. Dokázal říct jen *nestvůra, nestvůra,* a zemřel.“

Zbytek byl krátký a krutý. Hořící palisády. Zničená stavení. Muži umírající po desítkách a žádné jasné vedení. Cruaidhské šiky se rozprchly, vojáci posbírali své rodiny, pokud je našli, nejteplejší přikrývky a vyběhli do bouře. Gard a náčelník Slaine Tesák vedli hrstku obránců, která se však pod náporem Vanirů rozpadla. Vydali tedy rozkaz k útěku. Utéct a skrýt se, přežít do příštího dne, jak doufali.

„Vrátila se asi polovina,“ řekl Gard, když se blížili k pohřebišti, kde se stále kopalo a pohřbívalo. „Ostatní dostali nájezdníci nebo bouře. Těla budeme nacházet ještě v létě, pokud nějaké léto přijde.“

„Přepadávat kvůli jídlu, přepadávat kvůli kořisti, tomu rozumím.“ Kern se rozhlédl po naprosto zničeném Cruaidhů. „Ale tohle je šílenství. Ovce se dá ostříhat mnohokrát, ale zabít jen jednou. K čemu je tohle?“

„Za trest. Nic jiného mě ani náčelníka Slaina nenapadlo. Celou zimu jsme hnali své bojovníky vzhůru průsmykem, abychom prorazili Zlomeným vazem do zemí Zlomené nohy. Cruaidh potřebuje obchod. Bez něj nepřežijeme. Je nás hodně. Ale Vanirové ovládli průsmyk a v létě a na podzim z obchodu nebylo nic. Žádné modré železo nepřišlo od klanů Conarch a Morgach. Ani žádné ozimy, které pěstují na druhé straně Zubů. Tohle všechno potřebujeme, abychom přežili zimu. Snažili jsme se zkrátka průsmyk znovu otevřít.“ „A proto přišel Grimnir.“

„Ale…“ Kern počítal skupinky Cruaidhů. „Co tvá armáda? Nemohl jsi ztratit dvě stovky mužů. Říkal jsi, že polovina se jich

vrátila, ale já tu vidím jen málo bojovníků.“ A pro zbytek by nestačily hroby.

„Nevidíš tu ani Slaina Tesáka. To proto, že je s bojovníky v průsmyku.“ Kdyby to šlo, zatvářil by se náčelník ještě chmurněji. „Jsou to naši nejlepší mužové a ženy a několik bojovníků, které jsme pobrali v okolních klanech a osadách. A další jdou v jejich stopách. Vyslal jsem posly s krvavým kopím do všech osad a statků na tři dny cesty odsud. Conallské údolí musí dát odpověď.“

Kern věděl, že když se objeví krvavé kopí, odpověď musí následovat. Pro menší klany a osady je to povinnost. Klany podobné velikosti a významu jako Cruaidh shromáždí všechnu bojovou sílu, jakou v krátké době dokážou. To byl zvyk a zákon. Před společným nebezpečím musí ustoupit i všechny dávné spory.

Gaud a Taur, už tak sužované nájezdníky a dlouhou zimou, by poslaly své bojovníky, ale tři dny? Náčelník Slaine zřejmě nechtěl čekat.

Kern se zhluboka nadechl. Ve vzduchu bylo cítit vlhký popel a pot. Dal by cokoli za hrnec horké vody, kus zvěřiny – nepohrdl by ani koninou – a suchou chatrč, kde by si mohl rozprostřít svou plstěnou podložku. Ale bylo mu jasné, že ani jednoho se brzy nedočká. Kromě toho, že v osadě nebylo jediné stojící stavení, cítil, že se dostávají k bodu, ke kterému Gard směřoval po celou dobu od jejich krátkého střetu.

Kern se zastavil, vykopl vyčnívající kámen a převrátil ho. Pach hlíny byl u pohřebiště velmi silný. „Chceš naši pomoc při zprůchodnění průsmyku,“ konstatoval.

„Ano. Kdo vydrží takovou cestu jako vy, představuje sílu, kterou nelze brát na lehkou váhu. Slaine Tesák chce vyčistit průsmyk a hnát Grimnira do zemí Zlomené nohy. Bude potřebovat každého muže.“

Ať o tom ví, nebo ne.

Kern nějak vytušil, že tahle slova visí ve vzduchu a ani nemusí být vyřčena. Pohlédl na Daola a Desu, dva ze svých nejlstivějších válečníků. Daol vypadal ostražitě. Desa se dívala skrze prameny mastných vlasů a tvářila se krajně nedůvěřivě. Také jim to došlo.

„Tvůj náčelník se rozhodl nečekat na více bojovníků.“ Samozřejmě. Teď mu to došlo, bylo to jasné jako polední slunce. „Chce pomstít svého syna.“

„Snad se nechal unést,“ připustil Gard. „Ale nenechte se mýlit, je to rozený válečník a žije déle než deset jakýchkoli náčelníků, které mi tu můžete jmenovat. Nevím, co ještě může šestnáct mužů nabídnout, ale pokud je tu šance, chci ji využít.“

„Patnáct,“ opravil ho Kern bezmyšlenkovitě. „Připadá mi to jako zvláštní přání od muže, který mě chtěl probodnout kopím.“

„Zbylo mi jen málo bojovníků a musím chránit čtyři sta lidí. Tvoji bojovníci přišli s obnaženými čepelemi. Nechtěl jsem žádné raněné a nedělal jsem si iluze o tom, kdo přepadl Cruaidh.“

Kern zkřížil paže na prsou. Všechny svaly ho bolely, a přestože viděl, jak je Gard napjatý, byl si jistý, že bude mít štít v ruce dřív, něž ho stihne bodnout kopím, které stále svíral. „Máš s sebou jen dva bojovníky, musíš si být sebou velice jistý, Garde Foehammere.“

„Nebo velice jistý tebou, Kerne Vlčí oko.“ Ochránce osady se rozvážně otočil ke Kernovi zády. V mezeře mezi dvěma hroby za ním v černé půdě zůstávaly zřetelné stopy. Hlína páchla ostře kysele. Jako zatuchlé říční bahno. Opodál se dva muži s lopatami lopotili ve zmrzlé zemi.

Třetí muž, shrbený věkem a otočený ke Kernovi zády, se překvapivě svižně oháněl motykou.

Gard se ohlédl a pokrčil rameny. „Teď mě můžeš samozřejmě zabít, ale neuděláš to.“ Zasmál se, ale nebyl to příliš veselý smích. „I kdyby ses o to pokusil, s šestnácti bojovníky se Cruaidhům neubráníš.“

„S patnácti… a jak si můžeš být tak jistý? Z toho, co ti řeklo pár zmrzlých vyhnanců, co se vypotácelo z bouře? Pohlédl na Daola a Reavea. „Možná ti lhali. Možná lžeme všichni.“

Tady muselo být ještě něco jiného. Kern to cítil. Jako past číhající pod tenkým příkrovem sněhu. Stál mezi prázdnými hroby uprostřed pohřebiště a byl ve střehu.

Ale Gard je sem přivedl kvůli něčemu jinému, nebyla v tom žádná hrozba. „Muž, který o tobě mluvil jako první, neměl důvod lhát.“

Položil ruku na rameno muže s motykou. Ztuhl, jako by byl při něčem přistižen. Pomalu se otočil.

„Kdokoli se rozdělí o své skrovné jídlo s vyhnancem, nesníží se k tomu, aby v nouzi zradil klan," řekl Gard.

Snad ne. A Kern uměl přiznat porážku. Starý Finn si ho měřil přes hlavici motyky a šedivé vlasy na čele mu smáčel pot. Zdál se vyhublejší, než když opouštěl Gaud. Vyhublejší a tuhý jako stará kůže. Ale jeho namodralé oči jasně zářily.

Kern se nezdržoval vítáním nebo výčitkami. Prostě napřáhl ruku a usmál se, když ji stařec stiskl. Jeho sukovité prsty v sobě stále měly spoustu síly. Takže Gard Foehammer měl nakonec pravdu.

Šestnáct.

18

Kern byl nesmírně unavený a potřeboval si alespoň trochu ošetřit omrzliny. Na tom by nic nezměnilo ani sebevětší naléhání Garda Foehammera, aby se vydal se svou skupinkou za cruaidhským náčelníkem. Neměl sice tak hluboké, bílé omrzliny jako Reave nebo Ossian, a vlastně i většina ostatních, ale jeho ušní lalůčky a tváře kolem lícních kostí potřebovaly ošetřit. Kdyby to nechal být, necitlivá, voskově zbarvená místa by zbělala úplně a nakonec zešedla. Dostavila by se sněť a maso by zčernalo suchou hnilobou.

Kern si vzpomněl na poslední dny Buroka Medvědobijce, kdy se jeho sněť změnila ve vlhkou a hnisavou. Takový konec by si raději odpustil.

Ashula ošetřovala vážněji zraněné Cruaidhy, takže to byla Desagrena, kdo se ten večer Kerna ujal. Nebyla to sice žádná léčitelka, postrádala opatrný přístup Jokundy nebo léčitelky, kterou Kern viděl v Tauru. Ale věděla, jak obvázat zranění a léčit omrzliny. Odsunula si mastné, černé vlasy z očí a prohlížela si skvrny na Kernových tvářích. Když na ně poklepala nehtem, cítil Kern jenom tupý tlak.

„Mohlo to bejt horší," řekla a poklepala silněji. Pak do omrzliny píchala, dokud Kern nevyjekl. „Není to hluboké."

To bylo ještě dobré. Desagrena si také mohla dojít pro dýku, aby zjistila, jak hluboké omrzliny vlastně jsou.

„Taky to s tebou dělala?" zeptal se Reavea, který s ním byl ve stísněném stanu.

Ten zachmuřeně přikývl. „Jo, ale myslím, že do mě ryla ještě víc."

„A taky jsi dvakrát tolik kňučel," poznamenala Desagrena jedovatě.

Žádné nože si nepřinesla. Jen překryla postižená místa vlhkým plátnem, které nahřála venku na ohni. Kerna začínaly bolet uši, jak se krev vracela do promrzlé tkáně. Po chvíli bolest polevila a dál přetrvávalo jen bodavé pulsování. Když se následujícího rána

probudil, bolest už téměř zmizela. Reaveův loket měl zaražený v žebrech.

Kern se opatrně vymotal z přikrývek a údů. Než vylezl ze stanu, namazal si tváře koňským tukem a trochu si nanesl i na rozpraskané rty. Z plstěné podložky odtrhl pruh látky a uvázal si jej přes uši jako čelenku.

Mlha se přes noc zdvihla, ale kvůli těžkým, šedivým mrakům svítalo jen velmi pomalu. Okolí se ztrácelo v matném šeru. Starý Finn a Daol přikládali do ohně a rozpalovali plotnu na pečení placek. Vedle nich seděl Ossian a brousil nůž o pruh kůže.

Kousek od břehu Ehmish, Aodh a Mogh vsedě cvičili, aby se zahřáli. Kern se k nim připojil a po chvíli cítil, jak ho chlad zvolna opouští.

Ale ne úplně.

„V noci se vrátili tři Gardovi poslové," řekl Aodh a hekl, jak se snažil dosáhnout na paty. „S každým byl tucet bojovníků."

„Tak rychle?"

Přikývl. „Byl jsem vzhůru, svlažit hlínu, když přijel první. Pomohl jsem jim udělat z dek přístřešky na spaní. Pak už jsem ani neusnul, protože během další hlídky stále někdo přijížděl.

Ehmish pokývl k místu, odkud byl vymetený sníh. Žádné stany. Jen hromádka vaků, přikrývek a několik urostlých mužů kolem ní. „Tihle přišli ráno. Pět mužů a žen z klanu Maugh. Slyšel jsem je mluvit. Říkali, že si chtějí také užít a nenechat všechno jenom Cruaidhům."

Maugh. Kern tu osadu znal. Vysoko v severní části údolí, nejbližší místo Eiglophianským horám, které nebylo pod sněhem devět měsíců v roce. Drsní lidé. Gard mohl být rád, že přišli.

„Co si myslíš?" zeptal se Kern.

Aodh vsedě dokončil pár cviků na protažení. Jeho staré klouby skřípaly a praskaly. „Maugh?" Chvíli žvýkal konce svého prokvetlého kníru. „Zrovna v lásce je nemám, ale musí se jim nechat, že s mečem to umějí skvěle."

„Ne," zavrtěl Kern hlavou, „zrovna tohle jsem nemyslel."

Pokynul jim, aby šli k ohni, ke kterému mezitím dorazil i Nahud'r. Černoch mu hodil hadr, který utrhl ze staré deky. Kern si

otřel pot, aby se do něho nedal ranní chlad. Pak hadr podal Ehmishovi. Brig Dřevec se vysoukal se zíváním a drbáním z nízkého přístřešku z prken opřených o hromadu kamenů, které tu zbyly z mostu.

Daol a Finn začali rozdávat ještě horké placky. Kern si tu svoji přehazoval z ruky do ruky, aby trochu vychladla.

„Co si myslíte?“ zeptal se znovu. Tentokrát jeho otázka patřila všem.

Ticho. Po chvilce: „Sto… sto padesát mužů nahoře v průsmyku? Další padesátka připravená vyrazit za nimi.“ Mogh si odkašlal a odplivl stranou. „Připadá mi, že najednou je z nás drobná lovná zvěř v hodně velkém lese.“ To byla zatím nejdelší řeč, kterou před Kernem pronesl.

Ossian, který si natíral hlavu zvířecím tukem, pokrčil rameny. „Stejně jsme měli namířeno do zemí Zlomené nohy.“ Pak vzal ostrý břit a začal si pleš holit pomalými, jistými tahy. Vrstva tuku mu sice chránila pokožku, ale nezměkčila strniště, které pod břitem suše praskalo. „Patnáct mužů, kteří se pokusí proplížit, nebo stovka, která si cestu prorazí – tak jako tak se dostaneme, kam chceme.“

„Už jsme moc daleko, nemůžeme to vzdát,“ poznamenal starý Finn. „Zpět by se mi stejně nechtělo.“

Popravdě ani nikomu jinému. Kern si strčil kousek placky do úst. Chutnala po žluklém tuku a zapařeném ovsu, ale byla teplá a za chvíli zažene kručení v žaludku.

Zadíval se k západu, do studené mlhy, která se usazovala kolem Zubů vystupujících z horského masivu. Krvavý průsmyk teď ležel mezi jeho skupinou a zeměmi Zlomené nohy. Jejich pozdější úspěch či neúspěch bude záležet téměř výhradně na tom, co se odehraje nahoře v horách. „Daole?“

Jeho přítel, který hltavě dojídal zbytky svého jídla, vstal od ohně. „Samozřejmě,“ řekl, protože pochopil Kernův dotaz. „Vytáhnu z Garda, co se dá.“

Ale ukázalo se, že toho moc nebude. Gard měl spoustu práce s přijíždějícími bojovníky a jejich přípravou na cestu do hor. Přesto řekl, že vyslal na západ zvědy, aby přinesli zprávy o náčelníkově

postupu. Žádný z nich se dosud nevrátil, což mohlo znamenat, že boj probíhá dobře a dostali se průsmykem dál, než se čekalo.

Nebo to mohlo být naopak, a náčelník potřeboval každého, kdo přišel.

Přijdou další. Kolem poledne dorazilo do rušné vesnice, která teď připomínala spíše vojenský tábor než největší osadu v údolí, dalších padesát bojovníků. Všude se míhaly sekery štípající dříví na tucty ohňů. Meče zvonily o brousky. Bojovníci cvičili v několika improvizovaných arénách.

Mezi některými klany doutnalo dosud několik staletých sporů, takže se seběhlo i pár opravdových potyček. Obvykle však skončily první krví, aniž by byl někdo vážněji raněn. Ale ani tak to nebylo pro klany, spojené pod krvavým kopím, nic dobrého.

„Není tu žádný silný náčelník, který by udržel pořádek," stěžoval si Ossian. „Oni přišli na výzvu Slaina Tesáka, ne Garda Foehammera."

Gard mohl udělat jen to, že dal jasně najevo, že si to jeho bojovníci vyřídí s každým, kdo v Cruaidhů někoho zraní nebo zabije. Kern byl za ten slib vděčný. Nemohl si nevšimnout podezíravých a nenávistných pohledů, které ho doprovázely na každém kroku.

Ovšem nakrmit rozrůstající se voj byl mnohem větší problém než pár šarvátek. Většina si s sebou přinesla jídlo na několik dní, přinejlepším na týden. Ale velké tažení západním průsmykem vyžaduje lepší zásobení. Vesničané už teď hladověli a několik tuctů – muži, ženy, mladí i staří – se rozhodlo odejít s armádou, aby ulehčili těm, co zůstávali, nebo aby si prostě sami přilepšili.

Naštěstí i nedaleké statky a vesnice sáhly hluboko do svých spíží a krechtů pro poslední sušené maso a podzimní kořeny. Kolem poledne bylo do Cruaidhů přivedeno několik vyzáblých koní naložených vším, co mohli vesničané postrádat. Jakmile byl náklad z koní složen, porazili je a maso uvařili a zabalili do naolejovaných kůží, aby vydrželo. Z morku z rozbitých kostí se uvařila hustá polévka, kterou každý dostal v poledne.

Až armáda odejde, v Cruaidhů už toho moc nezůstane.

Včetně lidí.

Kern očekával během dne návštěvu, ale nečekal nečinně. Když za ním Gard konečně přišel, našel Kerna a jeho bojovníky cvičit se zbraněmi na břehu říčky nedaleko jejich dočasného tábořiště. Wallach Šedovous se pasoval do role hlavního cvičitele. Jedna polovina zkoušela výpady a kryty, druhá povzbuzovala a radila.

Někteří uzavírali čestné sázky na souboj mezi Kernem a Reavem. Byl to nerovný boj podle všech pravidel. Reaveův široký meč byl dvakrát delší než Kernův. Ukořistěný štít sice nepatrně vyrovnával síly, ale pokaždé, když Kern odrazil výpad, myslel si, že mu upadne ruka.

Kern viděl, jak se Gard přiloudal, zabodl své kopí do zmrzlé země, opřel se o ně a trpělivě čekal. Kern neměl čas na řeči. Celý zpocený snažil se proniknout mečem Reaveovým krytem, jen krátce pokývl Gardovým směrem a znovu a znovu útočil Reaveovi na žebra.

Reave ho pokaždé tvrdě odrazil mohutným máchnutím meče.

„Rychlost," křičel Wallach. „Rychlost proti síle."

Dvakrát se Kern dostal dost blízko, ale pokaždé ho Reave odstrčil. Kern začínal zjišťovat, jak proklouznout jeho obranou, ale šlo to pomalu. Velice pomalu. Krátký meč byl stále těžší a těžší.

Reave nakonec využil ochabujících Kernových sil a udeřil ho naplocho přes ruku s mečem. Poražený Kern ustoupil a lapal po ledovém vzduchu. Několik bojovníků komentovalo Reaveův výkon uznalými výkřiky.

Stejně tak i Kern. Byla to skvělá ukázka bojové dovednosti a on byl rád, že namísto useknuté ruky má jenom modřinu. Stále ještě zadýchaný, zabodl svůj krátký meč do zmrzlé země. Otřel si pot z obličeje, ale dal pozor, aby nesetřel koňský tuk chránící mu tváře. Když zachytil Gardův pohled, uvědomil si, že ho upřeně pozoruje. Nebylo mu to příliš příjemné, proto pokývl a ukázal na Reavea.

„Chceš to také zkusit?" zeptal, když už zase dýchal normálně.

Také dobrý způsob, jak překlenout nepříjemný okamžik. Popravdě řečeno, Kern byl také velice zvědavý, jak Gard ovládá své kopí. Pro Cimmeřana to byla velice neobvyklá zbraň.

Gard téměř nezaváhal. „Proč ne." Uchopil kopí do obou rukou, zdvihl je na pozdrav nad hlavu a pružně se protáhl. Držel kopí

nahoře, i když vstoupil do arény, tupý konec sklonil k Reaveovi jako vosí žihadlo. Wallach Šedovous se usmál, pak si prohrábl hustý vous, aby skryl pobavený výraz. Povzbudivě kývl na Reavea. Také byl zvědavý, jak Gard zachází s kopím. Reave prudce zatřásl hlavou, až z něho létaly kapky potu a dlouhé černé copy ho udeřily do tváří a do zátylku. Pozdvihl široký cimmeřanský meč do střehu, připraven k výpadu nebo obraně.

Náhle Gard zaútočil, stále z dosahu Reaveova meče, a kopí hledalo protivníkovo srdce.

Reave jen tak tak kopí odrazil. Odrazil i další výpad, otočil se a meč pleskl o Gardovu nohu. Ten však sklonil kopí k zemi a skoro se mu podařilo podrazit Reaveovi nohy.

Muž s kopím měl velmi svérázný způsob boje. Zacházel s kopím spíše jako s tyčí. S naprostým klidem odrážel výpady meče nebo útočil na nechráněná ramena a kolena. Nacházel mezery v obraně a okamžitě vedl údery na krk, srdce nebo slabiny. Zásah by vždy skončil těžkým zraněním.

Na druhé straně Reave spoléhal na váhu svého meče a snažil se prorazit Gardovou obranou. Když bodl, Gard ustoupil. Když sekl ze strany, šel těsně na tělo nebo ránu odvedl nastaveným kopím mimo.

Tak souboj pokračoval a nikdo nechtěl dopřát soupeři snadné vítězství. Pak, když ztratil rovnováhu po rychlém výpadu, dostal Reave ránu tupým koncem kopí těsně nad levou ledvinu. Zapotácel se, ale neupadl. O krok ustoupil. Nijak se nesnažil zakrýt zklamání a překvapení. Byl si jistý, že souboj vyhraje.

Masíroval si modřinu a na znamení porážky zabodl meč do země. Několik přihlížejících se rozesmálo. Reave je umlčel mrzutým mávnutím.

„To bylo něco," řekl Wallach, který jinak chválou šetřil.

Gard pyšně zabodl kopí do země. Pak pohlédl na Kerna. „Už sis odpočinul?"

Kern chápal otázku dvojsmyslně a proto zvažoval, co odpovědět. „Skoro," řekl jak pro sebe, tak ke svým bojovníkům. Dlaní si otřel propocenou čelenku, která mu chránila uši před omrznutím. „Ale pokud spěcháš…"

„Obvykle není dobré zbytečně vychladnout," řekl Gard, zvedl kopí a znovu se protáhl.

„Dostaneš to nejlepší, co mi ještě zbylo." Kern se sehnul a vytáhl ze země svůj meč. Poklepal jím na podrážku boty, aby ze špičky setřásl kousek hlíny. „I když to možná nebude moc."

Cruaidh se zasmál. Byl to upřímný smích beze stopy výsměchu. „Řekl muž, který zkřížil mečík s mečem. A vedl si dobře, jak jsem viděl." Pohlédl na krátký meč v Kernově ruce. „Proč si na mě nevezmeš opravdový meč?"

Protože ten by Kern nezvládl ani z poloviny tak dobře. A také chtěl, aby ho jeho protivník i nadále podceňoval. „Vyřídíme to s tím, co máme," odpověděl a rychle zaútočil.

Kopí švihlo vzduchem a odklonilo hrot meče stranou. Protiúder tupým koncem kopí zachytil Kern štítem.

„Tak jo."

Kern přistupoval k souboji jinak než jeho přítel a více se soustředil na obranu, dokud nezjistí, jak si vytvořit prostor v Gardově obraně. Používal meč i štít zároveň, vědom si zručnosti, s jakou Cruaidh dlouhé kopí ovládal.

Boj byl proto dlouhý a únavný. Kernova nedobrá pověst v osadě a Gardová vysoká postava lákaly stále další diváky. Kern několikrát zaslechl výkřiky jako „Probodni ho!" „Slož ho!" „Teď!"

Pozornost shromážděné armády se tak soustředila spíš na něho, než na nadcházející bitvu a toho pravého nepřítele. Kernovi lidé na to byli citliví. Trocha strkání, ruce na jílcích mečů a dýk; stačilo málo a ke krveprolití by došlo hned na místě.

„Asi máš pravdu," prohodil Kern, když byli tělo na tělo. „Raději dříve než později."

Cruaidh nalehl ramenem na Kernův štít a odstrčil ho. „Dnes," sykl sevřenými rty. Přetočil kopí nad hlavou a vedl úder na Kernovo rameno.

Kern ránu odvrátil naplocho nastaveným mečem. Jeho vlastní výpad byl ale krátký. Proniknout obranou kopí bylo obtížnější než obranou Reaveova širokého meče.

Bodal a zvolna postupoval vpřed, aby přinutil protivníka couvat. „Pořád si myslíš, že… je… to… dobrý… nápad?“ Co výpad, to slovo.

Gard uchopil kopí blíže středu a střídavě vykrýval jedním a druhým koncem Kernovy výpady. Rychlými ranami na loket, rameno a bok donutil Kerna ustoupit.

„Nezáleží na tom, co si myslím, jde o to, co potřebuji.“

„Co potřebujeme my všichni,“ opravil ho Kern a bodl.

„Co potřebuje Cruaidh!“ „Údolí!“

„Cimmeria!“ vykřikli současně.

Kern vyrazil z úhybného manévru do prudkého útoku a sebral zbývající síly, aby Garda zahnal do slepé uličky. Oba bojovali naplno a neustupovali ani o píď. Kernův meč a Gardovo kopí se míhaly se svištěním vzduchem. S posledním výkřikem se vrhli proti sobě, kopí napřažené seshora, meč mířící zdola vzhůru.

Oba muži ztuhli.

Kern pohlédl na ostrý hrot kopí, které se vznášelo na šířku dlaně od jeho pravého oka. Někdy během výpadu Gard otočil kopí. Rozdíl mezi modřinou pod okem a oslepnutím byl ve zlomku vteřiny. Ale Gard byl zjevně spokojený a oči se mu vítězně leskly.

Dokud ho Kern nepolechtal špičkou meče. Pak se jeho modré oči rozšířily překvapením.

Kernova čepel proklouzla mezi Gardovýma nohama, nahoru pod silným kiltem a chladná ocel hrotu se dotýkala jeho mužství. Kdyby Kern nezastavil výpad včas, byl by Gard velice bolestivě vykrvácel.

„Řekněme, že je to nerozhodně,“ řekl tiše náčelník jen pro Kerna. Byl to téměř šepot, protože všichni diváci ztichli. Při poslední výměně ran všichni ztuhli a dosud se neodvažovali pohnout.

„To nejde,“ odpověděl Kern.

Všiml si, že se k jeho bojovníkům stáčí stále více nevraživých pohledů a atmosféra houstne, jako by se chystala nová bouře. Souboj byl sice neochotně respektován, ale nyní začínala nabývat vrchu zášť, a dokonce snad strach. Kern dobře věděl, že není moudré ještě zvyšovat obavy Gardových mužů z toho, co je čeká.

Věděl to i Gard, ale čekal, až se Kern pohne první.

Ten uskočil dozadu a pozdvihl meč k dalšímu výpadu. Napřáhl se o něco více, než bylo třeba, aby Gardovi otevřel prostor k účinné obraně.

Gard odrazil čepel meče, švihem otočil kopí a udeřil Kerna do ramene. Kernovi projela rukou ostrá bolest a meč mu vypadl z necitlivých prstů. Pak mu Gard zabodl tupý konec kopiště do žaludku a nakonec předkloněného Kerna udeřil druhým koncem do zátylku.

Kern se svalil a Gard zabodl kopí do země těsně vedle jeho hrdla.

Místní začali jásat, jen Kernova skupinka byla zticha. Někteří Cruaidhové, povzbuzeni náčelníkovým vítězstvím, začali do Kernových lidí strkat a Reave by se byl na jednoho vrhl, kdyby na poslední chvíli nezahlédl Kernův významný pohled a nepatrné zavrtění hlavou. Kern ještě naznačil úsměv, převalil se na všechny čtyři a začal se pomalu sbírat ze země.

Gard nechal kopí zabodnuté v zemi a přistoupil ke Kernovi, aby mu pomohl vstát. Vzal ho oběma rukama v podpaží a řekl: „Dvě hodiny. Moji muži budou na cestě za dvě hodiny.“

Kern zavrtěl hlavou, protože před očima se mu stále ještě dělaly mžitky. „My tedy sbalíme tábor a vyrazíme za hodinu.“

„Nechcete jít spolu s ostatními?“

„Myslím, že oni by spíš nechtěli jít s námi. Půjdeme napřed jako zvědové.“

„Pak tedy jděte rychle a vytrvale a dejte Slainovi Tesákovi vědět, že jsme na cestě.“ Pak hlasitě zvolal ke svým bojovníkům: „Prorazíme průsmykem a přeneseme boj do zemí na severozápadě. A za svítání donutíme Grimnira Bouřliváka, aby se nám postavil!“

Kern by byl raději, kdyby si Gard takovou výzvu odpustil. Chvástat se očekávaným vítězstvím nad Vaniry v troskách kdysi mocného Cruaidhů, to volalo po pozornosti vyšších sil. Ne že by se obával Croma. Stvořitel Cimmeřanů byl povznesen nad záležitosti smrtelníků.

Kern se jen obával, aby vanirští bohové nehráli podle jiných pravidel.

19

Čím výše Kernova skupinka postupovala k západním Zubům, tím byla sněhová pokrývka silnější. Od dvou palců, které zuřivá bouře navála v Cruaidhů, až na dvě šířky dlaně.

Ehmish byl šťastný, že sněhu nebylo tolik, aby se dostal do jeho bot lemovaných kožešinou.

Ale jak už to bývá, byly tu horší věci.

Jak okolní svět postupně ztrácel barvy, až zbyla jen strohá bílá a šedá, mladík se stále těsněji halil do svého pláště. Nahoře na svazích se válely kotouče mlh. Viditelnost se snížila na půl ligy a stromy a křoviska se změnily v nezřetelné stíny. Na balvanech ležely čepice zledovatělého sněhu. Rudý jíl, po kterém průsmyk dostal jméno, zůstával skrytý pod sněhem, a jen tam, kde prošly stovky nohou, se táhl pruh zmrzlého, narudlého bláta. Slaine Tesák nemohl mít se sledováním hordy Vanirů žádnou práci. Stejně tak bylo snadné stopovat Slaina Tesáka.

Stačilo jít podle těl.

Nebylo jich sice mnoho, ale jako důkaz, že si Vanirové hlídají záda, to stačilo. Jednoho muže pohřbili pod nízký kamenný rov. Další dva zašili do jejich přikrývek a zakryli kusy kůry, které sloupali z nedalekých stromů. Ehmish nad každým zašeptal několik slov, aby potěšil jejich duše, protože sám měl stále na paměti, že takovému konci unikl jen o vlásek.

Slainovi sloužilo ke cti, že po okolních stráních leželo více těl Vanirů, a dokonce i jeden Ymirish. Těm už tolik péče nevěnovali; opřeli je o strom nebo balvan a nechali napospas zvěři. Za jedním zákrutem uviděl Kern vlka Bílou nohu, jak rve vnitřnosti z těla jednoho nájezdníka.

Všichni se téměř jako na povel zastavili a dali vlkovi chvilku, aby utekl, než pokračovali v cestě. Nikdo kromě starého Finna na Kerna nepohlédl. Starý bojovník chvíli sledoval celou skupinu.

„Určitě jsem už viděl podivnější věci,“ řekl hlasem suchým jako staré listí, ale silným. „Horší věci, než mít společnou krev s vlkem.“

Nebo s nájezdníkem.

Ehmish kladl nohy do Kernových stop a sledoval jeho záda. Teď neviděl jeho bílé vlasy, ukryté pod šálem uvázaným kolem hlavy. Nemusel vidět ani jeho vlčí oči; ty na Ehmishe stále zíraly z temných zákoutí jeho podvědomí. Žhavé a divoké. A pevné. Jako by rozebraly Ehmishe na kousíčky a Kern tak znal každý jeho strach, každou jeho chybu.

Je tohle důvod, proč Kerna následuje? Protože se ho bojí? Rád by věřil, že důvodem je něco jiného. Totéž, co ho přimělo vystoupit z řady a jít s Maevou, Daolem a ostatními. Pomstít Oscura. To bylo rozhodnutí.

Ale od té doby se už příliš rozhodovat nemohl. Ne doopravdy. Byla jen chladná a krví kluzká cesta, která ho vedla do severních končin Cimmerie.

Vstříc jejich smrti, jak to občas vypadalo. A Ehmish stále ještě musel zabít, aby přede všemi příslušníky klanu prokázal svou mužnost a dospělost. Zatím většinou jenom utíkal. Nepochyboval však, že se to změní. Velice brzy přijde boj. Staniž se.

Ehmish zahnal starosti a soustředil se na chůzi. Jedna noha, druhá noha. Stále vpřed. Opatrně a ostražitě v místech, kde se průsmyk zužoval, pak zase rozhýbal svaly, když krátkým během překonávali rovná nebo svažitá místa. Bylo mu dobře. Dech mu hvízdal v krku a ve vzduchu cítil čerstvý sníh a kouř. V uších cítil tep srdce. Svaly ho jen trochu, skoro příjemně bolely.

Kouř?

„Poslouchejte!“ zašeptal naléhavě dřív, než ho napadlo jiné slovo. „Vlastně čichejte. Čichejte!“

Rychle zastavil a ostatní za ním do něho setrvačností vrazili. Kern a Desagrena vpředu zpomalili a tázavě se na něho ohlédli. Ale zastavili. Desa hvízdla na Daola, který šel ještě před nimi.

Všichni se otočili na mladíka.

„Kouř. Cítím kouř.“ Nadechl se otevřenými ústy. Byl tam pořád. Byl trochu štiplavý, jako by hořelo syrové dřevo nebo smola.

Všichni kolem kroutili hlavami, jen Brig Dřevec přikývl. „Ten kluk má pravdu, taky to cítím.“

Ehmish neměl rád, když mu někdo říkal kluk, zvlášť když je dva dělilo jen několik málo let. Nezáleželo na tom, že ještě nezabil. Naježil se a byl by po Brigovi vyjel, kdyby mu Kern nepoložil ruku na rameno a nezarazil ho.

Jestliže Hydallan mohl Kerna nazývat štěnětem, nebyl kluk zase tak nejhorší, no ne?

Přiběhl Daol, dlouhými, úspornými kroky zkušeného běžce. Válečný luk už držel připravený v levé ruce. „Taky to cítíš?“ zeptal se Kerna.

„Tady kluk, Ehmish,“ odpověděl.

Ehmish začichal. „Syrové dřevo,“ řekl spíš jen proto, aby něco řekl, než že by to mělo zvláštní význam.

„Něco jsem z dálky zaslechl,“ řekl Daol na potvrzení, že bitva není daleko. „Tupé, vzdálené rány. Řekl bych tak hodinu.“

Hodina. Ehmish byl zvědav, jestli v jejich postavení mezi dvěma armádami bude Kern čekat na posily, nebo bude pokračovat dál. Vzpomněl si, že z průsmyku se nevrátili žádní běžci. Možná byli potřeba vepředu.

Možná už byli zabiti.

„Vpřed,“ zavelel Kern bez dalšího otálení. „Poběžíme. Kdo se zpozdí, dožene nás tak brzy, jak to půjde.“

Z nějakého důvodu si Ehmish myslel, že poslední věta byla určena především jemu. V jejich skupině byli sice i starší muži, ale to byli drsní válečníci, kteří dokázali jít ostrým krokem i dva dny. Pak tu byly ženy, Desa a Ashula. Přinejmenším Desa by mužům nedopřála potěšení z toho, že se opozdí.

Ne, měli strach o „kluka.“ To kvůli němu dělali výjimku. A to Ehmishe rozhněvalo víc než neúmyslné přehlížení. Bude tedy tvrdě pracovat na tom, aby si vysloužil jejich uznání. Všech.

Když se Daol jako obvykle rozeběhl do čela, byl Ehmish hned za ním a následoval lovce dlouhými, rovnoměrnými kroky. Daol se jednou ohlédl, ale neřekl nic. Jen snad trochu zrychlil. A stejně tak i Ehmish.

Raději padne, než aby zůstal pozadu.

Neměl jinou volbu.

Na zadní hlídku narazili dřív, než se dostali na dohled k bojišti, i když tou dobou už zvuky boje slyšeli všichni. Nejdál se neslo dunivé štěkání obrovských psů a údery sekyr o dřevo.

Křik raněných slyšeli jen jako vzdálenou ozvěnu.

Zpoza obrovského balvanu vystoupili dva muži s otlučenými širokými meči v rukou. Třetí napůl ležel na skále a napínal válečný vanirský luk, velice podobný tomu, který teď s sebou nosil Daol. Dítě, Kern ho odhadoval tak na čtrnáct let, odběhlo asi padesát metrů a vyčkávalo v úkrytu několika zasněžených nízkých cedrů.

Čekalo, jestli jsou nově příchozí přátelští, nebo jestli má běžet a varovat Slaina, aby si hlídal záda.

Kern schvaloval, že hlídka nedala jeho lidem šanci, ať mají tmavé vlasy, nebo ne. Odvrátil zrak a byl rád, že má bílé vlasy zakryté šálem. Mají aspoň možnost vysvětlit, kdo jsou. „Cruaidh! Foehammer! Posílá nás Foehammer!“

Jméno zabralo. Strážní se trochu uklidnili a pokynuli, aby několik příchozích přišlo blíž. Kern poslal Daola, Reavea, Ossiana, Aodha a Desu. S ostatními těsně po boku pak čekal, dokud na ně Daol nezamával.

„Kit s námi poběží k Tesákovi,“ řekl a pokývl k chlapci, který mezitím vylezl zpoza cedrů. „Vypadá to špatně.“

Měl pravdu. Byl to jednostranný masakr. Když vyběhli z lesa, na vlastní oči uviděli jatka při dalším útoku Cimmeřanů.

Vanirové hájili svah klesající do mělkého, zalesněného údolí, lemovaného z obou stran zasněženými, příkrými útesy. Svah nebyl takový, aby Cimmeřanům poskytl nějakou výhodu a tam, kde po několika stech krocích začínala rovina, vykopali nájezdníci ve sněhu, ledu a zemi mělký příkop. Na jeho druhé straně bylo něco jako palisáda z lesklých, tmavých rampouchů. Kernovi chvíli trvalo, než pochopil, na co se dívá. Klesl na duchu.

„Větve,“ řekl, když zjistil, z čeho Vanirové vybudovali své opevnění. „Do valu z hlíny a kamení nastrkali větve a pak to polili vodou z roztátého sněhu.“

Zmrzlá voda zaplnila mezery mezi větvovím a nakonec vytvořila souvislý ledový štít, stěnu, po které se nedalo žádným způsobem vylézt. Skvělý úkryt pro nájezdníky a jejich psy.

S příkopem museli začít dny, možná týdny před přepadením Cruaidhů. To svědčilo o organizaci a plánování.

Dvě věci, které v tuto chvíli útočícím Cimmeřanům chyběly.

Od ohňů poblíž hranice lesa vyběhlo několik tuctů mužů s hořícími klacky a svazky smrkových větví. S nimi skupinky bojovníků s meči a připravenými štíty. Údolím se rozléhal válečný pokřik a odrážel se od zasněžených útesů. Psi se zuřivým štěkotem obíhali vnitřní stranu opevnění a varovali Cimmeřany před vstupem na své území.

Lukostřelci se snažili chránit křídla útočníků několika ojedinělými výstřely, ale Vanirové měli také své lučištníky a jejich válečné luky měly mnohem delší dostřel. Jejich šípy se širokými hroty vylétaly ve vražedných salvách a s neomylnou přesností se zabodávaly do nechráněných míst na tělech útočníků.

Čtyři… pět mužů padlo, když se jim šípy zabodly do hrudi a nohou, a jejich pochodně se syčením zhasly ve sněhu. Obvykle se tak stalo ve vzdálenosti hodu kamenem od obranného valu, když se napřahovali, aby hodili své hořící pochodně na zeď ledem pokrytých větví, patrně ve snaze hradbu rozpustit. Plameny ale obvykle uhasly ještě před dopadem a ohořelé klacky se jen bezmocně vršily na hromadě.

Několik bojovníků se s meči v rukou pokoušelo proniknout přes barikádu. Některým se to dokonce podařilo. Většinu ale odrazila kopí a ostré meče. Ti, kteří se dostali přes val, museli čelit dvoj- i trojnásobné přesile. Val bránilo nanejvýš padesát Vanirů a deset, možná dvacet ohromných psů. Ale snadno by se vypořádali i s pětinásobnou přesilou.

Nebo desetinásobnou, když vezmeme v úvahu čaroděje.

Kern ho sice neviděl, ale musel tam být. Jeden z Cimmeřanů varovně vykřikl a vzápětí zmizel v divokém sněžném víru, který jako by vytryskl ze země a pohltil ho. Kern si vzpomněl na Gardův popis sněžného hada, a když se démonické stvoření stáhlo zpět, uviděl tlustá vřetena sklovitých tesáků, o kterých se zmiňoval.

Trup byl silný jako tělo dospělého muže a alespoň pětkrát tak dlouhý. Kern nedokázal na takovou vzdálenost rozeznat oči, ale tesáky byly dlouhé jako jeho meč a určitě i stejně ostré. Druhý bojovník, který nedokázal dost rychle ustoupit, se ocitl v dosahu čelistí netvora. Třikrát po něm nestvůra sekla. Každý úder zanechal na jeho těle dlouhé, zející rány. Třetí mu usekl nohu.

„Tam," ukázal Nahud'r.

Na dostřel šípu od středu barikády stáli tři muži. Všichni měli vlasy barvy jinovatky a hustý, neupravený vous. Kern jim ani nemusel vidět do tváří, aby věděl, že sledují bojiště žlutýma, vlčíma očima.

Když Kerna a Reavea přivedli k náčelníkovi, potvrdil Slaine Tesák jeho domněnku. O Kernovi Vlčím oku slyšel od jednoho z běžců z Cruaidhů. Jednoho z těch, které nikdy neposlal zpět. Pozorně sledoval Kernovu tvář, jako by hledal nějaký náznak klamu, ale byl rád, když slyšel, že Foehammerovy posily jsou nedaleko. Potěšilo ho to alespoň natolik, že byl ochoten s Kernem mluvit.

„Jo, jeden z nich bude čaroděj. Možná všichni tři." Zdálo se ale, že ho to nijak zvlášť nezajímá. „Už dva dny jsou stále spolu."

Náčelník vyplivl krev. Při posledním útoku utržil ránu kopištěm do tváře. Dva z jeho lidí ho pak odtáhli do bezpečí. Celou spodní část jeho obličeje tvořila veliká modřina. Sáhl si do úst, zašklebil se, trhl a zahodil zub.

I s odulou tváří a krví vytékající mu z koutku úst byl Slaine Tesák velmi impozantní muž. Jeho vlněná halena a silný zimní kilt byly v zelené a hnědé, barvách klanu Cruaidhů, a sepnuty kovovými a koženými knoflíky. Zimní plášť, povytažený na ramena, mu volně splýval na záda. Nezakrýval tak jeho mocné paže ani svalnaté nohy. Mohlo mu být na den šedesát, na tvářích husté, šedivé strniště a pod spodním rtem chomáč bílých vousů. Vlasy měl prošedivělé a oči barvy mlžného letního nebe.

Také měl důvody k pronásledování Vanirů. Nájezdníků, psů, čaroděje, všech.

„Jen jeden sněžný démon, ale už si vzal mnoho duší. V Cruaidhů zabil Alarika. Tady Crona, Hesse a tři další, které jsem neznal."

Přecházel mezi dvěma vysokými hranicemi. Sledoval své lidi táhnoucí z lesa těžce naložené sáně plné polen, naštípaného dříví a větví, ze kterých se připraví další svazky. Někdo přiložil na oheň, ze kterého vylétl roj jisker. Setřel je z paží, jako by si jich sotva všiml.

„To je pět z dvaceti sedmi… dvaceti osmi mužů, kteří od včerejška zahynuli."

„Možná bys měl uvažovat o ústupu," navrhl Reave. Taková opatrnost byla u něj neobvyklá. „To monstrum není jediný problém. I kdybys ho zničil, přes stěnu se nedostaneš."

„Zničím ho," odpověděl náčelník a zkřížil ruce na prsou. „Ale nejdřív musím prorazit to opevnění. Kousek po kousku zatlačuju jejich obranu. Už brzy prorazím."

„Vážně?" opáčil Kern. Ničeho si nevšiml. I teď, v houstnoucí horské mlze, by viděl jakékoli porušení ledového povrchu. V jednom místě se pouze vršila hromada dříví a klestí, ale i tam byla barikáda pevná jako kdekoli jinde.

„Samozřejmě," zavrčel Tesák, když na to Kern poukázal. „Vlastně je v tom místě stěna ještě silnější než jinde. Myslíš si, že ji snad chci roztavit?"

Tohle Kerna samozřejmě napadlo. A jistě také Vaniry! Kern nad tím bezzubým útokem přestal přemýšlet ve chvíli, kdy viděl, jak hořící dřevo okamžitě hasne v břečce ze sněhu a rudého jílu.

„Děláš rampu," hlesl s pohledem upřeným na hromadu polen a větví.

Nevypadala nijak elegantně, ale mohlo to vyjít. Chápal dokonce, proč náčelník nechává házet mezi polena hořící větve. Jejich zbytky smíšené s popelem a zmrzlým sněhem pospojují větší kusy dřeva, aby neklouzaly, až po nich budou válečníci šplhat vzhůru.

„Jinak to nejde," souhlasil Slaine. „Zkoušeli jsme žebříky, a dostali jsme pár mužů na druhou stranu, ale najednou se objevil ten zatracený sněžný démon a rozdrtil je jako třísky na podpal."

„A proč nezaútočíš teď?" zeptal se Reave. „Rampa už je docela vysoká. Když si každý muž vezme poleno nebo nějaké větve, budou na úrovni barikády dřív, než s tím Vanirové stihnou něco udělat."

Kern ale věděl proč. „Lučištníci. Vanirové jich mají hodně a jejich luky mají daleký dostřel. Hromadný útok by skosily šípy."

„Jít proti lučištníkům a sněžné nestvůře by byla jatka. Jednomu nebo druhému bych se postavil, ale obojí najednou je zlé. Proto chci připravit tři rampy, i když to potrvá většinu noci a bude to stát několik tuctů životů.“ Strčil do vedle stojícího bojovníka. „Ať oheň pořádně hoří a připravte dříví na další útok. Vyrazíme před setměním. Pohněte se, psi. Vanirové se nám už nebudou dlouho smát.“

Plán byl sice proveditelný, ale za velmi vysokou cenu. Kolik z Kernových lidí bude mezi těmi tucty mrtvých a desítkami raněných? Dva? Tři? A to ještě před začátkem vlastní bitvy. Kdyby si mohl vybrat, koho z nich by mohl postrádat?

Koho by dokázal postrádat?

„Musí být jiný způsob, náčelníku Slaine. Na druhé straně hor budeš potřebovat všechny muže.“

Náčelník na něho ostře pohlédl. „Je spousta dalších způsobů, ale každý vyžaduje, abych ucpal chřtán Vanirů těly svých bojovníků. Takže pokud pro mě nemáš pár tuctů lukostřelců, které bys nezraněné dostal za barikádu, ani nevíš o jiné cestě, kterou bychom obešli útesy, uděláme to po mém.“

To znělo rozumně, ale Kern byl ochoten vzít ho za slovo. Chvíli mlčky stál vedle Reavea, pozoroval přípravy Cimmeřanů a obranu Vanirů a přemýšlel. Jak řekl Slaine Tesák – kousek po kousku.

„Slaine,“ vykřikl, když spočítal lidi, kteří skládali polena u ohňů nebo přikládali, a odhadl, kolik jich asi ještě zbývá v lese. Odhadoval prudkost svahu k barikádě. Byl dost strmý? Připadalo mu, že ano. „Slaine,“ vykřikl znovu, aby upoutal jeho pozornost.

„Kolik těch lukostřelců?“

20

Díky zataženému nebi a vysokým horským štítům se na bitevní pole brzy sneslo šero. Rozhořely se další ohně. Byly však malé, aby je bylo možné rychle uhasit, až přijde čas. Někteří bojovníci zasunuli své meče do horkého popela, aby ohřáli jejich jílce. Prsty pak neztuhnou.

Daolovi to přišlo jako dobrý nápad, a zasunul tedy meč do jednoho ohniště. Vzápětí na něj ale zapomněl, protože právě napínal novou tětivu na svůj válečný luk.

Opíral prohnuté lučiště o zem a znovu žasl nad tím, jakou sílu a pružnost dává zbrani rohovinová výztuha. Musel použít hodně síly, aby navlékl očko tětivy do zářezu a pak opatrně povolovat, aby se nevysmeklo. Poté několikrát brnkl do tětivy. Ozval se čistý, pevný tón. Když se ještě ujistil, že nemá žádný kaz ani žádná tenká místa, pečlivě ji otřel vlněným hadříkem. Nic se nesmí pokazit. I když vždycky se něco nepovede.

Ale přinejmenším by to nemělo být jeho vinou.

„Jak to, že se od tebe vždycky nechám přemluvit?“ zeptal se Kerna, který vedle pokládal další velký kus kůry.

Kern se zamračil. „Chtěl jsem dobrovolníky,“ připomněl a tiše dodal: „Vlastně bych byl radši, kdybyste se ty a Hydallan nepřihlásili.“

„Ale Brig Dřevec ti vyhovuje?“ Jeho oči zabloudily k vedlejšímu ohni, kde Brig zkoušel svůj lovecký luk, kterému dával přednost před silným vanirským válečným lukem. „Ale nic,“ zavrtěl Daol hlavou. „Když to nevyjde, budeš potřebovat někoho, kdo ti zachrání zadek.“

„Díky za důvěru.“

Nahud‘r hodil na deku náruč šípů. „Je to dobrý plán hodný Conana.“ Jeho bělmo a zuby se leskly ve světle ohňů.

O něčem takovém Daol u ohňů nikdy neslyšel. Conan by sledoval Vaniry sám. Za noci by vyšplhal na některý z těch zledovatělých srázů, jen s mečem a lukem na zádech. Potom by zezadu přepadl nic

netušící nájezdníky, zabil by čaroděje a jeho neomylné šípy by rozsévaly smrt.

Vlastně mu tenhle způsob nepřišel tak špatný, a proto se na to Kerna zeptal.

„Slaine Tesák už poslal nahoru několik bojovníků," odpověděl.

Samozřejmě. Cimmeřané ještě neviděli horu, kterou by nedokázali zlézt. Daol se zadíval na útesy, temné siluety ve večerním šírání. Zvládl by to. „A?"

„Vanirové vyšplhali z druhé strany, je to mnohem snazší. Zasypali je kameny."

Na to Daol nepomyslel. Znovu pohlédl na sráz, který bylo třeba zdolat. Musel to být dlouhý pád. „Takže tohle zkrátka musí vyjít."

Kern zrovna opatrně vyřezával otvory v dlouhém pruhu křehké kůry a dával pozor, aby ji při tom neroztrhl vejpůl. Plát měl polovinu Kernovy výšky a skoro stejnou šířku. „Vyjde to," slíbil.

Až dosud Kern všechny své sliby splnil. A Daol nezapomněl, kdo ho vysvobodil ze zajetí Vanirů. Tentýž přítel, kterého on nechal samotného odejít na jih. Jeho otec mu od té doby dával jasně najevo, že by s tím nesouhlasil, přestože tam tehdy nebyl a neznal okolnosti. Nezáleželo na tom, že Kern přesvědčil Reavea, aby zůstal. Muž musí žít se svými vlastními rozhodnutími, ne s rozhodnutími druhých.

Daol a Reave si ještě v Tauru tajně navzájem slíbili, že podobnou chybu už nikdy neudělají.

Přistoupil ke Kernovi a kopl do plochých sání, připravených vedle něho. „Vysvětli mi ještě jednou, jak to chceš řídit."

Kern měl za to, že sáně nebude zapotřebí příliš řídit. Měli jich jen devět a na svahu nebyly žádné překážky. Nebyly tu žádné pařezy ani balvany. Vypadalo to celkem jednoduše. Postavit sáně z kopce a pořádně do nich strčit. Přitažlivost pak zařídí zbytek.

Ale pro všechny případy si v lese vyzkoušel, jakou zátěž sáně unesou a jak se dají udržet ve směru. Musel řídit nohama. Byl to primitivní způsob, ale fungovalo to.

Většinou.

Na malé ohně kolem už nikdo nepřikládal; zůstaly z nich jen hromádky žhavých uhlíků pro zahřátí. Vanirové tak nemohli vidět, co se chystá. Daol zabořil ruku v kovové rukavici do sněhu a Kern

znovu vysvětloval skupince bojovníků způsob ovládání sání. Slaine Tesák s nedůvěrou sledoval, jak lučištníkům a několika dalším ukazuje, jak je potřeba na sáně ulehnout.

První muž se položil ve směru jízdy a roztáhl nohy tak, aby přesahovaly přes okraj. Další dva si klekli co nejtěsněji za něho a pevně ho uchopili za kilt. Luky, toulce a meče zabalené v pokrývce ležely na zádech prvního a druhý je držel, aby nespadly.

Pak přišlo vylepšení, ke kterému Kerna inspirovala Nahud'rova nemedianská ochrana proti dešti. Každé sáně dostaly vrchní kryt ze dvou plátů kůry. První se přichytil na předek a kryl ramena klečících bojovníků. Druhý pak přibili přes první a položili přes jejich záda.

„Naše šípy tou slabou kůrou proletí," řekl Slaine a ostře poklepal na improvizovaný štít.

„Některé snad," souhlasil Kern, když si roztíral tuk po tvářích a utahoval šál kolem hlavy. Kůra při poklepu opravdu nevypadala příliš pevně. „Ale my používáme lovecké šípy. Ty vanirské mají široké hroty. Neproniknou hluboko."

„Víš, co děláš."

„Kern pokrčil rameny. „Zjistím to jako první, protože pojedu vepředu na prvních sáních." Tak to alespoň plánoval.

Ložná plocha sání byla vydlabaná a plná třísek, které Kerna bodaly skrze díry v jeho potrhané haleně. Prkna ho chladila na obnažené kůži rukou a nohou jako led. Okraje se nedaly pevně sevřít, tak Kern rozpřáhl paže po přední části sání a držel se, jak to šlo.

Daol a Brig se skrčili za ním, na kříži mu urovnali své luky a tři meče. Navrch položili Kernův štít. Hydallan měl jet na dalších sáních s jedním ze Slainových nejlepších lučištníků a mužem s mečem vykládaným stříbrem. Náčelník věřil, že tento meč sněžného hada přemůže.

Pak přes ně položili pláty kůry. Vepředu zůstala jen úzká škvíra, kterou Kern viděl vzdálený stín ledové stěny.

Reave si dřepl před sáně. „Vidíš dobře?"

Kern měl úplně vyschlá ústa a jazyk dvakrát tak větší než obvykle. Ale přikývnout dokázal.

„Budeme hned za vámi. Ne abyste tam vletěli moc rychle, jo?"

„Ty si dej pozor, ať nezakopneš o to svoje mečisko,“ našel Kern konečně hlas. Nedočkavostí se celý třásl.

Reave si odfrkl. „Nežárli. Nejde o to, jak dlouhá je čepel, ale jak ji používáš.“

Kern se zasmál krátce, ale od srdce. „Nech toho, paličatej bejku. Deso! Odveď ho, kam patří.“

Reave nečekal, až ho ženština odtáhne (nejspíš by ho popadla za copy). Plácl do kůrového štítu, vyskočil na nohy a přešel k zadní části sání, připraven zatlačit.

Kern ze svého místa neviděl na ostatní sáně, tak mu nezbývalo než čekat. Tělo zaplavené adrenalinem se třáslo a v ústech měl hořko. Vlastně až do chvíle, kdy Slaine vykřikl „Hotovo!“ nepomyslel na to, že se každým okamžikem poženou dolů. Teď to odhadoval na minuty.

Ale bylo to mnohem dříve. Náčelník asi jenom přehlédl řadu sání, zkontroloval pár drobností a kývl. „Jedem, strčte do nich!“ nařídil.

Kern se zapřel, předpokládal, že Reave a Nahuďr se opřou o záď sání a mohutným postrčením je rozjedou.

Z obou stran slyšel namáhavé supení a spíš cítil než viděl, jak se ostatní sáně dávají do pohybu.

Zezadu se ozvalo tlesknutí a suché šustění. V duchu si představil, jak si Reave zamnul dlaně a spolu s Nahuďrem se rozvážně opřel do sání, aby je pomalými, mohutnými odrazy nohou roztlačili.

Sáně se skřípavě rozjely po zmrzlé krustě, která snadno unesla váhu tří mužů.

Rychleji. Rychleji. Klouzaly vpřed se stále větší lehkostí. Po stranách, přibližně na své úrovni, Kern viděl nejbližší sáně. Byly téměř nadosah. Už mu nepřipadalo, že je kolem spousta místa.

Sáně hladce klouzaly kupředu.

Za sebou slyšel dupot a každý krok cítil v konstrukci sání. Věděl, že Reave a Nahuďr běží, co mohou, aby dali sáním co největší rychlost. Zaslechl několik tupých žuchnutí, když běžící bojovníci nakonec ztratili rovnováhu, nebo se sáně rozjely tak rychle, že už jim nestačili.

Kern si byl jistý, že Reave upadl jako první; zamotaly se mu nohy a on se svalil na zasněžený svah. Nahuďr vytrval ještě několik kroků

a v klouzavém pádu se mu ještě podařilo sáně postrčit tak, že dostihly ty, které jely po stranách.

Ledový vítr ho řezal do uší.

Vedle jedoucí sáně rozstřikovaly spršky sněhu. Byl cítit po ledu a vlhkém jílu.

Kern si olízl rozpraskané rty a mžoural do větru a šera, aby zjistil, jak daleko se dostali. Jeho sáně narazily na hroudu zmrzlého sněhu a nadskočily. A znovu. Znělo to, jako by najeli na kameny. Kernovi ten zvuk zněl nesmírně hlasitě a nebezpečně.

„U Croma," řekl Brig Dřevec a zahrnul do toho všechny výčitky které Daol pronesl už dříve.

Další náraz na zmrzlé hroudy Briga málem shodil, protože sáně se naklonily na stranu, stočily se a dlouhou chvíli klouzaly bokem. Kern se vyklonil na druhou stranu a zasekl levou nohu do sněhu. Pod špičkou boty cítil ostré zmrazky. Věděl, co to je, ani se nemusel dívat. Zmrzlá bahnitá břečka, která tu zůstala po Slainových opakovaných útocích.

Sáně se ztěžka srovnávaly. Kern musel ještě přitlačit a sáně pootočit, aby minuli ty vpravo alespoň o několik šířek dlaně.

Jiní neměli tolik štěstí. Z jedněch sání se ozval křik, protože se staly neovladatelnými, a Kern slyšel, jak první muž vypadl, ještě než uslyšel náraz dřeva o dřevo. Ten přišel vzápětí. Nepříjemný, praskavý zvuk, který mu připomněl, jak v Gaudu vletěl se sáněmi do hranice dříví. Kousek od nich dopadlo na zem nejméně jedno další tělo. Ozývaly se vzteklé, místy i vyděšené výkřiky, ale Kern předpokládal, že se žádné sáně nepřevrátily. Alespoň doufal.

Houstnoucím šerem se nesl i jiný křik. Překvapené a varovné výkřiky ve vanirštině a zezadu zase povzbudivé hulákání, kterým Slaine Tesák popoháněl své bojovníky kupředu.

Škvírou v kůře Kern viděl, že strážní ohně Vanirů prudce vzplály, jak do nich nájezdníci začali házet zelené smrkové chvojí.

Až o chvilku později udeřil do kůrového štítu první šíp. Daol vztekle vykřikl, ale vzápětí dodal: „Je to dobrý, jsem v pořádku."

Posádka nadskočila, když sáně najely na nějakou nerovnost, a poté se trochu nakřivo rozjely k obranné linii Vanirů. V těch místech bylo málo sněhu a místy z něho vystupovala holá zem. Sáně přes ni

poskakovaly s odporným skřípěním. Kern se už vzdal snah nějak ovlivňovat směr jízdy. Hnali se po svahu a naráželi do ostatních sání. Nakonec trochu zpomalili, ale pořád jeli dost rychle na to, aby si zlámali luky nebo zpřeráželi kosti. Pozdě bycha honit…

Příliš rychle!

Kern doširoka otevřenýma očima sledoval temný stín rychle se přibližující stěny. Přestože byla vysoká sotva do úrovně prsou, z rychle jedoucích sání vypadala velice vysoká a velmi, velmi tvrdá. Trochu vpravo Kern viděl temnější skvrnu. To bude hromada polen a větví z předchozích útoků. A kolem ní je zmrzlá břečka, holá zem a *příkop…*

„Držte se!“ stačil Kern zařvat, ale to už sáně zabořily svůj špičatý nos do mělké strouhy, kterou Vanirové vyhloubili napříč svahem.

Sáně se zastavily na místě, zatímco posádka pokračovala v jízdě. Kern sjel po hrubých prknech. Podařilo se mu dát ruku před tvář dřív, než narazil do kůrového štítu. Třísky mu na předloktí zanechaly dlouhé škrábance. Hlavou narazil na led tvrdý jako ocel, ale hvězdičky před očima se mu roztančily až v okamžiku, kdy mu ze zad sklouzl štít a udeřil ho hranou do zátylku.

Chvíli se nedokázal postavit.

Překulil se na bok a sesunul ze sebe Briga Dřevce a dva luky, které kupodivu byly zřejmě v pořádku. Svinutá pokrývka s meči ležela vedle. Stačilo uchopit jeden cíp, prudce trhnout a zbraně se s třeskotem vysypaly.

Kern popadl svůj krátký meč a začal hledat štít. Daol s Brigem sbírali rozházené šípy. Pro štít nemusel chodit daleko, ležel na předku sání, pod zmačkanou kůrou v místech, kde měl Kern ještě před chvílí hlavu.

Potlučený, zkrvavený, ale celý krčil se Kern pod ledovou stěnou a čekal, až ostatní bojovníci doběhnou k improvizované rampě. U střední části zdi napočítal sedm sání. Většina skončila stejně jako ty jeho. Další sáně ležely převrácené asi dvacet kroků vzhůru po svahu, v jehož polovině, téměř přesně v místech, kudy se právě hnali Slainovi bojovníci, ležela ještě jedna tmavá skvrna. Slainovi muži mávali dost velkým množstvím hořících větví, žhavých polen a mečů, aby mezi Seveřany rozeseli hrůzu z Croma.

Musejí vydržet, než k nim dorazí. Nesmějí vanirským lučištníkům dovolit, aby útok proměnili v jatka.

Bojovníci vylézali z rozbitých sání, sbírali své zbraně a štíty a utíkali ke Kernovi. Ti, co měli meč, nesli větve a dříví posbírané po zemi. Většina měla ale v rukou luky a v zubech šípy. Vyplivovali jeden za druhým.

Založit – napnout – vypustit!

Nějaký vanirský bojovník zařval bolestí.

Útok ale nakonec nebyl tak jednostrannou záležitostí, jak Cimmeřané čekali. V tuto chvíli už byla jejich jedinou výhodou počáteční rychlost. Všechno ostatní stálo proti nim. Šípy svištěly šerem, třeskaly o štíty a zabodávaly se do nechráněných částí těla.

Kern zahlédl, jak se jeden z jeho lučištníků zapotácel vzad. Z hrdla mu trčel šíp, jeho široký, plochý hrot vyjel pod zátylkem, těsně vedle páteře.

Jiný muž se potácel ještě několik kroků dopředu; v hrudi měl zabodnuté dva šípy, třetí mu trčel z lýtka.

Ale pokud to v houstnoucím šeru, smrtelném chroptění a zmateném křiku mohl Kern odhadnout, Slainův plán fungoval. S téměř dvěma tucty lučištníků, částečně chráněnými ledovou stěnou, dokázalo několik málo mužů napáchat značné škody a zabránit Vanirům, aby soustředili střelbu na blížící se Slainovo vojsko. Občas někdo někde padl k zemi, ale muži většinou jen utržili zranění, mrtvých bylo málo, zdaleka ne tolik, kolik by padlo při dalších třech nebo čtyřech útocích potřebných k vybudování obléhacích ramp. Narušení barikády bude stát jen hrstku životů. Jakmile dorazí hlavní Slainovy síly, připraví se na proražení.

A Gardovy posily budou kladivem.

Druhá vlna vyrazila z úkrytu s divokým křikem a svah zaduněl dupotem stovek nohou. Tyto čerstvé posily vyčkávaly na vhodný okamžik, aby odvrátily pozornost Vanirů od útočící armády.

Teď museli nájezdníci počítat se třemi cíli a odpor v přední linii polevil. Přikrčený Kern čekal na svůj okamžik, štít připravený. Neopatrný Vanir se vyklonil přes barikádu téměř přesně nad ním. Kern se vztyčil a prohnal mu meč hrdlem. Vytryskla horká krev,

zalila mu prsty a jílec byl náhle vlhce kluzký. Nájezdník se svalil zpět, chrčel a dusil se vlastní krví.

„Máme je!“ řval krvelačně Brig Dřevec. Po obličeji mu stékala krev z rozseknuté kůže na hlavě, ale zdálo se, že o tom ani neví. Tětiva jeho luku zpívala, jak ji znovu a znovu napínal a vypouštěl šípy. „U Croma, máme je.“

I Kernovi to tak připadalo. Ale zapomněl na ymirishského čaroděje.

A sněžného hada.

Nad bitevní vřavou se rozlehl vysoký jekot; Kern se otočil s mečem a štítem v pohotovosti. Na zemi, ani ne ve vzdálenosti jednoho hodu kamenem, se kroutilo ohromné tělo. Odhodilo nejbližšího lučištníka a dalšího muže strhlo k zemi. Když se hadova hlava zvedla nad barikádu, spatřil Kern v jeho fasetových očích a ledových tesácích rudooranžové odlesky vanirských ohňů.

A v tlamě, probodený dlouhými tesáky, se svíjel tentýž muž, kterého předtím Kern viděl vrávorat se třemi šípy v těle. Muž s mečem. Ten muž s mečem. Ten, na kterého Slaine spoléhal, že dokáže zabít sněžného hada.

Ten nyní s posledním chraplavým výkřikem zemřel v čelistech nestvůry.

21

Brig Dřevec vypustil šíp s naprostým klidem, který zdaleka nebyl v souladu s tím, co se dělo v jeho útrobách. Ten balvan uvnitř těžkl a převracel se v něm s každým vanirským šípem, který ho těsně minul a o několik okamžiků tak prodloužil jeho život. Napjatě očekával chvíli, kdy se do něho znovu zabodne šíp se širokým hrotem.

Srazí ho k zemi a tělo bude mít v jednom ohni.

Jako tehdy v Tauru.

Na ten okamžik myslel stále více a více od chvíle, kdy vystoupil vpřed, když Slaine Tesák začal vybírat lučištníky pro útok. Náčelník Cruaidhů na něho ani nepromluvil, namísto toho jen pokývl Kernovi. Jako by ten byl výš nežli Brig, a ne muž, kterého má zabít. Měl ho snad poslouchat jako náčelníka?

Ale více než na Cula, Tabbota nebo ostatní v Gaudu, trpící letošní krutou zimou, a na to, jak splnit svůj úkol, myslel na šípy, které ho přibily k zasněženému svahu a nechávaly z něho unikat život v pramíncích rudé krve. Vzpomínal, jak mu Hydallan přišel na pomoc a sám se tak vystavil nebezpečí, jak se ostatní semknuli kolem Kerna Vlčího oka a dalších raněných. Jak Kern neústupně držel postavení a chránil Aodha a Maevu – a jeho také! – dokud jim Taurové nepřišli na pomoc.

Tentokrát to bude jiné, slíbil si Brig v duchu. Vystavil se znovu nebezpečí jen proto, aby měl příležitost dostat vůdce vyhnanců. Chaos bitvy. Šíp náhodně vychýlený z dráhy. Víc nebylo třeba.

Ale zapomenout bylo stále obtížné. Vlastně to bylo obtížnější každým dnem, když viděl, jak Vlčí oko dělá všechno pro lidi, kteří se rozhodli následovat jej do vyhnanství. Nebyl tu žádný příslib lepších časů. Nečekalo je nic jiného než další bitvy, další srážky s Vaniry plundrujícími Cimmerii kvůli kořisti a otrokům.

Tam je Kern vedl.

Vyplivl poslední šíp, nasadil jej na tětivu a navyklým pohybem napjal lovecký luk. Jak ho to už dávno naučil jeho otec, odsunul všechny znepokojující myšlenky někam do temných koutů mysli.

Ale ten balvan v jeho útrobách.

To plíživé horko, které cítil pod vlasy.

Divoký válečný křik a přidušené sténání raněných obtáčely a svíraly jeho mysl jako nějaký temný stygijský had, o kterém si možná Nahud'r příště vymyslí nějakou povídačku. Ale až bude muset zamířit a vypustit šíp, tyto věci s ním sotva pohnou.

V ústech a hrdle cítil bolestivé pálení a chuť krve z prokousnutého jazyka. Zátylkem mu projížděla ostrá křeč. K obojímu přišel při nárazu Kernových sání.

Hodilo to s ním dozadu a na stranu.

Byl si jistý, že nemůže minout – stejně tak by mohl zapomenout dýchat. Jeho svaly by nezapomněly. Třebas nebyl tak rychlý jako Daol, který z vanirského válečného luku vystřeloval šíp za šípem, zkušeností měl dost.

Tam! Uviděl Vanira běžícího za barikádou. Jako duch se pohyboval šerem a mrznoucí mlhou, která ležela na horách jako pohřební rubáš. Neviděl z něho víc než hlavu a široké plece. Pohyboval se pravidelným krokem…

Předsadil o půl kroku před něho. Obě oči měl otevřené a jedním sledoval hrot šípu.

Zvolna napnul tětivu a plynule vystřelil, aniž by zatajil dech nebo vydechl. Šíp vylétl a ani se nezachvěl.

Střela zasáhla nájezdníka do krku nebo ramene. Klopýtl na stranu a padl s výkřikem plným bolesti a vzteku. Nevstal, i když Brig předpokládal, že Seveřan je stále naživu a nebezpečný, snad jen trochu opatrnější.

Sehnul se k zemi a hledal nezlomené šípy. Nahmatal kus kůry, kterou použili jako štít na sáních. Vězel v ní šíp se širokým hrotem. Prostrčil jej skrz a vytáhl. Trhl sebou, když si přitom vzpomněl, že stejným způsobem z něho vytahovala šíp Maeva.

Také si vzpomněl na Daola, jak během jízdy oznamuje, že je v pořádku. Ale dokonce i v houstnoucím šeru Brig viděl na hrotu krev.

Proto zvedl hlavu, jestli Daola někde neuvidí. Zahlédl ho kulhat vedle Vlčího oka.

V tu chvíli uviděl, jak se ze sněhu zvedá sněžný had s mužem nabodnutým na tesácích a obrací své diamantově lesklé oči na Kerna.

Svahem se hnaly dvě útočné vlny. První řady nesly dostatek větví a klacků, aby jimi překryly barikádu. Ale bojovníci byli stále příliš daleko. Nakonec by asi ďábelskou nestvůru přemohli, ale ne dříve, než by zmařila několik životů.

Brig jednal. Nasadil šíp na tětivu a prudce napjal luk. Pak čekal. Čekal, až nestvůra odhodí tělo a zaútočí. Čekal, až jí bude moci vstřelit těžký šíp rozevřenou tlamou přímo do hrdla.

Čekal a zadržoval dech.

Daolův první šíp zasáhl hada na délku paže pod hlavou. Prolétl jím jako sněhulákem. Druhý, vystřelený s takovou rychlostí, že by Brig málem nevěřil, že ho vyslal tentýž muž, měl stejný účinek. Namísto krve z míst zásahu jen krátce vytryskly obláčky bělostného, krystalického sněhu.

Had naposledy zatřásl bezvládným mužem, asi jako kdyby vanirský mastif zatřepal morčetem, odhodil ho a zaútočil na Daola a Kerna.

Brig prudce vydechl a vystřelil. Špatně. Cítil, jak šíp sklouzl. Ještě než se vydal na svou krátkou dráhu, věděl, že mine. Namísto hrdla zasáhl jen čelist. Had vztekle zasyčel, jako probouzející se bouře, jako kvílení ztracených duší.

Pak sklapl čelisti a roztříštil šíp napadrť.

Daolovi došly šípy, odhodil válečný luk a popadl svůj široký meč, ale byl to Vlčí oko, kdo se zdviženým štítem skočil před tlamu sněžného hada. Nestvůra na něho zaútočila a málem ho srazila na zem. Vrazil do Daola, který úderem vedeným z boku zasáhl hadův krk.

Had proti němu vyrazil tuponosou hlavou, ale Daol byl dost rychlý, uskočil doprava a uhnul paží. Vlčí Oko uhnul doleva, takže had na okamžik zaváhal.

Nestačilo to ovšem k odvedení jeho pozornosti od třetího muže, který přiskočil zezadu a ťal do hadova týla. Hadí tělo se prohnulo a srazilo muže na zem, jako když ruka odhání dotěrnou mouchu. Had

sevřel ležícího muže do smrtícího objetí. Zapraštěly kosti a z úst a nosu mu vystříkla zpěněná krev.

Brig lezl po čtyřech, hledal šípy a koutkem oka sledoval boj. Našel několik šípů, ze kterých ale zbyly jenom třísky, a jeden vanirský. Tomu chyběla v opeření dvě péra.

Pak uviděl další, zabodnutý jen na několik délek paže před ním. Vrhl se k němu, vytrhl ho ze země a nasadil na tětivu. Napjal luk, až se hrot dotýkal lučiště. Hledal hlavu.

Ta příšera už uchvátila Vlčí oko!

Umírající muž, jehož si had posouval v závitech těla, stále v ruce svíral teď už zbytečný meč. Druhou smyčkou ovinul Vlčí oko a zdvihl ho. Kern přišel o štít a ruku s mečem měl sevřenou mezi svým tělem a hadem. Druhou rukou se opíral o přední část hadí tlamy a snažil se vyhnout těm smrtícím rampouchům. Snažil se oddálit nevyhnutelný konec.

Tohle byla Brigova šance!

Spojil si hrot šípu se zátylkem Vlčího oka. Špatné světlo. Lítý boj mezi hadem a Cimmeřany. Kdo by mu mohl vyčítat, že v takovém zmatku šíp o něco málo minul cíl?

Byl to rozdíl šířky dlaně. Možná jen několika prstů.

Teď, nebo nikdy. Nemohl dovolit, aby to ďábelské stvoření vyřešilo problém za něho. Vlčí oko dělila od smrti jen délka jeho paže. Odzadu přibíhal Hydallan se dvěma lučištníky a zasypávali hadův hřbet šípy. Daol útočil krátkými údery zepředu a dával pozor, aby nezasáhl Kernovy houpající se nohy.

Pořád tu byla možnost, že se Kernovi podaří osvobodit se.

…ale Cul přikázal…

Bylo to jenom na něm. Tady a teď. Život Kerna Vlčího oka balancoval na hrotu Brigova šípu. Jen ho vypustit. To zadrnčení uvolněné tětivy…

… střelit muže do zad…

Uvolnil jeden prst a držel tětivu jen bříšky dvou prstů. Dýchal pomalu a klidně. …zbaběle…

„Vystřel!“ zařval Daol, který se ohlédl a spatřil Briga klečícího na jednom koleně a s napnutým lukem.

Vždyť chtěl, u Croma! Stačilo by vystřelit jeden osudový šíp, a mohl jít domů. Zabít Kerna Vlčí oko. A Daola, který by jako další skončil v hadích smyčkách, a zřejmě i Hydallana, který běžel na pomoc svému synovi…

„Buď silný," šeptal si sám pro sebe a zvažoval míru své oddanosti. Dostal se na hranu. „Buď silný."

Brig s oběma očima otevřenýma sledoval cíl přes hrot šípu a čekal… čekal… „Silný." Vystřelil.

Musela to být hlava.

Hlava, nebo místo těsně pod ní.

Než Kern skočil před Daola, vzpomněl si, že Gard Foehammer říkal, že prvního sněžného hada zabil náčelníkův syn Alaric tak, že mu probodl hlavu kopím. Slainovi bojovníci také zjistili, že had je zranitelný jen na některých místech nebo tehdy, když se jeho tělo zpevnilo při utahování smyčky.

Zabít ho mohlo také stříbro. Ale jediný stříbrem vykládaný meč byl ztracen, když odletěl do tmy a vřavy bitvy ve chvíli, kdy onoho bojovníka uchvátily hadí čelisti.

První drtivý úder zachytil Kern štítem. Bylo to jako rána palicí. Náraz jím otřásl a Kern myslel, že má zlomenou ruku. Jako by se mu maso odrazilo od kosti.

On a Daol útočili na chňapající čelisti každý z jedné strany a uskakovali před nebezpečnými smyčkami hadího těla. Kern štítem odrazil několik výpadů. Byl tak blízko, že cítil chlad sálající z ďábelského tvora. Tak blízko, že viděl skladbu šupin na jeho bílém těle. Jeho vzteklý řev zdaleka nezněl jako hadí syčení a jeho dech páchl rozkladem. Ten puch Kern poznal. Vlhká sněť.

Had uchvátil třetího muže. Kern ho neznal. Když se mu vrhl na pomoc v naději, že jeho útok přinutí hada muže pustit, chytil i jeho.

Prudký náraz mu vyrazil štít ze znecitlivělých prstů.

Jeho krátký meč se zasekával do kyprého sněhu a vířil bílé krystalky.

Náhle, jak tělo hada ztuhlo do tvrdé sněhové masy, ostří tvrdě narazilo. Málem mu to vyrazilo meč z ruky. Stále svíral jílec, ale ztratil rovnováhu a musel se předklonit.

Cítil, jak ho smyčka silného hadího těla svírá ve smrtícím objetí. Meč měl přitisknutý k hrudi a jeho ostří procházelo těsně pod Kernovým hrdlem. Hrot mu trčel nad pravé rameno. Než had utáhl sevření, podařilo se mu uvolnit ruku, ze které vypadl štít, a naštěstí se mu podařilo opřít se o hadovu tlamu dřív, než ho probodl svými tesáky.

Tento souboj nemohl Kern vyhrát. Rychle mu ubývalo sil a nebude dlouho trvat a hadí tesáky se mu zaryjí do nechráněného krku nebo do hrudi. Drsné šupiny mu odíraly kůži. Cítil ledový, páchnoucí dech, který si to démonické stvoření přineslo z ledových hlubin, odkud bylo vyvoláno.

„Vystřel!“ zařval Daol.

Kern netušil, na koho Daol křičí, ale věděl, že tam pod ním obezřetně, tak aby nezasáhl jeho nohy, seká do hadova těla. Smyčka kolem jeho těla sklouzla. Podařilo se mu o kousek posunout meč. A znovu.

Kdyby se stvoření nemuselo zabývat mužem, kterého uchvátilo před ním, byl by Kern už mrtev. Teď sotva lapal po dechu a v uších mu ohlušivě pulsovala krev. Kdyby tak měl ještě chvilku, aby mohl uvolnit meč…

V tu chvíli šíp zasáhl cíl.

Ucítil horký závan, jak prolétl těsně vedle jeho ucha a palčivou bolest na vnitřní straně předloktí, kde ho škrábnul široký hrot. Ten šíp musel vést sám Crom. Prolétl uzounkou mezerou mezi jeho krkem a paží a zasáhl hada do rozevřené tlamy.

Tělo nestvůry se otřáslo bolestí a Kern se málem udusil, protože had na okamžik v křeči zesílil sevření. Had skřípavě zařval a Kerna udeřil do tváře jeho smrdutý, ledový dech.

Pak smrtící stisk povolil. Stačilo to, aby Kern Vlčí oko uvolnil svůj meč. Začal sjíždět k zemi. Bodl vzhůru a hrot meče projel hadovou spodní čelistí a přibodl ji k horní jako třetí, kovový zub.

Dopadl prudce, nohy pod ním poklesly a na zmrzlé zemi konečně popadl dech. Had kolem sebe švihal hlavou a smyčky jeho těla bily do země. Tvrdě zasáhl Daola. Ve smrtelné křeči přitiskl Kerna celou svou vahou k zemi.

Ve chvíli, kdy si už Kern myslel, že to hrozné zmítání nikdy nepřestane, změnil se had v hromadu sněhu, která ho zavalila. Daol a Brig Dřevec mu rychle pomohli z dusivého objetí.

Daolovi pod levým okem tmavla modřina a z koutku úst mu na bradu stékal pramének krve. Ale v jeho tváři bylo vidět úlevu.

Brig vypadal, jako by had ve svých smyčkách namísto Kerna svíral jeho. Prázdné oči, ochable svěšená ramena, sotva stál na nohou. Tvář měl napjatou bolestí a usilovně se snažil nedat najevo slabost.

„Co je?“ zalapal Kern po dechu.

Hydallan a jeho skupinka lučištníků obklopili trojici schoulenou u nevysoké závěje. Většina z nich upírala svoji pozornost k hroutící se obraně barikády. Do noci vylétaly šípy a smrtelný řev hada vystřídaly bolestné výkřiky nájezdníků.

Už dorazili také první Slainovi válečníci s náručemi polen a větví a začali svá břemena odhazovat pod ledovou stěnu. Někteří ani nečekali, až bude hromada dost vysoká, aby po ní mohli přelézt, vyskočili na barikádu a sklouzli na druhou stranu. Bitva se převalila přes barikádu a vrčení mastifů a jejich bolestné kňučení se mísilo s třeskotem mečů.

„Tak co je?“ naléhal Kern a šmátral ve sněhu po meči a štítu. Když meč našel, na štít zapomněl.

Brig Dřevec nakonec pokrčil rameny. „Jen už to podruhé nedělej.“

Improvizovaná rampa už dosahovala do poloviny výšky barikády. Brig si natáhl luk na záda, vytasil široký meč a začal na ni šplhat ve chvíli, kdy s meči v rukou doběhli udýchaní Reave, Nahud’r a Ossian.

„Co nemá dělat?“ vyzvídal Reave mezi dlouhými výdechy.

Daol ho lehce klepl pěstí do hrudi. „To necháme na potom,“ řekl a postrčil ho k hromadě dříví.

Nahud’r a Ossian pomohli Kernovi vstát a pak je následovali. Hydallan, Aodh, Garret, Ehmish a Mogh lezli dovnitř a přidávali se ke Slámovým bojovníkům, kteří se hrnuli dovnitř s tasenými čepelemi, žíznící po krvi Vanirů. Brig, Daol a Reave vyčkávali jako malý ostrůvek uprostřed moře chaosu. Za nimi s kletbou dopadl starý Finn, protože si o zmrzlou zem narazil koleno.

„Zbytek je hned za mnou," řekl Kernovi.

Reave už odsekl jednu hlavu. Ossian a Ashula se rozdělili jen na okamžik, když dorazili raněného Vanira, snažícího se ukrýt za závějí.

Jiný nájezdník se snažil proplížit podél barikády, ale když ji Desagrena přeskočila kus před ním, byl jeho pokus prozrazen. Srazil ji na zem a rozpřáhl se mečem jako obrovskou dýkou. Setřásla muže ze sebe, uhnula, a hrot ji minul. Na druhý pokus už neměl čas.

Několik mužů se rozeběhlo Dese na pomoc. Nejrychlejší byl Ehmish. V běhu srazil ohromného válečníka na zem. Když se snažil zvednout, prosekl mu mečem hrdlo. Vanir se zhroutil. Ehmish ho dorazil krátkým bodnutím do hrudi.

Desa nechala vykuleného a zadýchaného Ehmishe ostatním. Reave poplácal mladíka po zádech. Nebylo co dodat. A i kdyby, nebyl by na to čas.

„Budeme se držet pohromadě," přikázal Kern úsečně. „Přední zvednou štíty, aby nás chránili proti šípům. Když to půjde, jděte dva na jednoho. Raněné nenechávejte samotné, ale jinak se nebudeme zastavovat. Chci toho čaroděje."

Jeho bojovníci souhlasně zamručeli a skupina vyrazila vpřed, aby se přidala ke stovce dalších Cimmeřanů, kteří se kolem nich hnali do všech směrů.

Tito bojovníci, sešikovaní podle klanů a vesnic, se rozbíhali do křídel a sráželi k zemi nájezdníky a jejich psy. Malá Kernova skupina byla na špici a útočila přímo do chřtánu vanirské obrany. Daol a Brig po stranách rozsévali smrt svými šípy, vpředu běžel Reave se širokým mečem v ruce, Kern ani ne půl kroku za ním. Zbytek jeho lidí vytvořil klín, který prorážel otřesenou obranu Vanirů.

Ymirishský čaroděj a jeho dva bělovousí společníci neměli šanci. Kernovi lidé se na něho vrhli jako vlci na poraněnou zvěř. To už Daol a Brig vystříleli všechny šípy a v jejich rukou se objevily meče. Trojice Ymirishů se připravila na boj, dva po stranách zjevně chránili prostředního, který stál poněkud vzadu.

Přestože už čaroděj neměl čas ani sílu na vytvoření dalšího sněžného hada, nebyl ještě úplně v koncích. Před Kernovými lidmi vybuchl sníh a zasáhl Cimmeřany jako tisíce rozzuřených, drobných

ledových vos. Někteří, dočasně oslepeni, couvli několik kroků dozadu nebo do stran.

Reave, který byl naplno vystaven síle útoku, padl na zem a Kernovi nezbylo, než mu přeběhnout po zádech. On, Ossian a Nahud'r jako první proběhli tou malou, oslepující bouří.

Jeden z bělovlasých válečníků před nimi třímal široký meč, druhý válečnou palici. Nahuďr se vrhl na jednoho, Ossian na druhého, takže Kern mohl mezi nimi proběhnout a se zdviženým mečem zaútočit na Grimnirova čaroděje.

Vysoký Ymirish držel v jedné ruce dlouhou dýku a důtkami v druhé se snažil udržet si Kerna od těla. Na odhalené hrudi měl namalovány nebo vytetovány veliké, ďábelské žluté oči. Vypadalo to jako kresba na kápi kobry. Na každém předloktí se mu leskl stříbrný chránič. V zuřivém šklebu cenil nepřirozeně bílé zuby.

Kletbami v nordheimštině a cimmeřanštině přivolával na Kerna Ymirův hněv a zlobu zimy.

„Pozdě," pronesl Kern lámanou nordheimštinou a neustále se přibližoval.

Čarodějovy kruté oči žhnuly ve tmě. Kern věděl, že stejný přísvit se line i z těch jeho. Jeho protivník zíral užasle přímo na něj, stejně jako on, když poprvé spatřil jednoho z Grimnirových ledových mužů.

To tedy pro začátek stačilo. Kern vyrazil vpřed, čepelí krátkého meče odrazil ostnaté šlahouny důtek a bodl. Hrot projel čarodějovou hrudní kostí, přesně mezi namalovanýma očima. Pokračoval v tlaku, až se celá čepel vnořila do čarodějova těla, které pak držel vzpřímeně, dokud paže bezvládně neklesly a svaly v čarodějově tváři nepovolily.

Kern ho nechal padnout až ve chvíli, kdy si byl naprosto jistý, že z jeho těla vyprchal všechen život.

Když se Kern obrátil, byl zpečetěn i osud dvou čarodějových strážců. Jeho vyhnanci je obklopili a jejich meče se míhaly vzduchem. Sníh se barvil do ruda. Za několik okamžiků leželi všichni obrovití Severané na promrzlé zemi. Podle křiku z bojiště bylo Kernovi jasné, že i ostatní Cimmeřané zvítězili.

Průsmyk byl volný.

22

Země Zlomené nohy byly považovány za nejzrádnější oblast v celé Cimmerii. Jakmile Kern vyšel z průsmyku, bylo mu jasné proč. Bylo to ještě horší místo, než kde jeho hrstku vyhnanců zastihla sněhová bouře. Vysoko položená náhorní plošina byla rozryta úzkými kaňony a příkrými, ostrými útesy, které spadaly stovky stop dolů k hromadám balvanů a divokým, zpěněným potokům.

V letním čase skvělý odrazový můstek pro nájezdy a loupení dobytka.

Nyní ovšem velmi špatné místo pro pronásledování hord Vanirů.

Kernova skupinka stála u paty velikého kamenného oblouku, klenoucího se přes jednu z hlubších puklin. Není to pouhá rokle, ale také to ještě není kaňon, uvažoval Kern. Pod římsou, na které bojovníci stáli, se směrem od náhorní roviny hnal přes temné balvany zpěněný proud. Po jeho pravé i levé straně spadaly dlouhé ledové kaskády. Roztálý sníh, který už nedosáhl ke zpěněné hladině.

S příchodem jara se tyto zmrzlé vodopády s ohlušujícím třeskotem rozbijí do bílé vodní tříště. Teď jen jejich matně šedavý lesk vyzýval Cimmeřany ke slezení.

Severní strana nenabízela o mnoho více. Méně ledu. Příkřejší srázy mezi několika málo úzkými římsami. Na protějším srázu se úporně drželo několik prastarých zakrslých borovic, pokřivených hledáním světla a živin v úzkých puklinách světle červené skály. Kamenná lávka nebyla širší než na dvě paže a byla pokrytá ledem a sněhem. Pro jednoho muže to stačilo.

Slaine šel pochopitelně první. Teď vedl první skupinu dolů protější stěnou průrvy. Podařilo se mu najít několik uzoučkých stezek, ale většinou zlézali téměř kolmé svahy jen díky tomu, že se přidržovali puklin ve skále nebo vyčnívajících kořenů zakrslých borovic.

Kern přikrčený u převisu je sledoval, ostrý vítr mu povlával bílými vlasy. Z nějaké průrvy pod ním vyrůstal shluk zakrslých

borovic. Když se naklonil, uviděl ve větvích poštolčí hnízdo s čerstvými vejci, vykukujícími mezi kousky hnědého mechu a vlhkých listů. Reave Kerna přidržel, takže se mu je podařilo vytáhnout. Bylo jich pět.

Čtyři podal nejbližším bojovníkům a jednomu naklepl špičku. Vysrkl je a jedním douškem spolkl nepříliš chutný, slizký obsah.

Hodil skořápku do strže a nevšímal si ostrých protestů poštolek, které právě přiletěly a zjistily, že jejich hnízdo bylo vypleněno. Pevný jako drsný kámen, vyčnívající ze skalní stěny, počítal muže a ženy zlézající protější svah a hrstku těch, kteří se právě plahočili se skloněnými hlavami v prudkém větru po přírodním mostu. Pak odhadl, kolik bojovníků asi ještě čeká na přechod.

„Zase méně," řekl nahlas.

Stovka. Nejvýš pár tuctů k tomu.

Nedlouho poté, co vyšli z větrného průsmyku, po opojném vítězství a bez trvalého tlaku Vanirů, ztratil Slaine Tesák částečně moc nad svou malou armádou. Za každým skalním výchozem, každým ostrohem si Kern všímal cimmeřanských bojovníků, kteří opouštěli hlavní voj v sevřených skupinkách podle starých spojenectví.

Zapomínali na společné ohrožení, které je přivedlo do Cruaidhů. Dávali přednost své vlastní cti a potřebám svých vesnic a klanů, když výzva krvavého kopí ztratila na naléhavosti.

„Samozřejmě," odpověděl Aodh, když se mu o tom Kern zmínil. Postarší muž stál vyzývavě na okraji rokle a vítr si pohrával s jeho krátkými, rozcuchanými vlasy a lemem silného zimního kiltu. Pohladil si prokvetlý knír, který byl jeho chloubou a k němuž se pomalu přidávalo i prokvetlé strniště. „Také jsme to dělali."

Někteří z kolemstojících přikývli. Reave a Desa. Garret. Brig Dřevec stál mlčky.

Ossian si odkašlal a odplivl přes okraj. Pak pokývl k horní části rokle, kde právě trojice Cimmeřanů opouštěla hlavní proud a vydávala se jiným směrem. „Slaine jim slíbil pomstu na Vanirech. Ale oni potřebují dobytek a ženy. A modré železo.

Tauran si pořád každé ráno holil hlavu, ale Kern si všiml, že si do své dlouhé bradky vpletl několik stříbrných prstenů. Stáhl je

Vanirům zabitým v průsmyku. Nahud'r měl nový plášť, stejně tak Mogh a Doon. Ani Ehmish nepřišel o válečnou kořist; přes úzká záda měl přehozený stříbrem vykládaný meč.

Proti tomu nebyl imunní ani Kern. Zabitému čaroději vzal chrániče zápěstí a ještě našel kovové náholenice podšité měkkou vlnou z horské kozy. Každá ochrana proti ostří meče je dobrá.

Každý něco chtěl.

„Co ty doopravdy chceš, Ossiane? Přivézt domů ještě pár šperků? Dobytek pro náčelníka?"

Ossian chvilku zaváhal a pak úplně poprvé přiznal: „Dělám to pro svého otce."

Kernovi bylo jasné, že jsou nějak příbuzní. Ale otec a syn? Ossian se vydal za svým klanem a patrně i za možností nárokovat si vůdcovství v případě, že by jeho otec zemřel. Možná myslel vážně svá slova v Tauru, že tažení stojí za to už jen samo o sobě. Ale osobní důvody…

„Proč? Proč tedy jdeš s námi?"

Bojovník chvíli hleděl do hlubiny a přemýšlel. Jeho úsměv byl chmurný a hladový zároveň. Jako když se vyhladovělý vlk chystá vrhnout na svou kořist. „Ten příběh se bude vyprávět u táborového ohně," řekl nakonec.

Desa se zasmála. „Až budeš starý?" Ani se nesnažila skrýt ironii. „Nikdo z nás se toho nedožije."

Měla asi pravdu. Wallach Šedovous a Hydallan byli se svými šedivými vlasy a věkem zbrázděnými tvářemi výjimkou. Na starého Finna by v jakékoli větší vesnici pohlíželi jako na váženého stařešinu, který prožil mnoho let a přežil mnoho bitev. Větší vesnice si takový luxus mohou dovolit, protože také mají více jídla.

Pokud v sobě Finn choval zlobu kvůli svému vyhnání, nebylo to na něm znát. „V mém věku je už většina mužů po smrti. Takže mám za to, že jsem první na řadě. Připravím se na svůj příští táborový oheň."

Sám Ossian o možnosti násilné smrti prostě vůbec neuvažoval. Musel mít pevně ovázané koleno, protože v těch místech mu hrot nepřátelského meče prosekl svaly až na kost. Ale nedovolil, aby ho zranění zpomalilo, nebo dokonce aby kvůli němu musela zvolnit celá

skupina. „Bude to něco, co si moji synové zapamatují. A řeknou to svým synům.“

„Když se o tom bude vyprávět, tak možná jako o Conanově dobrodružství,“ řekl Mogh se svým obvyklým zarputilým výrazem. Kern už si všiml, že se vlastně ani jinak netvářil.

Daola ten nápad rozesmál a i Kernovi začaly cukat koutky. Jsou horší konce, než se stát součástí Conanovských legend. Vstal, poodstoupil od okraje, poplácal Ossiana po zádech a otočil ho k přírodnímu mostu.

„V časech, kdy Conan pobýval v Tauru, vytáhli proti osadě Vanirové, vedení Seveřanem s bělostným vousem. Conan vedl útok branou v opevnění a jeho široký meč se míhal vpravo i vlevo a zanechával v řadách Vanirů širokou uličku.“

Tehdy ale byl v přední linii Ossian a klestil si cestu k Ymirishovi, který uprchl dříve, než se na něho mohli Taurové a Gaudové vrhnout společně a zabít ho.

Kern samozřejmě vynechal svůj vlastní podíl na bitvě. Conan málokdy potřeboval pomoc.

Ale Ossian se ohlédl a s určitou dávkou závisti poznamenal: „Spíš se bude vyprávět o Conanově bitvě v Krvavém průsmyku, kde porazil Vaniry, když na sáních odvážně zaútočil na jejich ledové hradby a potom zahubil sněžného hada, vyvolaného ymirishským čarodějem.“

Ta pochvala způsobila, že Kern málem uklouzl hned při prvním kroku na kamenném oblouku. Než se stal vyhnancem, bylo jeho největším dobrodružstvím odehnání několika mladých kozlů jiným vesnicím a klanům, aby si s dalšími mladíky udělal jméno, aniž by dali příčinu k nějakému déletrvajícímu sváru. Ossianovi nepřipadalo správné takové překrucování a zjednodušování událostí proto, aby vypadaly působivější. Mnohem působivější než ve skutečnosti, protože Kern byl jen jednou částí útoku a nakonec potřeboval vysvobodit ze sevření sněžného hada. Daol, Hydallan a hlavně Brig Dřevec mu velice pomohli.

A jak si už před chvílí připomněl, Conan potřeboval pomoc jen zřídka.

Ale Reavea ten nápad velice pobavil. „Tohle se mi líbí,“ prohlásil, když následoval Nahud’r, Kerna a Ossiana na kamenný oblouk. Smál se burácivým, srdečným smíchem, který se dlouhou ozvěnou vracel z hluboké propasti. Několik bojovníků vpředu se nevraživě ohlédlo, ale žádný se neodvážil odporovat hromotlukovi s širokým cimmeřanským mečem.

Zvlášť ne na kluzké římse nad divokým vodním tokem.

Zdálo se, že si toho Reave vůbec nevšímá. Kráčel se svou obvyklou rozhodností a sebejistotou. „Conan z Gaudu. Hej, Nahud’re, co ty na to?“

Shemita kráčel s mečem v obou rukou naplocho před sebou. Jednu ruku na jílci, druhou svíral hrot zahnuté čepele a pomáhal si tak udržovat rovnováhu. Volné cípy látky, kterou si omotal kolem hlavy a obličeje, mu ve větru vlály přes pravé rameno.

„Conan a jeho dobrodružství se sněžným Ymirishovým hadem? Když mu do vlasů nasněžilo tolik, že jeho vlasy vypadaly bílé? Postavil ohromné sáně schopné pojmout deset mužů. Deset nejlepších mužů Cruaidhů. Sám se opřel do postroje, aby bojovníky odtáhl k úpatí ledových hradeb.“

Když Kern poslouchal Nahud’rovu variantu bitvy, které se sám teprve před dvěma dny účastnil, připadalo mu, že poslouchá příběh z jiného času a jiné země. Ledová palisáda narostla do výšky dvaceti stop a vytvořila ji magie podobná té, která stvořila sněžného démona. Mnoho mužů přišlo při pohledu do jejích modrých, ledových hlubin o rozum.

Nahuďr jakoby bezstarostně kráčel nad sto stop hlubokou roklinou, kudy se přes ostré, černé balvany valila řvoucí voda a s lehkostí rozvíjel příběh, jako by vyprávěl některé z dobrodružství Conana válečníka a Conana krále. Kern poslouchal, jen kroutil hlavou a kráčel po kamenném oblouku. Až na druhé straně si uvědomil, že ani jednou nepohlédl dolů. Vůbec se nebál, že spadne.

Na druhé straně si také uvědomil, že mnoho bojovníků z Cruaidhů a okolních usedlostí se na něho ani nepodívá, jako kdyby najednou věřili novému podání událostí. Strašlivý boj s hadem nyní trval mnohem déle a přibylo v něm mnoho šermířských soubojů. A šíp, který mu zachránil život, se najednou někam ztratil.

Zbyl jenom Conan, poměřující své síly s démonickým tvorem.

Reave sestoupil z kamenného oblouku následován Daolem a Ossianem. Všichni tři se nevesele usmívali a pokyvovali hlavami, jako by si ten nový příběh v duchu promítali a připadal jim docela přijatelný. Brig pohlédl na Kerna a jen váhavě pokrčil rameny.

„Takhle se to přece nestalo," řekl Kern mladému Dřevci.

Brig znovu pokrčil rameny. „Ale večer u táborových ohňů to bude celkem jedno."

Ale nemělo by. A s každým vyprávěním se příběh bude měnit a košatět. I když popravdě, Kernovi to bylo jedno. Hledal odpovědi a o legendy příliš nedbal. Zvlášť o legendy o Conanovi. Ne kvůli sobě. Protože všechny příběhy a zkazky měly společnou jednu věc, o kterou nestál.

Na konci téměř všichni, včetně Cimmeřanova nejlepšího přítele, většinou zemřou.

Pokud Kern potřeboval připomenout, jaká cena může být zaplacena za pronásledování Vanirů, dostalo se mu připomínky následující den, když se armáda dostala dále od hor a on uviděl první známky okupované země.

Blížil se večer a jasné, chladné slunce chvílemi proráželo mezi mraky. Kousky modré oblohy slibovaly příchod jara a mnohým, včetně Kerna, to na chvíli zvedlo náladu. Zbrázděná země ustoupila krajině s hlubokými údolími, zasněženými kopci a zurčícími řekami. Armáda, roztažená nyní v dlouhý zástup, postupovala rychlým krokem, který občas vystřídalo několik lig běhu. Chvílemi se ozývaly pochodové písně a válečníci si předávali ohořelé klacíky, kterými si černili líce, aby zmírnili odraz slunečních paprsků od sněhu.

Pochodové písně utichly toho rána, kdy minuli dva statky vypálené do základů a s vyrabovanými krechty.

Nic nepřežilo. Podle zvyku, který byl spíše cimmeřanský než nordheimský, byly hlavy celých rodin nabodnuty venku na kůlech. Nebyl tu žádný dobytek, žádná drůbež nehrabala pod stromy. Zbyly jen kosti, kusy masa a peří.

„Jako sarančata," prohlásil Nahud'r.

Přestože Kern neměl ponětí, co to je, přikývl. To slovo znělo příhodně. Drsně a odpudivě.

Brzy už podél cesty běžně nacházeli improvizovaná jatka, kde visely velmi hrubě rozbourané mršiny dobytka a ovcí. V poledne projížděli ruinami nevelké vesnice. Vanirové ji vypálili a srovnali se zemí. Jen náčelníkův dům pořád stál na vysokém pahorku uprostřed zničené vesnice. Nedávalo to smysl, dokud tam Slaine Tesák neposlal několik mužů. Vrátili se s kamennými tvářemi a oči jim žhnuly ještě divočejším hněvem.

Náčelník Cruaidhů poté nařídil, aby každý domem prošel. Kern vedl své lidi, když na ně přišla řada. Dům páchl smrtí. Kern ji ucítil ještě dřív, než se vůbec přiblížil k pevným, dubovým dveřím. Pach hnijícího masa a vyvržených střev. V ústech cítil žluklou pachuť.

Kern se spolu s Desagrenou a Ehmishem sehnul ve dveřích. Dýchal jen mělce. Mladík se okamžitě otočil a vyběhl ven. Ze všech sil se snažil, aby si zachoval alespoň trochu důstojnosti a nevyzvrátil své poslední jídlo. Desa se dívala dost dlouho a její tvář ztratila jakýkoli výraz. Když odcházela, vytáhla dýku, lehce se řízla do dlaně a krev pak rozetřela po dveřích na znamení, že alespoň někdo truchlí.

Těla byla bez hlav a jako špalky srovnána podél stěn. Většinou byla nahá, nejvýš v hadrech, které nájezdníkům nestály za to. Několik tuctů. Hlavy byly za vlasy přivázány k trámům, nebo přibity za uši. Muži a ženy. Výrostci i děti.

Všichni kromě náčelníka. Kern předpokládal, že tím byl svalnatý muž, přibodnutý za břicho kopím a dvěma dýkami v ramenou k protější stěně.

Stav těl Kernovi prozradil, že k masakru muselo dojít už před nějakou dobou. Přestože vesnice byla menší než Cruaidh, zkáza, která ji postihla, byla mnohem strašnější. Bylo to více než trest. Bylo to osobní.

23

Armáda postupovala dál. Krajinu teď tvořila oddělená údolí a porosty vysokých borovic se šupinatou kůrou. Cestou pochytali pár kusů zaběhnutého dobytka. Stačilo to, aby se všichni dobře najedli. Poté, co opustili zničenou vesnici, už nikdo nemluvil o tom, že by měli pochytat dobytek a vrátit se do Conallského údolí.

Kern se stejně nechtěl za žádnou cenu vracet. Přísahal, že vytrvá do konce, ať ho to bude stát cokoli. A nikdo z ostatních se o návratu nezmínil.

Slaine Tesák vyslal několik silných oddílů do různých směrů, zatímco hlavní síly pokračovaly na sever a západ, ke starým dolům poblíž území klanu Conarch. Vzhledem k různým klanovým zájmům to bylo nebezpečné rozhodnutí, ale nutné, pokud chtěli co nejdříve zkřížit cestu Grimnirovi. Kernově skupince nikdo neřekl, jestli má zůstat, nebo odejít. Vypadalo to, že Slaine nechá na Kernovi, kam půjdou. Po chvíli rozmýšlení pobídl svou skupinu dopředu jako předvoj, aby věděl, co je čeká a mohl se na to připravit.

Naštěstí všude nevládla jenom smrt a zkáza. Bylo známo, že na severovýchodě je přítomnost nájezdníků znát mnohem citelněji, protože právě tudy táhly do Cimmerie jejich loupeživé výpravy. Ale mnoho vesnic v zemích Zlomené nohy přežívalo a některé dokonce v Grimnirově hrozivém stínu prospívaly. To Kerna svým způsobem překvapovalo. Čekal, že nenajdou nic než rozvaliny a několik uprchlíků, kteří se budou snažit ukrýt co nejvýše v horách.

Ještě před večerem toho dne došli ke druhé vesnici, chráněné vysokou trámovou palisádou a množstvím zamaskovaných jam. Kern s určitostí věděl, že za palisádou se pohybují muži i ženy. Cítil, že se na něho i jeho bojovníky upírá množství očí. Ale vesnice byla tichá, nebylo slyšet ani vítání, ani varování a Reaveovy hlasité pozdravy zůstaly bez odpovědi.

Kern si povšiml, že Hydallan a starý Finn neklidně pozorují nedaleký skalnatý ostroh, který se tyčil nad stinným údolím a opevněnou vesnicí. „Co je?“ zeptal se starých válečníků.

Oba muži pohlédli nejprve jeden na druhého a potom na Kerna. „Nevíme to jistě. Ale bejt já na jejich místě, měl bych tam nahoře lučištníky nebo kopiníky. Hned by viděli, že se někdo blíží.“

Kern vyšťoural z váčku u opasku kousek vařeného masa a chvíli ho zamyšleně žvýkal. Chutnalo nevýrazně, bylo cítit kouřem a bylo tuhé. Alespoň vydrží. Pokývl k opevnění.

„Daole, Ehmishi. Zkuste, jestli vám dovolí přiblížit se.“

„Proč my?“ zeptal se podmračený Ehmish.

Desa předběhla Kerna s odpovědí. „Protože Daol je moc rychlý, než aby ho trefili šípem. A ty jsi moc hubený; na tebe je šípu škoda. Běžte!“

Několik mužů se zasmálo, když vidělo Ehmishův dotčený výraz, ale Kern to nechal být. Mladík se už nemohl vymlouvat na to, že je dítě. Bude to muset pochopit.

Ať to chápal, nebo ne, šíp, který vylétl zpoza palisády, dal jasnou odpověď. Zabodl se asi deset kroků před dvojicí ještě dřív, než překonali polovinu vzdálenosti k opevnění. Kern nezaslechl, co Daol řekl, ale oba se otočili a dali se na rychlý ústup.

Tentokrát se mladíkovi nikdo nesmál.

Daol šel přímo ke Kernovi, pokrčil rameny a řekl jen: „Ne.“

Stále se jim nikdo neukázal. Ani ve chvíli, kdy vylétl šíp. Vesnice dala jasně najevo, že chce zůstat stranou. Kerna to sice zklamalo, ale víc se tím nezabýval.

„Necháme je náčelníkovi Slainovi, i když myslím, že se tu stejně moc dlouho nezdrží. Doufejme, že další vesnice taky nestrčí hlavu do písku.“

Ale toho dne už na žádnou vesnici nenarazili a tábor rozbili v téměř naprostém tichu. Aodh, který měl první hlídku, se několikrát vyplašil kvůli skřípání větví ve větru a několika opožděně spadlým šiškám. Po chvilce brblání a pár dobráckých výhrůžkách se všichni zabalili do dek a schoulili se u malého, dohasínajícího ohně.

Brig si přetáhl přikrývku přes ramena jako druhý plášť a vmáčkl se mezi Desu a Ossiana. Přes ohniště sledoval Kerna, který jeho

pohled tiše a trpělivě opětoval a přihazoval větvičky na žhavé uhlíky. Po chvilce jedna z nich vzplála a ozářila skupinku třepotavým světlem. Chabý plamen se odrazil v náušnicích v Ossianově vousu a v bělmu Nahuďrových očí.

Té noci se nevyprávěly žádné příběhy a téměř nikdo nemluvil. Ossian našel ve svém vaku několik mátových listů a rozdrtil je do vody, kterou ohřál na žhavých uhlících. Pak usrkával slabounký čaj. Kern žvýkal kousek sucharu ještě ze zásob z Cruaidhů.

„Co…," začal Brig, ale hned přestal a přemýšlel, co vlastně chtěl říct. „Včera ráno jsi se ptal Ossiana, co vlastně chce."

„Ano," přikývl Kern a po chvilce pokračoval. „A ty chceš vědět, co od toho všeho čekám já, Brigu Dřevče? Už od Tauru chci totéž – hledám odpovědi."

Odpovědi na to, kým je a kde by se mohl usadit, když se ho klan Gaudů zřekl.

„Myslíš, že nějakou najdeš?"

„Ne. Ne úplně. Myslím, že můj otec byl Seveřan a nezáleží na tom, jestli si přeji něco jiného. Ale kvůli tomu jsem nemusel procházet Krvavým průsmykem." Další větvička a další vzplanutí. „Tohle jsem věděl už ve stínech země Sněžné řeky."

„Tak proč tedy?"

Kern na sobě cítil pohledy. Ehmish se nakláněl nad ohněm. Ossian a Desa naproti němu. Nahuďr po jeho pravici. Tohle nebylo důležité jenom pro Briga. Ale zdálo se, že Dřevce k jeho otázce vedlo něco osobního. Něco temného, co Kern vyčetl z jeho pohledů, které občas zachytil.

Byl to pořád Culův muž? Může mu Kern někdy důvěřovat?

„Když si uvědomím, co jsme zatím společně dokázali, ohromuje mě to. Zítřek bude další den, který strávíme mimo klan. Bez domova. Můžeme přečkat zimu v nějaké jeskyni nebo utéct na jih do zemí, které se těší Cromově přízni. Nebo můžeme něco dělat. Dávám přednost činnosti před skrýváním se nebo útěkem." Na okamžik se zamyslel a pak sám pro sebe přikývl.

Byla to stejně dobrá odpověď jako kterákoliv jiná.

„A až najdeš, co hledáš?“ zeptal se Brig. „Co potom? Zkusíš se vrátit? Vyzveš Cula… vyzveš ho jako náčelníka, když teď víš, že sám umíš být náčelník?“

Desa se pohnula, jako by se chystala na Briga skočit. V jeho slovech bylo něco nebezpečného a vyzývavého zároveň. I Kern to cítil. Věděl, že Brig zasáhl bolavé a hluboko ukryté místo.

„A co ty?“ opáčil. „Vrátil by ses?“ Všiml si, jak mladík zaváhal a zbystřil. „Kdybys při pohledu na něco mohl říct: tak, to mi stačí, vrátil by ses pak do Gaudu?“

Brig náhle vstal. Mladík nebyl nijak malý a v ramenou byl rozložitý jako kdokoli ze skupiny, snad vyjma Reavea. Kern se připravil na útok nebo na výzvu. Cokoli Briga užíralo, bylo to už téměř na povrchu. Kern nedokázal říci, proč to tak cítí, ale jeho instinkt ho varoval, aby byl opatrný.

„To je otázka, co?“ Ke Kernovu překvapení Brig poodešel od ohně a od celé skupinky. Našel si rovné místo a zabalil se do přikrývek ke spánku.

Vzplála další větvička a Kern sledoval, jak se ostatní také jeden po druhém zvedají a odcházejí na lože, aby do rána dospali, co se dá. Jen Aodh na hlídce obcházel tábořiště a vyhýbal se pohledu na Kerna, dokud ten také nevstal a nezamířil ke své plstěné podložce a přikrývkám.

V tu chvíli se zastavil a mávnutím paže přivolal Kerna k sobě.

Kerna napadlo, že snad chce něco říci k tomu, co říkal Brig, ale Aodh se jen zatahal za dlouhý knír a řekl: „Poslouchej.“

„Zase větve?“ opáčil Kern, kterému se už nechtělo hnát se zbytečně do noci.

Přesto ale zavřel oči a nechal noc působit na ostatní smysly. Táborový oheň už dohořel a ve vzduchu zůstal jen nepatrný pach kouře a popela. V nočním vzduchu byl cítit sníh, ale z protrhaných mraků sotva zasněží. Ale kromě občasného zasyčení dohasínajících uhlíků a Reaveova chrápání neslyšel nic.

Až dokud se to znovu nepohnulo. Opatrné, šouravé kroky a zase ticho. Další váhavý krok.

Aodh kývl a ukázal bradou do tmy. „Támhle.“

Kernovi chvíli trvalo, než mezi nedalekými stromy našel pomalu se pohybující stín. Když skulinou mezi mraky probleskl měsíc, zahlédl dva jantarově žhnoucí uhlíky.

„To není možné," vydechl. Bílá noha. „To za námi šel i přes kamenný oblouk?"

Musel, nebo šel jinou cestou a znovu našel Kernovu stopu na téhle straně údolí Zubů. To nebyla jen touha po potravě. Tady nešlo jen o holé přežití. Tohle hraničilo s oddaností, nebo přinejmenším s potřebou společnosti.

„Všichni máme nějaké důvody," zodpověděl Aodh nevyřčenou otázku. „Brig nemůže být nebezpečnější než vyhladovělý, osamělý vlk."

Kern si tím nebyl tak úplně jistý. Vlk na něho tehdy zaútočil z hladu a nutnosti. Kern si byl jist, že Briga sžírá zoufalství, ale nedokázal určit, o co jde. Bylo třeba opatrnosti. Je nebezpečné obracet se zády k divokému zvířeti.

To byl další dobrý důvod, proč Kern Brigovi nesvěřil žádnou z nočních hlídek.

Přesto noc uplynula bez dalších událostí. Kern se vymotal z přikrývek hned za svítání a uvítal podmračený den krátkým protažením, aby rozhýbal ztuhlé svaly a vyhnal z nich noční chlad. Ossian a Wallach se k němu přidali a ve chvíli, kdy se oni potili, noční chlad teprve začínal ustupovat z jeho těla.

Zatímco sklízeli tábor, ukázal se Bílá noha dvakrát. Za světla se držel ve větší vzdálenosti. Přestože ho zahlédli i ostatní, byl Mogh první, kdo jeho přítomnost komentoval.

„To není normální," řekl a vyslal k vlkovi podmračený pohled. Ten jako by se zalekl, otočil se a odběhl za vysokou borovici.

„A co dneska je?" opáčil Kern. Přes jedno rameno si přehodil štít, přes druhé vak, pokývl Daolovi a Hydallanovi, aby šli před ním, a vydali se na další dlouhý, celodenní pochod.

K polednímu došli ke dvěma vypáleným statkům a jednomu, který nájezdníci z nějakého důvodu minuli. Stál trochu stranou od cesty a částečně ho kryly vzrostlé akáty. Byl prázdný, nikde neviděli lidi, dobytek ani drůbež. Kromě stop ve sněhu a popela v krbu nic nenasvědčovalo, že tu ještě nedávno někdo žil.

„Buď jsou mrtví, nebo utekli,“ poznamenala Desa.

Garret přikývl. „Nebo se schovávají někde poblíž. Mohli bysme je zkusit najít.“

„Půjdeme dál,“ rozhodl Kern. „Kde jsou statky, bude poblíž i vesnice.“

Jak se ukázalo, měl pravdu. Bylo to hned na druhé straně útesu, kolem kterého se stáčel potok a hnal se dál úzkou průrvou, aby se pak stočil pod obrovský převis. Převis byl vlhký, porostlý černými a žlutými mechy a lišejníky a kouřilo se z něho. Neustále mrholilo. Na zemi náhle neležel žádný sníh a několik políček v blízkosti se zelenalo, takže to na první pohled vypadalo, že během okamžiku propuklo jaro.

Ve vzduchu bylo cítit minerály a kov. A síru. Nepáchlo to sice po zkažených vejcích, ale stačilo to, aby Kerna začalo škrábat v krku.

Ossian jako první poznal, co to je. „Horké prameny.“

Takže žádný kouř, ale pára. Teplý, minerály prosycený vzduch ležel nad vesnicí jako hřejivá houně. Potok tvořil několik tůní a poté se širokým obloukem vyhnul prvním chýším a spáleným zbořeništím. Pak pokračoval kolem palisádového opevnění, za kterým stoupala pára, nepochybně z dalších skrytých teplých pramenů.

Snad díky poloze místa, nebo jen proto, že měli co chránit, byli místní lidé mnohem pečlivější při budování své obrany. Z kamene z nedaleké skály vystavěli silnou zeď, do jejíhož vrcholu vetknuli zašpičatělé trámy pospojované kovovými pásy a koženými řemeny. Palisáda se svými konci přimykala ke strmému svahu. I velký oddíl nájezdníků si musel rozmyslet útok na takové opevnění.

Bylo zjevné, že i místní se hodně naučili, protože tu byli sevřeni mezi loupeživými Pikty z nížin a Vaniry ze severu.

Kern postrčil Daola, aby šel napřed a hledal cestu mezi nízkými návršími. Ehmish a Hydallan šli s ním. Na jedné z vyvýšenin objevil Ehmish hromadu těl napůl zasypaných sněhem a částečně zetlelých. Byl to zcela jistě důsledek veliké bitvy, která se tu musela odehrát v létě. Mrtví byli většinou Piktové. Smrt už dala jejich snědé kůži šedou barvu. Těla pomalovaná kmenovými symboly byla oblečena většinou jen do bederních zástěrek, oblíbených u jižních divochů.

Několik hlav bylo naraženo na kůly. Snad trofeje, snad varování, možná obojí.

Kern si všiml, že na konci řady je i několik hlav Vanirů. Podle rozmístění těch masek smrti se dalo poznat, kde skončily pozdně letní útoky Piktů a kam až se dostali Vanirové. Nejčerstvější hlavy, získané během zimy, patřily Seveřanům. Nájezdníci vyráželi za potravou a na lov otroků, které potřebovali do svých dolů.

Byl tu dokonce i jeden docela čerstvý Ymirish s vlasy a vousy bílými jako námraza. Jeho žluté oči slepě zíraly před sebe, ale Kern si představoval, že v nich stále vidí zuřivý lesk.

Někdo z vesnice konečně zahlédl Kernovu skupinku, a z úvozu se ozval poplašný zvon. Cimmeřané se shromáždili u palisád se zbraněmi, které měli právě po ruce, a vyhlíželi, jaký nepřítel se to blíží tentokrát. Neskrývali se před hrozbou, jak tomu bylo v předchozí vesnici. Naopak se zdálo, že příležitost k boji vítají.

Kern nespěchal. Blížili se k vesnici ve volné formaci, aby byli všichni dobře vidět, a hledali nejschůdnější přístupovou cestu, zatímco náčelník vesnice nejspíš svolával stařešiny a své nejlepší bojovníky. Kern doufal, že když se budou cítit v bezpečí, nezaútočí. Ať už ze strachu, nebo jen ze zvyku.

Fungovalo to. Když se Kernovi lidé zastavili o něco více než na dostřel šípu od vesnice, vyslal jim místní náčelník naproti skupinku bojovníků. Měli stejně drsné rysy jako Reave, který je podědil po matce, původem z klanu Conarch. Kdokoli z nich mohl být jeho vzdálený příbuzný. Kern si všiml, že někteří z jeho bojovníků si Reavea krátce a s nevolí změřili, ale jejich zraky se vzápětí zase otočily dopředu a ruce zůstávaly v blízkosti zbraní. Tohle nebyla tlupa zdeptaných mužů a žen. Všichni drželi hlavy vzhůru a oči jim dychtivě plály.

Jediná žena v přicházející skupince byla stejně vysoká a urostlá jako kterýkoli z mužů a na rtech jí pohrával krutý úšklebek, který Kernovi připomínal sice menší, ale neméně divokou Desagrenu.

„Lidi z údolí," odfrkla pohrdavě.

Měla temně modré oči barvy podzimního šírání a lesklé havraní vlasy nosila stažené do pevného drdolu na temeni hlavy. V ruce nesla kopí a přes záda jí visel meč.

„Ale ne Cruaidhové, ani z klanu Maugh.“

To Kernovi připomnělo bojovníky kteří se už vydali do zemí Zlomené nohy a tímto směrem.

„Ty jsi ten s vlčíma očima,“ řekla a trochu sklonila hrot kopí. „Já jsem Ros-Crana. Nechtělo se mi věřit, že existuje Ymirish, který není z Nordheimu a není vyznavač Grimnira. Vy jste z klanu Gaudů?“

„Ano,“ přiznal trochu zaskočený Kern. Udivovalo ho i to, že zjevně velí mužům. Díky Cromovu požehnání bylo mnoho cimmeřanských žen stejně silných jako muži, ale jen málo z nich se vydávalo na cestu bojovnic.

„Jsme z klanu Gaudů, z klanu Taurů a ze zemí na jihu,“ odpověděl a pokývl směrem k Nahuďrovi.

Ros-Crana spustila kopí podél boku a držela je jen zlehka. Kern nepochyboval, že vmžiku dokáže přejít do střehu.

„Pak můžeš předstoupit a hovořit s náčelníkem Narachem. Také o tobě slyšel.“

Kern obezřele obhlížel dobře obsazené opevnění. „Pevné hradby a mnoho urostlých bojovníků,“ ocenil. „Byl bych rád, kdyby se váš náčelník se mnou setkal vně pevnosti.“ Hlavně vně těch zdí.

Dotčeně vzhlédla. „Mé slovo je záruka tvé bezpečnosti, Vlčí oko. Pokud je to málo, otoč se a vrať se do svého údolí. V opačném případě je ti dovoleno jít až k bráně.“ Pozdvihla kopí v obranném gestu. „Ale za hradby stejně nesmíš.“

Zdálo se, že toto omezení je alespoň pro ni významné. Kern se chtěl zeptat proč, ale hned se mu dostalo vysvětlení.

„Pokud si Grimnir pro tebe přijde, nebudeme stát mezi vámi.“

24

Slunce nad piktskou divočinou se už sklánělo k západu, když Kern přivedl Slaina k vesnici. Na zemi se nedloužily žádné stíny, neboť husté mraky propouštěly jen šedý přísvit, ale chlad ohlašoval příchod šírání.

Lidé v údolí i jeho okolí pokračovali ve své práci. Jen se zdálo, že s blížícím se večerem zrychlili tempo. Dobytek se vracel ze vzdálených denních pastvin a mnoho obydlí potřebovalo opravy. Několik žen stále pracovalo na polích zavlažovaných teplým deštěm padajícím ze skalního převisu. Řada výrostků za pomoci kožených řemenů nosila dovnitř ostrohranné kameny velikosti lidské hlavy a skládala je na hromadu, kterou bylo možné zahlédnout úzkou branou. Menší děti vyhrabávaly plochými kameny obrysy nových lapacích jam.

Tesák při pohledu na tu organizovanou práci uznale pokýval hlavou. „Jakže se to tu jmenuje?“ zeptal se.

„Callaugh,“ připomněl mu Kern. Také už věděl, že je to zdejší hlavní opěrný bod. „Každá armáda, která jde do Conallského údolí Krvavým průsmykem, musí narazit na Cruaidh, stejně tak armáda táhnoucí na sever musí projít nejvýše půl dne cesty odsud.“

Díky své poloze a horkým pramenům to byla pro klan Conarch důležitá vesnice. Významná byla i pro Vaniry, takže pravidelně zkoušeli prorazit jejím opevněním. Několik dalších hromad těl a několik tuctů vanirských hlav na kůlech dokazovalo, že to tu nájezdníci neměli jednoduché.

A také to, že zdejší bojovníky není radno podceňovat.

Slaine Tesák souhlasil se setkáním. Ale také neměl jinou volbu než následovat Kerna, který vedl svou malou armádu na sever.

Protože Ros-Crana i náčelník Narach o nich už věděli, bylo Kernovi hned jasné, že náčelník Cruaidhů musí ihned začít vyjednávat, nebo mu hrozí útok do zad, přestože sám pronásleduje Vaniry. Na jeho návrh se oba náčelníci sešli pod zdmi pevnosti

Callaugh. Tesák si s sebou mohl vzít nejvýš deset mužů. Na znamení míru byly jílce mečů a dýk přivázány koženými řemeny k pochvám nebo opaskům. Tětivy luků povoleny a hroty kopí obaleny kusem kůže. Kern uvázal svůj meč pevným uzlem. Už pod těmi hradbami jednou stál. Věděl, že by nebylo dobré ještě zvětšovat vztek Callaughanů, až se dozvědí, co Slaine požaduje.

Několik mužů s náručemi plnými dříví zachmuřeně a nevraživě sledovalo jejich příchod.

Gard Foehammer kráčel vedle svého náčelníka a rozhlížel se nalevo i napravo. V ruce nesl kopí s připevněným liščím ocasem, který byl znakem klanu Cruaidhů.

„Jsi si jistý, že to byl dobrý nápad?“ ucedil koutkem úst.

Kern mohl jen doufat.

V sirnaté mlze, která se táhla nad vesnicí, se ztrácela většina jejích obyvatel, a stejně dobře mohla skrýt jakoukoli léčku. U Cimmeřanů ale nebylo obvyklé, že by porušili dané slovo. Když už museli zabíjet, zabíjeli v otevřeném boji. A proč vůbec lhát? Crom je obdařil schopností postavit se pravdě čelem.

Přesto bylo velmi prozíravé, že Tesák přikázal Gardovi nést kopí se znakem klanu. Kern z vlastní zkušenosti věděl, že Gard dokáže strhnout kožený obal hrotu (nebo rovnou bodnout) dříve, než by kdokoli stačil jen pomyslet na obranu. Pokud dojde ke komplikacím, neprodá klan Cruaidhů svou kůži lacino.

Ros-Crana se s nimi setkala na svahu pod palisádou. Doprovázeli ji tři bojovníci s dlouhými kopími se zakrytými hroty a meči přivázanými k pochvám. Tesák a Foehammer ji odhadovali s mírným respektem a opatrností. Kernovi stačilo několik minut v její společnosti, aby ho nepřekvapovalo, že právě ona je válečný náčelník vesnice. Jak se ukázalo, byl Narach její mladší bratr.

Tento poznatek samozřejmě předal dál.

Ros-Crana neztrácela čas a pokynula skupině sestávající z Kerna, Daola, Reavea, Desy a Ossiana, aby šli před ní. Náčelník Slaine s sebou vzal čtyři své nejsilnější válečníky. Společně tvořili poměrně slušnou sílu.

Když kráčeli ve stínu opevnění, všiml si Kern, že na Slaina Tesáka udělalo podobný dojem jako na něho. Nejenže byla jeho

kamenná základna široká na tři délky paže, ale navíc byla stmelena „blátem a rozemletým kamenem, takže odolala i zkoušce naším nejtěžším beranidlem.“ Ros-Crana se ani nesnažila skrýt svůj divoký škleb. Trámová palisáda osazená ve středu kamenné základny byla pospojována ostrými svorníky a ve dvou úrovních také kovovými pásy. Každý pátý trám měl seříznutou špici, takže vzniklou mezerou mohl lučištník rychle vystřelit nebo silný muž shodit balvan na hlavy útočníků.

Zeď se táhla po okraji umělého návrší. To uzavíralo údolí až k jeho strmým stěnám, a vesnice na něm tak byla dobře chráněna před hromadným útokem. Za hradbou bylo dost místa pro stádo dobytka, drůbež a přístřešky pro zásoby a nouzové ubytování. Ne všechna stavení se ovšem vešla za hradby. Několik tuctů chýší z mazaniny a pár dřevěných domů tvořilo před hradbami několik izolovaných skupinek. Mezi nimi byl vždy ponechán větší prostor.

Kern předpokládal, že obyvatelé jednotlivých shluků stavení jsou spolu buď spřízněni, nebo spřáteleni. Volný prostor mezi skupinami domů umožňoval efektivnější obranu – pokud by nájezdníci dobyli jednu skupinu, museli útočit na druhou bez možnosti jakéhokoli krytí.

Bylo jasné, že tohle byl záměr. Důkazy útoků Vanirů byly všude. Nedávno postavené boudy a chatrče se opíraly o ohořelé zdivo domů. Stržené části kamenných zdí byly vyspraveny cementovým blátem. Pod nohama praskalo ohořelé proutí.

Místní prošli kolem kruhového stavení z lomového kamene. Tři muži na střeše usilovně usazovali nové rákosové došky a utahovali je krátkými houžvemi. Pro tři urostlé muže to nebyla žádná práce.

Kern si dokázal snadno představit, jak by ho mohli odříznout od jeho malé skupinky. Každý z mužů měl u pasu meč. Nezdálo se ale, že by při pohledu na lidi z údolí doprovázené Ros-Cranou nějak znervózněli.

Zato šest bojovníků z doprovodu náčelníka Naracha je sledovalo mnohem podezíravěji.

Callaughanská družina se zastavila na dostřel šípu od palisád, uvnitř kruhu zapálených loučí. Uprostřed kruhu stály dvě táborové stoličky. Vedle jedné bylo do země zaražené kopí ozdobené pruhy

modré a šedé látky a lebkou horského medvěda, jenž byl znakem klanu Conarch. Stařec s okem potaženým bílou mázdrou a s hustými, bílými vlasy spadajícími mu přes skráně, chodil od jedné louče ke druhé a z mušelínového váčku na ně sypal jakýsi prášek. Plameny na okamžik zazářily modře a pak zeleně. Nakonec přešly do světle žluté barvy. Louče teď téměř nekouřily a jejich světlo bylo čistší a jasnější než obvykle. Když šaman dokončil svůj úkol, vrátil se k náčelníkově boku.

Člověk, který by ho při této činnosti neviděl, by řekl, že právě on je náčelník Callaughu, a ne jen Narachův šaman. Bližší pohled prozradil, že náčelník Narach je mladší než kdokoli z jeho doprovodu. Byl mladší než Daol, nebo téměř jeho věku. Ale zjevně si vysloužil úctu starších i větších bojovníků, což ovšem neznamenalo, že by byl nějaký drobeček. Neměl sice Reaveovu výšku a jeho býčí šíji, ale Kerna převyšoval o několik palců a jeho postava tomu odpovídala. Měl nenucenou eleganci mládí a šlachovitost starého válečníka. Jako většina příslušníků klanu Conarch a lidí ze severních oblastí měl drsnou a vrásčitou tvář.

Proto vypadal starší, ale jeho oči byly stejně jasně čisté jako kterékoli jiné, které Kern za svůj život viděl.

„Takže to jsi ty, o kom všichni mluví," řekl Narach při jejich prvním setkání a zkřížil ruce na svalnaté hrudi, vystavené mrazu. Stejně ho uvítal i nyní. Z ramen mu splývал plášť ze skvrnité kožešiny horského lva, lemovaný bílou liškou.

„Záleží na tom, co říkají," odpověděl opatrně. Předpokládal, že je předcházejí hodně divoké a přikrášlené zvěsti.

Byl to ale šaman, kdo mu odpověděl. „Vyhnanec z Gaudu s vlčíma očima, který pronásleduje Ymirishe a vyzval samotného Grimnira. Říkají, že už jsi zabil sněžného hada a jednoho z těch žlutookých čarodějů ze severu."

„V podstatě," připustil Kern. Skromnost mu nebránila přiznat základní pravdu. „I když jsem si jistý, že některé drobnosti byly zveličeny."

Narach pokrčil rameny. „S tím bych mohl souhlasit, kdybychom se to dozvěděli od lidí z údolí, kteří se tu zastavili, aby vyměnili

vanirské zbraně za jídlo. Ale my to víme od vanirských zajatců.“ Narach pokývl k jednomu ze svých mužů. „Zeptej se Colina.“

„Je to pravda,“ potvrdil muž s koňským obličejem slova svého náčelníka. „Před týdnem jsme přepadli malý oddíl, který vycházel z Krvavého průsmyku. Ymirish zmizel v bouři, která se rychle hnala na západ. Zajatým nájezdníkům jsme za zprávy z údolí nabídli rychlou smrt.“

To znamenalo, že Vaniry na oplátku za léta krutostí a vraždění mučili, a když se dozvěděli dost, podřízli jim hrdla.

Cimmeřanská spravedlnost nebyla nijak mírná, ale uměla být milosrdná. Svým způsobem. Slaine Tesák všechno vyslechl na jednoduché trojnožce, navrchu potažené jen tenkou kůží. Bojovníci a poradci stáli za svými náčelníky. Nejblíže Tesákovi stál Gard Foehammer a kopí s liščím ohonem držel skloněné přes náčelníkovo rameno. Kern měl za to, že Slaine na oplátku vcelku věrně popíše nedávné události, včetně zničení Cruaidhů.

Kern a jeho lidé seděli a zvědavě čekali, kam rozhovor povede.

Narach pokynul Colinovi, a ten ustoupil zpět. „Dozvěděli jsme se, že několik tlup nájezdníků napadlo tuto část zemí Sněžné řeky a že Ymirish byl poražen u vesnice Taur. Nevěřili jsme ani polovině z toho, co říkal, když tvrdil, že se proti nim spojilo několik tuctů vesnic. Ale stačilo, že připustil porážku.“

Tesák na Kerna pohlédl jako první.

„Takže Ymirish, proti kterému jsi bojoval u Taurů, stále žije. A neúčastnil se přepadu Cruaidhů.“

Kern dospěl ke stejnému závěru. „Ale na cestě zpět do zemí Zlomené nohy musel minout Grimnirovu armádu.“

„Že by ho poslali s hanbou zpět?“ zeptala se Ros-Crana.

Desa zavrtěla hlavou, až se jí mastné vlasy svezly do očí. „Je to impozantní bojovník. O hlavu vyšší než vůdce nájezdníků, o kterém Kern říkal, že vedl skupinu nájezdníků, na které jsme narazili nedaleko průsmyku Smyčka. Takový muž se nedá jen tak snadno odstrčit.“ Z nějakého důvodu se Reave při té poslední poznámce nápadně ošil.

Ros-Crana se pochybovačně ušklíbla. Ale Kern to nebral na lehkou váhu. Vzal od Ros-Crany nabízený měch a zavdal si. Bylo to

tmavé pivo, tak husté, že by v něm stála dýka. Překvapen silou nápoje se skoro zakuckal. Rychle popadal dech, když se mu alkohol propaloval útrobami. Na jazyku mu zůstala silná pachuť zázvoru, přidaného do sudu zrajícího piva. Spláchl ji druhým a pak třetím douškem. Potom měch podal Reaveovi.

„S tím souhlasím," řekl po chvilce. „Musí být nějaká jiná odpověď." Zamyslel se. „Kdyby Ossian nevedl taurské bojovníky a my pak nebyli v přesile dva na jednoho…"

„Kdyby, kdyby, kdyby," máchl rukou Tesák, kterému už docházela trpělivost. „Všichni tady víme, co se stalo. Mě zajímá, co bude dál."

„Udělal jsi dost. Grimnirova pomsta přijde brzy." Narach pohlédl k nedalekým skalám, jako by očekával, že se severský vojevůdce objeví každou chvíli. Pak se znovu obrátil na Tesáka a v očích mu tvrdě zablesklo. „Drž se ho" – pokývl ke Kernovi –"a ten démon si tě najde."

To bylo už podruhé, co naznačili existenci osobního nepřátelství mezi Kernem a legendárním vojevůdcem. Slaine Tesák se ušklíbl. „Ten Grimnir možná je drsný válečník, ale není to bůh, aby věděl všechno, co se událo."

„Dozví se, že jste v průsmyku porazili jeho spojence," odsekl Narach. „To bude úplně stačit."

Mnoho Vanirů ustupovalo před Tesákovou armádou na západ, a ne všechny se podařilo zastavit. Někteří proklouzli. Jedna veliká skupina byla příliš početná, než aby riskovali střet, přestože Naracha bolelo, když viděl dvacet lidí odvlékaných v otrockých řetězech na sever.

„Dvacet?" zavrčel Tesák. Pokud sestoupili z hor, mohli velkou část těch otroků tvořit jeho lidé. „V rukách těch zvířat bych nenechal jediného muže."

„To se ti snadno řekne, náčelníku Slaine," řekla Ros-Crana a sevřela mohutné, sukovité pěsti. „Útočil bys na Krvavý průsmyk, kdybys věděl, že Grimnir může napadnout Cruaidh?"

„Nikdo nezná budoucnost," poznamenal Kern, když viděl, že Tesák začíná vztekle cenit zuby. „Nikomu neprospěje, když se budeme přít o to, co se mohlo stát. Co se stalo, stalo se."

„Nebylo to snadné rozhodnutí,“ protestoval Narach proti nepřímé narážce na svou čest. „Musel jsem zvážit rizika a co je dobré pro klan.“

Callaughský šaman rozvážně přikývl. „Měli s sebou čaroděje. Pozná se to. Jejich cestu pak sledují nízké mraky. Zabití takového muže vždy přivolá Grimnirovu pomstu.“

Asi proto považovali Kerna za poznamenaného. Byl to on, kdo v průsmyku probodl čarodějovo srdce. Lidé z Callaughu o tom věděli.

„Jak?“ vyštěkl s kyselým výrazem ve tváři Slaine Tesák. Kern si to už domyslel. A málokdy se mýlil.

„Včera ráno tudy šli bojovníci z klanu Maugh,“ procedila Ros-Crana. „Vyzvali nás k sázce o malý poklad zbraní z modrého železa.“ Narach vsadil několik stříbrných vanirských chráničů předloktí a náhrdelník s jedním velikým rubínem. Kořist z bojů o průsmyk. „Bojovníci od Sněžné řeky porazili mé dva nejlepší válečníky. Jeden nepřežil.“

Také vyprávěli úžasnou zkazku o Kernově boji proti sněžnému hadovi. Byla velice podobná té, kterou spřádal Nahuďr při přechodu kamenného mostu před dvěma dny.

„O to nejde,“ odbyl Tesák jak povídačku, tak opatrnost Callaughanů. „Vanirové nás pronásledovali víc než dva roky; teď pronásledujeme my je. Jestli chce Grimnir vyjít ze svého úkrytu v bouři, uvidíme, jak je to opravdu s tou jeho nesmrtelností.“

„V tom vám nepomohu. Sám jsem proti němu nikdy nestál.“ Narachova tvář zbrázděná vráskami potemněla. Zřejmě to pro něho bylo velké sousto.

„Mohu vám říct, že během let jsem vyslal dost svých nejlepších válečníků, když klan Conarch žádal o pomoc. Zprvu jsem si byl naprosto jistý, že se vrátí s hlavou toho vanirského vojevůdce. Toho Ymirishe. Když do jeho chřtánu padaly další a další životy, čekal jsem už jen na zprávu, že ho alespoň někdo dostane. A letos už jsem jen doufal, že se aspoň některý z mých bojovníků vrátí. Nikdy se nevrátil ani jediný. Jediné, co přišlo, byl požadavek na další bojovníky a zbraně, a zvěsti o bestiálním válečníkovi, kterého nelze zabít.“

Zbytek znal Kern a nepochybně i Tesák, který Seveřanovu divokost zažil na vlastní kůži. Ohromný démon s očima jako zlatý oheň a silou pěti mužů. Ne, deseti. Nesmrtelný a nepřemožitelný. Mezi Vaniry se o jeho udatnosti a síle mluvilo podobně.

To byly záludnosti legend. Stěží proti nim bojovat.

Ale Slaine Tesák to chtěl patrně zkusit.

„Neprobojovali jsme se průsmykem pro nic za nic," prohlásil. Zatínal pěsti položené na stehnech a sotva je udržel v klidu. Naklonil se dopředu. „Něco ti řeknu, Narachu, nenechám se zahnat zpět do svého údolí nějakými povídačkami a pověrčivostí. Grimnir je živý bojovník. Krvácí a dá se zabít."

„Ale ne takovými, jako jsi ty, člověče z údolí. Kdyby to bylo možné, nějaký muž nebo žena z klanu Conarch by to už dokázal."

„Conarch!" Slaine to slovo vyplivl jako doušek zkyslého piva. „Stále tak sebevědomí. Conanův rodný klan. Ale Conan je pryč, ne snad? Vyměnil svůj lid za Aquilonii. Co pro nás od té doby udělal, kromě toho, že posílá cizí vojáky, aby zkrotili cimmeřanské vesnice? Slabošské dítě, které utíká při prvním sněhu nebo jakmile ucítí první prolitou krev. Je to zrádce Cimmerie."

Narach se zvolna napůl vztyčil, ruce spuštěné podél boků, jako by samy hledaly jílec meče z modrého železa, zavěšeného na silném koženém opasku. „Aquilonia má u klanu Conarch stále svého vyslance. To jejich in– …ženýři vybudovali naše opevnění." Cimmeřan zadrhl na cizím slovu, ale nijak neskrýval hrdost, když je přece jenom vyslovil.

Tesák se také zvedl a zaujal stejný postoj. „Takže zatímco vy jste se drželi v bezpečí Callaughu a klanu, dovolili jste, aby se země Zlomené nohy staly dveřmi do zbytku Cimmerie. Vanirové si o vás sotva oškrábali bláto z nohou, když tudy táhli vraždit a loupit do mého údolí a ještě dál!"

„Tak ty mluvíš za celé údolí?"

„Je to lepší než tvoje velebení Grimnira!"

Když Kern viděl, jak se v obou arogantních mužích sbírá hněv, bylo mu hned jasné, že brzy dojde na rány. Žádný Cimmeřan by takové urážky dlouho nesnášel. Omezenější bojovníci by už jistě zpřetrhali mírová pouta svých zbraní a vrhli se na sebe. Náčelníci se

ale ovládali o něco lépe. Nebo jen chtěli využít vhodné chvíle, a vzbudit ve svých bojovnících krvelačnost.

Dokonce i Daol, u kterého Kern počítal, že si zachová chladnou hlavu i tehdy, když se bojové šílenství zmocní všech ostatních, zřejmě neměl daleko k tomu, aby sáhl po meči. Kern ho prudce udeřil do ramena. Otočil se a sevřenou pěstí udeřil do hrudi i Reavea, který mu odpověděl temným a tázavým pohledem ledově modrých očí.

Kern pak vykročil od shromážděných mužů, aby tak dal tím nejjasnějším způsobem najevo, že na něčem takovém se nechce podílet.

Odcházel.

Taková veřejná urážka vzala oběma náčelníkům řeč. Kern cítil, jak se mu jejich pohledy zavrtávají do týla. Nikdo nepromluvil. Jako prvnímu se řeč vrátila Gardovi. „Kerne!“ vyštěkl. „Kam jdeš, Vlčí oko?“ otázal se namísto Tesáka.

Kern se zastavil a ohlédl se. Stál poblíž jedné z loučí a nárazový vítr hnal plamen až téměř k němu. Byl divně cítit. Ostře a palčivě. Normální louče vydávala mdlý, olejnatý zápach. To měl jistě na svědomí ten šamanův prášek.

Viděl, že Daol a Reave jsou jen několik kroků za ním a Desa s Ossianem těsně za nimi. Jeho bojovníci za ním vytvořili malou rojnici, aby mu kryli záda a oddělili ho od Slaina a Naracha.

„Netáhl jsem se svými bojovníky zmrzlou zemí, abych zmařil jejich životy pro tvou pýchu, Slaine. Ani abych pomstil tvého syna.“ Cruaidhský náčelník se zapotácel, jako by dostal políček.

„Jsme tady kvůli Gaudu, ne kvůli Tauru. A kvůli nám samotným. A pokud naše cesta nebude stejná jako ta tvoje, najdeme svou vlastní. A vy“ – Kern pohlédl zároveň na Naracha a Ros-Cranu – „můžete zůstat za svými zdmi, nebo udeřit ruku, která rdousí naši zemi a zotročuje náš lid. Je to na vás. Měli jste na to dva roky.“

„Co uděláš? Kam odsud půjdeš, Vlčí oko?“ zeptala se Ros-Crana.

„Na sever. Všechny cesty vedou na sever. Grimnir je hlavou vanirského hada. Zničte hlavu, a tělo zemře. Když budu muset, budu ho pronásledovat přes Eiglophianské hory a do ledových pustin Nordheimu.“

„Nejspíš nalezneš jen sníh, led a bouře, Vlčí oko,“ pronesl Narach zamyšleně. „Jak chceš najít Grimnira?“

Odvrátil se od náčelníků, prošel kruhem pochodní a štiplavého kouře, a když uvolnil řemen, který poutal jeho meč k pochvě, odpověděl náčelníkovi Callaughu jeho vlastními slovy. „Najde si mě sám, postarám se o to.“

25

Byla to dobrá cesta, pomyslel si Ehmish. Krátký, ale plný život.

Mladík visel přes Reaveovo rameno jako pytel turínu. Při každém tvrdším kroku, každém nadechnutí se hryzl do tváří, aby nevykřikl bolestí, která mu jako žhavé plameny vystřelovala z rány a zaplavovala celé tělo.

Proseknutou tunikou mu prosakovala krev, cítil její teplo a lepkavost mezi prsty, když si levou rukou tiskl odchlípnuté maso k obnaženým žebrům. Dvě žebra se pod tlakem pohnula a celou levou polovinou těla mu projela strašná bolest. Dýchal rychle a mělce.

„Crome, dej mi sílu," uslyšel svůj chraplavý šepot.

V tu chvíli si přál, aby to nebyl řekl. Crom nenaslouchá slabým. Ve své laskavosti dal Cimmeřanům do vínku vše, co potřebovali k přežití v často drsných severských zemích. Chytrost, sílu a vůli postavit se všemu, co jim může tvrdý život připravit.

Díky té síle stále svíral svůj široký meč, který si upravil po bitvě v Krvavém průsmyku. Prsty pravačky nepouštěl z jílce, jako by to bylo záchranné lano hozené mu z útesu. Svaly se mu chvěly únavou, protože držel meč naplocho přitisknutý na Reaveova záda, aby jeho hrot nesjel příliš nízko a neporanil běžícímu válečníkovi nohy. V houstnoucí tmě ho chytrost a vůle nutily být zticha; kousal se do tváří a polykal krev, než aby prozradil jejich polohu neopatrným výkřikem.

Žádat víc by bylo popřením Cromových darů.

Crom se alespoň postaral o to, že Ehmish zemře v očích svých přátel a klanu jako muž, a nikoli jako chlapec.

Reave pod ním patrně vycítil mladíkův smutek. Ještě pevněji stiskl Ehmishova záda. „Neboj, budeš v pořádku," zašeptal silným hlasem, přestože měl za sebou přinejmenším ligu běhu s tíhou dvanácti kamenů na zádech. Jeho náušnice o sebe zvonily při každém těžkém kroku. „Vydrž, Ehmishi, vydrž."

Kolem se rozezněly tklivé, hluboké tóny vanirských rohů. Divoké volání se odráželo od skalní stěny po jejich pravici. Letělo mezi stromy za nimi a ozývalo se i zleva před nimi. Přímo vepředu odpovědělo hluboké zatroubení.

„Obklíčili nás!“

To vykřikla Desagrena, která v nepravidelné řadě bojovníků běžela nejblíže Reaveovi. Desa svírala obnažený meč, ve druhé ruce nesla na řemeni uvázaný Reaveův dlouhý cimmeřanský meč.

Odpovědí jí bylo jen prudké oddechování, čvachtání sněhu a dusot bot po kamenité zemi.

Okolo Ehmishe poskakovaly stíny. V měsíčním světle tlumeném mraky jich napočítal pět… ne, šest. Mogh s Ashulou byli po Reaveově levici. Starý Finn, běžící vpravo vzadu, kulhal. Po prudkém úderu ratištěm kopí mu koleno sužované dnou oteklo jako sukovitá větev starého dubu. Pak Desa. A Aodh a Brig Dřevec hned za ní. Starší bojovník se opíral o Briga, aby ulevil podvrtnutému kotníku. Sám Brig si tiskl pravačku pevně k tělu, aby zastavil krvácení z vlastního zranění.

Spočítat, kolik bojovníků běží vepředu, ale Ehmish nedokázal. Věděl jen, že Kern určuje cestu. A byl si jistý, že i ostatní jsou naživu. Potlučení a zkrvavení, ale živí.

Kolik z nich uvidí východ slunce, však zůstávalo otázkou.

Vanirům trvalo dva dny, než si uvědomili, že mají mezi sebou vlka. Vlka, který kráčí po dvou a vede krvežíznivou smečku. Když opustili Callaugh, vydali se Kernovi vlci zvolna na sever, klikatou cestou z rokliny do údolí a přes tábořiště na úbočích hor. Hledali rusovlasé Vaniry a jejich ymirishské spojence. A nacházeli. Jejich prudké a krátké přepady zanechávaly krvavou stopu, kterou mohl snadno sledovat Slaine Tesák i náčelník Narach, a dávaly na vědomí, že nyní se lovnou zvěří stali sami nájezdníci. Skupinka bojovníků přišla k nějakým šrámům a puchýřům a velkému množství zbraní, jídla a výstroje.

Onoho dne si zvolili za cíl tábor s otroky nedaleko starých conarchských dolů. Daol a Brig, kteří měli nejlepší oči, ho pozorovali v kalném šírání. Napočítali půl tuctu hlav čerstvě nabodnutých na kůlech. Mohli to být místní nebo některá z menších

skupinek, které se oddělily od Slainovy armády. V tuto chvíli to stejně bylo jedno; mrtví jako mrtví.

Rovněž byli svědky příchodu posil. Nájezdníci se trousili ve dvojicích a malých skupinkách. Vedli je Ymirishové. Vetřelci se začínali organizovat, seskupovali se, neboť si uvědomovali nebezpečí číhající v jejich středu.

Opět bylo na Ehmishovi vylákat je dost daleko, aby Kern mohl úspěšně provést přepad.

Reave klopýtavě seběhl krátkou příkrou stráň a málem zakopl o několik uvolněných kamenů. Dopadl na kolena příliš zprudka a hodil Ehmishe do zledovatělého sněhu na kamenitou zem. Mladík přistál na levém boku a vyhekl bolestí vystřelující od žeber.

„Opatrně," vyštěkla Desa na Reavea. Podřepla vedle Ehmishe a otočila ho na pravý bok. „Moulo!"

To už byl Kern u nich, klečel na jednom kolenu a znovu si prohlížel zranění. Jeho žluté oči se ve tmě leskly, jako by se v nich odráželo světlo měsíce pronikající protrhanými oblaky. „Je to zlé," řekl Ehmishovi, když viděl, jak moc krvácí na zasněženou, zmrzlou zem. „Ale jestli ještě chvíli vydržíš, tak přežiješ."

„Je mi dobře," procedil Ehmish mezi stisknutými zuby. Svíral je tak pevně, až ho bolely čelisti. Polkl a ucítil kovovou pachuť krve. Zašklebil se a ještě silněji si zmáčkl zraněné místo. Ostré konce kostí krylo jen několik kousků hrubé látky. Rána se táhla od vnější strany levého prsního svalu až dolů k boku a od hrudního koše se oddělil kus kůže i s masem.

Ashula také znovu zkontrolovala zranění a mlaskla. „Díky Cromovi mu ta čepel nevnikla mezi žebra."

Ehmish se rozhlížel, aby našel alespoň něco, co by mu dovolilo zapomenout na bolest. Z nedaleké horské stráně na něho zívalo temné ústí jeskyně. Byli u některého ze starých conarchských dolů. Bylo to dobré obranné postavení.

Ehmish pohlédl na vůdce skupiny. „Dostaň je z toho, Kerne."

Rohy nájezdníků se teď ozývaly ze všech stran. Některé daleko, jiné velice blízko. Zvuk se odrážel od skalních štítů a srázů a sléval se do táhlého, truchlivého kvílení.

Ehmishovi připadalo, že proti nim povstala celá krajina.

A nebyl sám.

„Celej sever je na nohou,“ poznamenal Wallach Šedovous a zatahal se za husté, hrubé vousy pod bradou. „Kolem bude víc táborů, než jsme si mysleli.“

Další zadutí do rohů. Tentokrát mu odpovědělo vlčí zavytí plné vzteku z rušení nočního ticha. Ehmish nepochyboval, že je to Bílá noha.

Kern pokývl, jako by tím zvířeti odpovídal. „Tady zůstaneme. Jsou tu dobré úkryty, a když bude třeba, můžeme ustoupit do jeskyně. Když budou útočit ve skupinkách, snadno je odrazíme.“

„A co když po nás půjdou všichni najednou?“ zeptal se Ossian.

Kern pokrčil rameny pod ošoupaným zimním pláštěm. „Tak to bude horší.“

Ehmish se bolestně šklebil, když mu Desagrena přivazovala dlouhými řemínky na ránu naskládaný čistý mušelín. Kern s ostatními zatím připravovali „pavoučí díry“. Byl to Ehmishův termín, který Kern bez námitek přijal. Byl to koneckonců jeho nápad, který mu náhoda přihrála, když tehdy poprvé odlákával Vaniry z ležení. Tehdy uklouzl a skulil se pod nízko visící větve, z nichž se na něho sesypal sníh a on splynul s okolím. Tentokrát si podobné úkryty vyrobili z pokrývek a kůží, které na jedné straně zatížili velkými kameny. Bojovník pak ležel pod plachtou zasypanou sněhem, větvičkami a kousky kůry.

Říkal tomu pavoučí díry, protože mu to připomnělo pavouky, kteří v létě a na podzim zahrabáni číhají na kořist. Velcí byli jako drozd, přední nohy měli dlouhé k uchopení kořisti a zadními silnějšími hrabali.

Vyhrabali si díru, překryli ji listem nebo větvičkou a čekali, až kolem půjde kořist. Pak hop! Chytli ji, vstříkli jed a vtáhli ji do podzemí, aby tam v klidu několik týdnů žrali a trávili.

Když Desa a Nahud’r pomohli Ehmishovi znovu na nohy a napůl ho nesli ke vchodu do jeskyně, viděl, že Kern a polovina ostatních už zalézají do svých pavoučích děr, meče v rukou, připraveni vyskočit a zaútočit. Ostatní si chystali úkryty za balvany nebo hromadami hlušiny. Tam budou čekat a vrhnou se na Vaniry, jakmile past sklapne.

Tak to alespoň mělo fungovat.

To by se ovšem Ehmish nesměl nechat zranit. Nikdy se neměl dostat do situace, ve které se ocitl dnes večer. Trocha smůly a jedno ukvapené rozhodnutí všechno zkazily. On, Doon a Desa měli udělat rozruch v táboře Vanirů a vylákat je, aby Kern s ostatními mohli tábor přepadnout a osvobodit otroky. Desa střílela mezi nájezdníky jeden šíp za druhým a Doon s Ehmishem metali z praků drobné střely.

Než za nimi Vanirové vyrazili do noci, podařilo se jim zabít jednoho strážného a několik mužů zranit.

Pak se rozdělili a každý běžel ke své připravené pavoučí díře.

Ehmish se vracel zdupaným sněhem, kde nebylo možné jeho stopy rozeznat od stop mužů, kteří tudy prošli už dříve. Sněhem zasypanou pokrývku na jedné straně nadzvedávala větev, do které stačilo jen trochu strčit. Zalehl do mělké díry a rychle přes sebe přetáhl deku i se vším sněhem.

Pak už nezbývalo než čekat, až se budou Vanirové vracet bránit tábor, a narazí na připravené Kernovy bojovníky.

Ale Daolovi a Brigovi uniklo, že v okolí táboří další Vanirové, a Ehmish se začal soukat ven příliš brzy, ve chvíli, kdy kolem probíhalo šest Vanirů, aby se připojili k sílící bitce. Dva z nich se na něho krvelačně vrhli.

Chvíli se mu dařilo odrážet výpady širokým mečem. Pak se jednomu z nájezdníků podařilo zasáhnout ho a rozpárat mu bok… otočil čepel dovnitř…

Snažil se dostat mezi žebra a zasáhnout důležité orgány.

Aodh a Reave ho zachránili; slyšeli jeho křik a přiběhli, když už stejně celý plán ztroskotal. Většina osvobozených vězňů byla tak omámena náhle nabytou svobodou, že jen popadli nějakou zbraň a rozprchli se do noci. Někteří zůstali, snad aby se pomstili, nebo si mysleli, že pohromadě budou ve větším bezpečí. Ale nebyli zvyklí bojovat ve skupině, takže jejich chabé řady jako první padly za oběť navrátivším se Vanirům.

Pak už to byl jen útěk do noci. Nekonečný běh. Troubení rohů a křik pronásledovatelů. Nohy skřípající o…

…dno jeskyně.

Ehmish se s trhnutím probral z horečnatého polospánku, do kterého upadal. Na ústech měl něčí ruku a silné paže ho vtahovaly do jeskyně. V boku mu explodovala bolest a zahnala malátnost, která se ho opět zmocňovala.

A zase. Vzdálený zvuk nohou klouzajících po štěrku a ohlazené skále. V hloubi jeskyně se pohybovali lidé.

A hlasy. Slova pronášená monotónním hlasem s nosovým přízvukem. Nerozuměl jim, protože nehovořil žádným z nordheimských jazyků, ale v poslední době slyšel už dost vanirských kleteb.

Nikdo nezkoumal, jestli v jeskyni někdo je nebo jestli nemá jiný vchod.

Nebyl na to čas.

Nahuďr tiskl Ehmishe ke stěně jeskyně. Svalnatými pažemi ho držel v nejtemnějším koutě. Leželi bez hlesu a bez pohnutí. Desa se už vrátila k ostatním. Kromě šoupání nohou a tichého šepotu se teď v jeskyni neozýval jediný zvuk. Zvenku nebylo slyšet nic, ale Ehmish si představoval, jak se Vanirové plíží blíž a blíž.

Teď chápal, proč ho černý muž tak pevně svírá. Varovný výkřik by mohl bojovníky venku přimět k běhu a jako velká voda by vpadli mezi jejich přátele.

Ale nevarovat je znamenalo nechat jim v zádech bojovníky se kterými vůbec nepočítali.

Uvnitř jeskyně se zachvělo světlo, vykrojilo v absolutní tmě několik stínů a pak se ztratilo. Asi svíčka, napadlo Ehmishe. Dýchal rychle a mělce jako poraněný pes. Doufal, že i někdo venku to světlo zahlédl, že nebylo příliš daleko od vchodu do dolu.

Po ostatních nebylo vidu ani slechu. Bylo to na nich. Mladý Gaud stále svíral stříbrem vykládaný široký meč. Předpokládal, že i černý Shemita má po ruce svůj scimitar.

Ale Vanirů bylo mnoho. Víc, než si Ehmish myslel, se jich plížilo starým dolem. Už cítil jejich přítomnost ve skále a slyšel šoupání a klopýtání mnoha nohou. Jeskyní se kroutily a míhaly stíny, napočítal čtyři… pět… šest mužů blížících se k nim. Nahuďr lehce přejel Ehmishovi prsty přes víčka. Mladík gesto ihned pochopil. Přimhouřil oči, aby se mu nelesklo bělmo.

Zahlédl pohyb; to první Vanir prošel kolem nich ke vchodu s taseným mečem v ruce a zuřivě vyceněnými zuby. Pak druhý. Třetí. V tu chvíli se Ehmish rozhodl.

Uvědomil si, že to bylo jeho rozhodnutí, být s těmito muži a ženami. S těmito bojovníky. Pokaždé, když musel vyrazit kupředu. Každá liga, kterou uběhl po jejich boku. To všechno byla jeho volba. Kern a ostatní stáli při něm, protože on dělal totéž pro ně. A udělal to i nyní.

Vytrhl se z Nahuďrova sevření a překulil se do jeskyně s mečem napřaženým proti nechráněnému břichu nájezdníka.

Teplo zalilo jeho meč i ruku. Slizké a smrduté. Pach výkalů prozrazoval, že zranění je hluboké. Stísněnými prostorami se rozlehl mužův bolestný výkřik. Dunivě se odrážel od stěn a venku to muselo znít jako řev raněného draka.

Nebyl čas myslet na bolest, která opět zachvátila jeho bok, ani na krev, znovu tryskající z rány. Jen jeho meč vířil a zasekával se do masa. Ostatní nájezdníci stáli strnule kolem, překvapeni náhlým zjevením bestie ve svém středu. Vlk!

Jeden z Kernových vlků.

V pavoučí díře byla naprostá tma. Kern ležel tváří na plstěné podložce od Daola, položené přes ledovou břečku a ostré kusy hlušiny z blízkého dolu. Sníh na zádech a nohou ho tiskl k zemi. Jeho halena ho chránila před nejhorším, ale některé ostřejší kameny se dostaly skrz chatrnou kůži, pod kterou mu pak na hruď zatékaly stružky roztátého sněhu.

Malý prostor se za chvíli zadýchal a uvnitř bylo horko a vlhko. Z plsti se začínaly uvolňovat pachy. Žluklý pach Vanira, který se do deky balil kdovíkolik nocí. Jeho vlastní pot a také krev. Dokonce i vůně po milování s Maevou byla stále patrná. I když to bylo možná jen zbožné přání. A hluboko pod tím vším stále přetrvával pach zvířete. Horská koza nebo mamut. Něco, co se z vlněné příze nikdy nevyvětrá ani nevypere.

Troubení vanirských rohů slyšel jen zastřeně, ale stále se blížilo. Zvuk sílil. Nedokázal sice určit směr, ale předpokládal, že se blíží ze všech stran kromě východu, kde cestu ztěžovaly horské srázy.

Kéž přijdou jen po malých skupinkách. To jediné si Kern přál. Po dvou. Po třech, po čtyřech. V tom případě by jeho lovecká smečka mohla dostat nájezdníky beze ztrát na životech a možná i bez zranění. Taktika smečky Kernovi vycházela. Smečka je vždy silnější než několik osamělých dravců.

Ozvaly se výkřiky. I přes vrstvu sněhu a tkaniny v nich bylo slyšet zmatek a bolest. Kernovi bojovníci patrně zasáhli Vaniry hůře, než si mysleli. Naříkavé tóny umlkaly, ale těch několik zbylých znělo pronikavěji. Vzrušeně.

Pak nic.

Sneslo se ticho. Pokud tu ještě Vanirové byli, museli být blízko. Velice blízko. Možná šplhají ke starému dolu a očekávají další přepad. Nebo ho sami chystají.

Údery srdce odměřovaly dlouhé okamžiky napětí a Kern si představoval nájezdníka kradoucího se v dobře čitelných stopách jeho bojovníků. Kopí nebo meč připravené k ráně, štít přitisknutý k tělu chrání srdce a hrdlo.

Tam! Teď uviděli nepřirozeně nakupené hromádky sněhu a okamžitě věděli, co skrývají. Nepohnula se ta jedna? Jen trochu? Stačilo by jen prudší vydechnutí nebo zavrtění na ostrém kamenu.

Rusovlasý Vanir si odhazuje dlouhý cop přes rameno, mává na přicházejícího Ymirishe a ukazuje na zrádný pahrbek. Kern má náhle sucho v ústech a cítí hořkou příchuť adrenalinu.

Plíží se sem další bojovníci a číhají na každý zrádný zvuk. Po jednom či po dvou se zastavují u každého pahrbku, zbraně připravené ke smrtícímu úderu.

Pavoučí díry se staly hroby pro Kerna a polovinu jeho lidí.

Někde vedle se skutálel uvolněný kámen a těsně u Kernovy hlavy to zadunělo, když někdo seběhl z hromady hlušiny.

Kern se překulil, shrábl podložku pod sebe a uvolnil si ruku s mečem. Do tváře mu vlétla hrst sněhu. Prudce ji setřásl. Právě včas, aby uviděl vysoký stín stojící nad ním s kopím či oštěpem a švihající dlouhým ratištěm; Kern spustil svou past těsně před tím, než protivník stačil bez námahy zasadit smrtící ránu.

Jeho krátký meč vyrazil proti protivníkovu břichu, ale ratiště kopí na poslední chvíli odklonilo hrot stranou. Opětovaný výpad málem

přibodl Kerna k zemi, ten ho ale odrazil plochou čepelí a překulil se protivníkovi pod nohy, aby ho zbavil rovnováhy. Přitom švihl mečem po jeho nechráněné hrudi.

Ale zarazil se, když si všiml silného vlněného kiltu, běžného v celé Cimmerii. Nebyla to ocvočkovaná nebo z pruhů kůže sešitá suknice. Tohle by nepřítel neoblékal.

A určitě by se mu na opasku nehoupal cruaidhský liščí ocas.

Kern si nebyl jistý, čeho si Gard Foehammer všiml, že zastavil svůj útok, ale oba bojovníci se ve stejný okamžik zarazili s napřaženými zbraněmi. „Zadržte!“ sykl ostře Kern na své spolubojovníky, aby se nedopustili stejné chyby jako on.

Další jeho bojovníci seskákali z okolních stromů nebo se vynořili zpoza balvanů a křoví. Kern, udivený Gardovým náhlým příchodem, opatrně vstal. Za ním už stálo několik Cruaidhů. Na čepelích jejich zbraní lpěla krev.

„Co ty rohy?“ zeptal se.

„Hroznej kravál,“ odtušil Gard. „Přepadli jsme je zezadu, sotva se na něco vzmohli.“ Pak zavrtěl hlavou. „Nasadil jsi ostré tempo, Kerne Vlčí oko; sotva jsme ti stačili.“

Snad by ještě něco řekl, ale v tu chvíli z jeskyně zaduněl řev raněného zvířete. Pak následovalo řinčení oceli, bolestné výkřiky a kletby v nordheimštině.

„Ehmish!“ vykřikl Kern a celá jeho skupinka se jako jeden muž rozběhla ke vchodu do opuštěného dolu.

Desa byla nejblíže, protože jakmile pomohli mladíkovi dovnitř, ukryla se vedle vchodu. Nakrátko zmizela uvnitř, ale vzápětí se vypotácela do stříbřitého měsíčního světla v objetí mohutného muže, který se ji snažil omráčit jílcem meče.

Desa podklesla, ale nebylo to slabostí. Skulila se na zem a táhla zarostlého Vanira s sebou. Při pádu mu vrazila nohu do břicha a přehodila ho přes sebe přímo proti Wallachovi Šedovousovi a Hydallanovi. Jejich meče několika ranami nemilosrdně ukončily život omráčeného bojovníka. Kern, Reave a Daol doběhli, právě když se Desa zvedala na nohy, a celá šestice se rozeběhla kupředu.

Kern je ale vzápětí zarazil, protože výkřiky a řinčení oceli ustaly stejně náhle a překvapivě, jako začaly.

Vyčkávali, nechtělo se jim vpadnout naslepo dovnitř. Desa měla štěstí, že ji Vanir při jejím ukvapeném vpádu do tmy neprohodil. Ticho chvějící se v ústí jeskyně naznačovalo, že nebezpečí, ať to pro muže uvnitř dopadlo jakkoli, už pominulo.

Pro dva muže, jak se ukázalo. Nahuďr zůstal s Ehmishem o něco déle, a teď vyšel ven s mladíkem opřeným o rameno, zesláblý a kulhající, ale přesto na nohou. Ehmish měl tvář zkřivenou bolestí a vztekem. Vypadal strašlivě, protože jednu polovinu obličeje měl rudou od krve a druhou špinavou od hlíny a otlačenou od štěrku.

„Měli jsme jeskyni napřed prohlédnout," bylo jediné, na co se Kern vzmohl.

Ehmish se na něho zašklebil. I zuby měl od krve. Odplivl si stranou. „Jo. To jsme měli," přisvědčil.

Pak se z Nahud'rova sevření zhroutil Kernovi do náruče.

Kern položil mladíka opatrně na zem a musel své lidi okřiknout, aby se netlačili dovnitř. Několik nejbližších hrubě odstrčil a snažil se nahmatat tep na mladíkově krku. Puls byl nitkovitý, příliš rychlý, příliš slabý, ale Ehmish žil.

„Pusť mě," zašeptal do Kernova ucha hlas suchý jako pergamen.

Pevná, jaterními skvrnami posetá ruka uchopila Kerna za rameno a odstrčila ho od ležícího bojovníka. Nepodvolil se ani tak síle, jako sebedůvěře a smělosti, které ze stisku cítil. Kern pohlédl do tváře onoho muže a na mázdru kryjící jeho pravé oko. Callaughský šaman věděl dobře, co má dělat a vyzařovalo to z něho stejně, jak to Kern viděl u léčitelů i vojevůdců.

Naklonil se nad Ehmishem a už hledal v jednom z mušelínových váčků, které mu visely u pasu.

Příchod starého muže stavěl před Kerna mnoho otázek. Otočil se na Garda, nyní doprovázeného Slainem Tesákem a Ros-Cranou, která třímala za dlouhé, mrazivě bílé vlasy hlavu mrtvého Ymirishe. Mezi Cruaidhy a Callaughany bylo shromážděno asi dvanáct bojovníků. Zvenku slyšel, jak náčelník Narach někde ve tmě řeční ke svým mužům.

„Vy oba?" vyhrkl nevěřícně. Být zachráněn vůdci dvou mocných vesnic mu připadalo příliš dobré, než aby to byla pravda.

„Museli jsme jít za tebou; nedalo se tomu odolat,“ řekla Ros-Crana a potěžkala svou trofej, ze které do rozbředlého sněhu odkapávala pomalu se srážející krev. „Celá Cromem prokletá země za tebou i před tebou je na nohou. Označil jsi cíl, kterému nikdo neodolá.“

V jejích slovech a hlasu bylo skryto něco, z čeho Kernovi přeběhlo po zádech vítězoslavné zamrazení. „Nikdo?“

Slaine Tesák zkřížil paže na prsou a zahleděl se do tmy, jako by vyhlížel další bitvu. „Konečně. Po tak dlouhé cestě a tolika životech.“

Kern nepochyboval, že Slaine myslí především na svého syna Alarika.

Nakonec to ale byl Gard Foehammer, kdo mu dal přímou odpověď. Snad také myslel na mnoho životů zmařených v Cruaidhů a pak v Krvavém průsmyku. Byl to ale válečník každým coulem a věděl, jak si udržet cíl na dohled, když už ho jednou spatří. „Grimnir, Kerne.“ Obránce Cruaidhů otočil kopí a zarazil je do zmrzlé země. Jako kdyby dobíjel nepřítele. „Shromáždil svou armádu nedaleko Conarchu. Vylákal jsi z brlohu samotnou bestii.“

26

Následujícího rána ležela nad zemí vlhká, chladná mlha. Zahalila tábor Cimmeřanů ještě před svítáním a omezila viditelnost sotva na vzdálenost hodu kamenem. Zahalila do stínu bojovníky, ať ještě spali, posedávali, či se trousili po táboře a připravovali se na nadcházející den.

Kern se probíral jen zvolna a neochotně. Večer Ros-Crana prohlásila, že do Conarchu už nezbývá mnoho cesty, a vyhlídka na možnou bitvu nedala Kernovi usnout. Zachumlaný v pokrývkách a opřený o strom zíral do ledové tmy a pozoroval páru stoupající mu od úst. Naslouchal pronikavému vytí Bílé nohy, který držel hlídku někde na okraji tábořiště. Sledoval střídání stráží.

Nemyslel ani tak na to, co ho může potkat v příští bitvě. Byl náhle klidný, protože se zdálo, že jeho dlouhá cesta se chýlí ke konci.

Ať už dopadne dobře, nebo špatně.

Nikdo nevydal příkaz ke shromáždění, nikdo nevydal příkaz k pochodu na Conarch. Mužové a ženy se sami začali ukázněně a energicky shlukovat a po větších či menších skupinách odcházeli. Kern se šel podívat, jak je na tom Ehmish – žil, ale bude tu muset zůstat spolu s dalšími raněnými – a cestou probudil zbytek svých lidí. Pak se sám začal připravovat. Přetáhl si přes hlavu obnošenou halenu a na nohy připnul okované náholenice. Těžký Burokův meč si přehodil přes záda. Krátký meč zavěsil na široký kožený opasek, na jehož druhé straně se už houpal dlouhý lovecký nůž. Zimní plášť s urousaným lemem z vlčí kožešiny si přehodil přes ramena.

Ostatní zbraně a jídlo zabalil do přikrývek, které převázal kusem žíněného provazu. Oba konce balíku pak spojil koženým řemenem a přehodil si jej přes rameno. Na záda si ještě zavěsil nový štít, pak si dřepl k vyhaslému ohništi a čekal, až se u něho shromáždí jeho bojovníci.

Nahud'r se vymotal ze svých přikrývek už s obnaženým scimitarem v ruce. Našel si vhodný kámen a dlouhými tahy začal

brousit zahnutou čepel. Aodh a Doon rozdávali proužky sušeného hovězího a drolivé placky. Starý Finn při vstávání proklínal ztuhlé klouby a lezavou zimu.

Kern si všiml, že Reave a Desagrena přišli společně od stranou stojící skupinky zakrslých cedrů. Její ironický pohled vehnal Kernovi červeň do tváří. Pak pokývla, obrátila se a bouchla Reavea pěstí do ramene. „Hlídej mu záda, Býčí srdce.“ Když vykročila pro své věci, stačil ji Reave ještě plácnout přes zadek.

„Býčí srdce?“ otázal se Kern přítele. Daol a Hydallan už také vylezli ze svých přikrývek a začínali se chystat.

Daol nastražil uši a změřil si Reavea svýma hnědýma, jestřábíma očima.

„No jo,“ pokrčil hromotluk rameny a jeho zlaté náušnice zacinkaly. „Předtím ji tenhle orgán ale vůbec nezajímal.“

Všichni tři se významně ušklíbli, ale nebylo to na Desin účet. Nejdůležitější bylo to, co nebylo řečeno. V tuto chvíli byli prostě jen přátelé a mohli být v Gaudu a probírat lov nebo vyhlídky letního nájezdu. A když pak na sebe kývli a úsporným krokem vyrazili k severu, nikoho ani nenapadlo jít mezi nimi. Kernovi bojovníci kolem nich jen vytvořili pevnou stěnu a Kernova skupinka si začala razit cestu do čela pochodu.

Ať už dopadne dobře, nebo špatně.

To zjistí na konci dne.

Dokonce i Bílá noha se odvážil blíže, než by si Kern pomyslel. Vyčkával mezi stromy, někdy je předběhl, jako by se nemohl dočkat lovu se smečkou, nebo se držel vzadu, kde sbíral odhozené zbytky jídla.

Kern si zkoušel cvičení s mečem, která mu před Taurem ukázal Wallach Šedovous. Bodnout, blokovat, výpad. Cviky a chůze mu brzy zahřály svaly, ale hluboko v kostech, kam nedosáhlo ani žhavé letní slunce, zůstávala zima jeho věrným průvodcem. Dokonce i tehdy, když armáda vyšla podél hrany vysokého, strmého útesu z mlhy a objevilo se bezmračné nebe, Kern se třásl a stíral si chladný pot.

Všiml si, že nejeden z jeho skupiny se občas toužebně podívá k jihu a k východu. Tam, kde ranní slunce vykukuje přes západní Zuby Conallského údolí.

Domů.

Ale Hydallan nasával vzduch jako fretka. Stejně jako jeho syn, i starý lovec a stopař znal vůně a chutě Cimmerie. Měl smysly ostré jako vlk.

„Kouř," prohlásil s pohledem upřeným na špinavě šedivou mlhu, která se válela v údolích a roklích pod nimi.

Jakmile je starý lovec upozornil, všichni uviděli tmavé, sazovité chomáče. Ros-Crana neztrácela čas, když ji zavolali do čela pochodu, a potvrdila Hydallanovi, co jí prozradil už její vlastní nos.

Conarch byl v plamenech.

Případné pochybnosti vzápětí vyvrátili první uprchlíci; rodiny s dětmi hledající bezpečí v horách. Vzápětí narazili na rychlé posly, vyslané s prosbou o pomoc do nejbližších vesnic. Byli překvapeni, když narazili na armádu Cimmeřanů pochodující jim vstříc. Rychle se včlenili do oddílů a rozhlásili, že Grimnir zaútočil z ledových jeskyní v nedalekých horách a svolal armádu nájezdníků a ymirishských válečníků a čarodějů. Nejdříve udeřili na Conarch s úmyslem udržet Cimmeřany v obraně, než zaútočí na jih na Callaugh. Veliký severský vojevůdce povolal mocné nestvůry. Stvoření nesmírné síly a jiná, která útočila z mlhy s bleskovou rychlostí a ostrými spáry.

Zvěsti byly s každým převyprávěním hrozivější. Kern, namísto aby si s nimi dělal starosti, poháněl své lidi o to více kupředu a probíjel se zmrzlým sněhem, aby se už mohl setkat s tou strašlivou legendou.

Nemohl se dočkat konce.

Cesta se rozšířila, když začala klesat k zemím Zlomené nohy a ke Conarchu, k úzkému útesu, který strměl nad hlubokou roklí. Ostré skalní výběžky trčely ze země jako zuby skrze maso. Sníh činil chůzi obtížnou a nebezpečnou, protože skrýval uvolněné kameny a díry, ve kterých by se noha zlomila jako suchá větev. Na některých místech dosahoval navátý sníh až ke kolenům.

Mlha se pod bledým sluncem pomalu rozpouštěla; když do ní opět sestoupili, nebyla už tak hustá. Přesto je bílý příkrov pohltil, slunce

změnil na mdlý, světlý bod na obloze a Cimmeřany v duchy bloudící mezi stíny skalnatých pahrbků a řídce stojících stromů. Cesta se zakrátko úplně vytratila. Byl tu jen široký svah, po kterém scházeli k obklíčené vesnici. Kernovi lidé bez rozkazu přešli do ostré chůze a vzápětí do lehkého klusu. Cimmeřanská armáda se za jejich zády rozdělila do dvou proudů. Lidé z údolí vlevo, obyvatelé Callaughu a jejich spojenci vpravo.

A zepředu se neslo divoké, temné kvílení vanirských rohů, jako démoni vypuštění mezi obě přibližující se armády. K pozicím Cimmeřanů přibíhali další bojovníci z Conarchu, aby se přidali k útočné linii a zároveň lákali nájezdníky od opevněného sídla. Byli to pěšáci s meči, lučištníci, strážní s kopími i štítonoši.

Několik aquilonijských kopiníků na koních obklíčilo Kernovu skupinku a se skloněnými kopími si je ostražitě prohlíželi. Tváře pod kónickými přilbami nebyly vůbec přátelské. Bylo zřejmé, že v nich nepoznávají Cimmeřany, ale zároveň si byli jisti, že Kernovi lidé nejsou Vanirové.

Kern okamžik vyčkal, než přiběhla Ros-Crana a mávla na ně. „Jsou s námi! Vlčí oko!“

To jim stačilo. Vůdce trojice pozdvihl hrot kopí na pozdrav a všichni se zařadili za Kernovu skupinu. Kern zachytil několik znepokojených pohledů a zaslechl, jak jeden muž říká veliteli: „Vlci.“

„Jsou z Conanova vel-vys-lanectví u klanu Conarch,“ řekla Kernovi a vrátila se ke svým lidem, kteří začali vytvářet nepravidelnou bojovou linii. Aquilonské slovo znělo z jejích úst divně, ale Kern předpokládal, že znamená něco jako dar mužů.

Z řídnoucí mlhy se ozýval další křik a povzbuzování. Svah se vyrovnával a přecházel v rovnou pláň. Bílá noha objevil prvního Vanira, vskočil do suchých křovisek a vyhnal nájezdníka z jeho vlastní pavoučí díry. Ven se pak vykulila vrčící chlupatá koule, v níž se leskla kůže a ocel.

Čelisti se zakusovaly a krev prýštila. Vanir řval bolestí. Podařilo se mu ale vlka nakopnout a na okamžik ho zmást, takže se vztyčil a rozmáchl se mečem, aby vlkovi rozpoltil lebku.

Šíp zasáhl Vanira přesně do hrudní kosti.

Brig Dřevec, který tak předběhl Daola snad jen o úder srdce, sklonil lovecký luk. „Nebylo by dobré nechat je napřed prolít naši krev," řekl jenom.

Ale to nemělo trvat dlouho.

Dolehly k nim zvuky bitvy, řinčení oceli a krvežíznivý řev válečníků. Odněkud přilétl zbloudilý šíp a zabodl se do země kousek od aquilonijských jezdců. Kůň se vzepjal, ale jezdce neshodil.

Kern dal svým lidem pokyn, aby zpomalili do chůze. Pak je úplně zastavil, když se v šeru před nimi pohnul ohromný stín. Zprvu myslel, že je to další z vysokých žulových sloupů, které tu ze země trčely jako zkamenělé stromy v dávno vyschlém řečišti. Ale tenhle se hýbal. A když to pozvedlo hlavu, ozvalo se další kvílení rohů a trub. Mrštné stíny, hlídající u jeho nohou, se pohybovaly s elegancí lovců.

Jeden z těch menších stínů vyběhl kupředu. Šavlozubý tygr. Jeho kožešina byla bílá jako zimní kožich hranostaje.

Ostré štěknutí Kernova osamělého vlka se spojilo s vysokým, divokým řevem šelmy. Šavlozubý tygr zastihl Bílou nohu sevřeného mezi dvěma armádami. Obě zvířata začala rozehrávat předehru k nadcházející bitvě. Uskakovala a sekala po sobě, když tu se postup Cimmeřanů zastavil, neboť onen ohromný stín se konečně vyvalil z mlhy.

Mamut porostlý provazci hrubé, zcuchané srsti, silný jako deset býků. Sunul se vpřed, za krkem mu sedělo ohromné stvoření a vyzývavě mávalo zbraněmi. Obr. Skutečná nestvůra kráčející po dvou, démon, jehož oči žhnou zlatým světlem.

Takže zkazky příliš nepřeháněly.

Grimnir se konečně zjevil.

Ledový obr. Jeden z legendárních vlastních synů Ymirových. Přinejmenším o polovinu vyšší než vzrostlý muž, s pevnou kůží barvy starého, špinavého sněhu a svalnatými pažemi, které snadno přetrhly muže vedví. Tvář připomínala více zvíře než člověka a jeho oči plály žlutým plamenem.

Ale přesto to nebylo tupé stvoření odněkud z nejhlubších hlubin severu. Z toho, jak třímal své zbraně, byla patrná inteligence a cílevědomost. Pravou rukou vysoko zdvíhal válečnou palici a sekerou v levé ruce ukazoval k Cimmeřanům.

„Při Cromově krvi,“ vydechl hlasitě Brig Dřevec.

Z hlubin šedých mlžných vírů vystoupily další tmavé stíny; to se noví vanirští nájezdníci sešikovali po obou stranách huňatého mamuta. Urostlí hromotluci s temně ohnivými vlasy někdy s nazlátlým nádechem; dědictvím po zajatých synech Asgardu. Téměř všichni byli zarostlí hustým vousem, který jim pomáhal chránit tváře před ledovými větry nordheimských pustin. Jejich dlouhé haleny a kilty byly pošity kůží a pobity ostrými cvočky. Huňaté pláště byly utkány z vlny horských koz a z kovových přileb trčely rohy rozličných zvířat.

A Ymirishové. Grimnirovi věrní. Tucet… dva tucty! Plné dva tucty. S vlasy barvy sněhu, hrubými rysy a stejnýma žlutýma očima, které Kern vídal, když se zadíval do klidné hladiny jezírka nebo do vyleštěné oceli. Šli do bitvy s odhalenou hrudí. Někteří vedli obrovské mastify, zatím je však drželi zpět a vyčkávali, až šavlozubý tygr zabije Bílou nohu a vyklidí bojiště. Jiní mávali zbraněmi nad hlavou a dodávali Vanirům odvahy.

Dva z těchto bělovlasých mužů se vedle sebe krčili u mamutova boku. Ať Kerna vezme Crom, jestli se kolem nich nezačaly vytvářet pruhy husté mlhy. Při tom nepřirozeném úkazu začalo kdesi hluboko v mysli klíčit semínko strachu. Každý z mužů měl na hrudi vytetovány dvě oči. Divoké, žhnoucí oči. Kern byl sice daleko, ale nepotřeboval vidět podrobnosti.

Čarodějové.

A to nebyli jediní Grimnirovi válečníci. Zezadu sem stále doléhaly zvuky urputného boje. Tam v mlze jich musí být ohromné množství. Stovky.

Grimnir svolal armádu schopnou hnát Cimmeřany přes hory a mnohem dál.

27

Grimnir vyzývavě zařval. Jeho hrdelní hlas se nesl jako burácení laviny nebo praskavé dunění lámajícího se ledovce. Mamut zdvihl svůj dlouhý chobot a zatroubil v odpověď svému veliteli.

Zaburácely rohy a obrovští psi sebou netrpělivě trhali na řetězech.

Cimmeřané v nepravidelné přední linii opětovali křik a někteří mávali zbraněmi nad hlavou. Jiní zvedali své kilty, aby tak urazili mužnost Vanirů.

Pokřik mohutněl, jak se přidávali další a další válečníci. I Kern vydával drsný, hrdelní křik.

Reave shodil z ramene svinutou pokrývku a hodil ji za sebe. I většina ostatních odhazovala své věci, aby je netížily během bitvy. Pak před sebe napřáhl svůj dlouhý meč.

Daol zabodl hrst šípů do sněhu a další tři sevřel do zubů.

„Nechte je přiblížit," volal Kern na své bojovníky a všechny, kdo byli v doslechu.

Dnes nebude čas na promyšlené plány a překvapivé úskoky. Jakmile boj začne, bude rozhodovat pouze síla. Kern sundal štít z poutka a pevně ho sevřel. Aby nemusel počítat s krátkým dosahem svého mečíku, uchopil široký meč Buroka Medvědobijce. Nebyl zvyklý na jeho tíhu, ale přesto měl dobrý pocit.

„Počkejte si na ně. Počkejte!"

Ale o kus dál vyrazilo kupředu několik Ros-Craniných bojovníků a mávali meči nad hlavami. Aby nepodlehli přesile, následovala je v hrdinském útoku skupinka Slainových mužů.

Vstříc hrdinské smrti. Kern zachytil Ashulu, která si myslela, že už začal hlavní útok. Vzápětí se ze sněhu zdvihl had a udeřil mezi Callaughany.

Dva muže sevřel do vlnících se závitů. Třetí se stal obětí ledových tesáků nestvůry.

Bojovníci Cruaidhů na tom nebyli lépe. Jako by spirály řídnoucí mlhy náhle ožily, vyšlehla z nich tmavě skvrnitá chapadla a zasáhla

několik mužů. Dva z nich se s bolestným řevem odpotáceli, ruce přitisknuté ke tvářím. Vzápětí padli na zem, kde v křečích zmírali.

Tři unikli, ale ty dostala smečka mastifů a Vanirů. Psi trhali nohy a břicha, čepele divoce tančily.

Jeden z Cimmeřanů vzal s sebou dva rozložité mastify a jednoho Ymirishe. Bílý sníh se pokryl rudou krví.

Druzí dva padli, aniž by je na jejich posmrtné pouti doprovodily duše nepřátel.

Takovou urážku snesl málokdo. Jako by jim pokynul sám Crom, vyrazili Cimmeřané rozvzteklení, že jejich srdnatí – či lehkovážní – druhové zemřeli tak snadno. Cruaidhové, lidé z Callaughu či Conarchové, bylo to jedno. S divokým křikem se hnali vpřed stejně neuspořádaně, jak to Kern viděl v Krvavém průsmyku. Bezhlavě a bez rozmyslu. Hněv, rychlost a Cromova vůle stačily, aby udeřili na nepřítele a pobili ho se stejnou lehkostí jako on jejich druhy.

I Vanirové přešli do útoku. Několik Ymirishů běželo napříč před první linií a rozhazovali ploché váčky. Ostatní se shromáždili kolem válečného mamuta, jehož obrovitý pán sklouzl na zem a vyslal ho kupředu. Grimnir se tyčil nade všemi, pouze mamut ho převyšoval.

Teď už se nedalo nic dělat. „Na ně!“ nařídil Kern a dlouhými skoky se rozběhl sněhem.

Mířil ke straně, aby mohl pomoci Bílé noze dřív, než ho dostane dvojice šavlozubých tygrů. Ale na to bylo mohutné zvíře příliš mazané. Odrazilo útok jednoho tygra, druhému se zakouslo do přední tlapy a uskočilo. V sevření mezi dvěma armádami to bylo to jediné, co vlk mohl dělat. Uhýbat sem a tam a vztekle, krvelačně štěkat.

Kern nechal zvíře, aby se postaralo samo o sebe.

Běžel. Nohy hluše tepaly zmrzlou zem. Za sebou uslyšel ostré zadrnčení mnoha uvolněných tětiv. Nad jeho hlavou, mezi cáry mlhy a chomáči kouře, zaševelily dlouhé šípy. Když se opět vrátily na zem, zanechaly v řadách Vanirů dva mrtvé.

Předními liniemi se nesly různé bojové pokřiky. Nejčastější byly *Callaugh!* a *Cruaidh!*, ale kolem Kerna se ozývalo také *Gaud!* a *Taur!* Protože nevěděl, kterou z vesnic by měl považovat za svůj domov, vykřikl: „Crom!“ Za sebe i za celou Cimmerii.

Také Vanirové měli lučištníky, vyzbrojené převážně silnými válečnými luky. Jejich šípy byly mnohem rychlejší a měly plošší dráhu letu. Kern si všiml skupiny mířící na jeho smečku.

„Štíty!“ vykřikl téměř na poslední chvíli. Svůj vlastní pozdvihl ve chvíli, kdy střelci uvolnili tětivy a do železem pobitého štítu udeřily dva šípy.

Ossian také jeden odrazil. Další šíp skončil v Nahud‘rově malém kulatém štítu. Předtím ale škrábl Reavea mezi jeho býčí šíjí a ramenem. Vytryskla krev.

Aniž by černý Shemita zrušil krok, máchl před štítem svým scimitarem a odťal dřík šípu, aby mu později v boji muže proti muži nepřekážel.

Blížili se. Kožešinou lemované boty dupaly ve sněhu a šípy na obou stranách tiše přinášely smrt. Aquilonští jezdci se prohnali kolem Kernových bojovníků právě včas, aby vnikli do mezery mezi nimi a nejbližší sevřenou skupinou rusovlasých Vanirů. Jejich kopí několikrát švihla vzduchem, a když poodjeli, stáli na nohou pouze dva Vanirové.

Reave se postaral o jednoho, Ossian s Nahuďrem o druhého.

To poskytlo Kernovým lidem čas přiblížit se k nepříteli a stále držet sevřený útvar až do chvíle, kdy do sebe přední linie narazily, jako když kladivo udeří o kovadlinu. V tu chvíli se válečné pokřiky Cimmeřanů slily s troubením rohů a kletbami Vanirů.

Těla narážela na těla a čepele dopadaly jedna na druhou, na štíty a zakusovaly se do masa.

Nad chaosem bojiště se nesl křik a lomoz.

Díky prudkosti, se kterou se obě armády srazily, se do sebe na mnoha místech hluboce zaklínily. Bojovníci uhýbali a uskakovali. Přebíhali méně bráněná místa a valili se kolem urputně bojujících skupin, jako voda v peřejích obtéká balvany. Kernův oddíl byl jako opravdový vlnolam a při svém postupu vpřed rozrážel řady Vanirů. Reave se hnal vpředu a jeho meč opisoval smrtící křivky. Ossian s ním téměř držel krok, Kern, Nahuďr a Desa běželi hned za nimi. Ostatní za nimi odráželi nájezdníky do stran. Skupina chvílemi zpomalovala, ale nikdy se nezastavila. Až do chvíle, kdy se proti

Reaveovi vrhli dva rusovlasí bojovníci s podlouhlými štíty a dlouhými píkami.

Náhle byla Kernova smečka obklíčena Vaniry. Seveřané na ně divoce doráželi ze všech stran. Ve svém nosovém jazyce vzývali Ymira a stejně často i strašlivé jméno Grimnirovo.

Jeden z nich se s divokým výkřikem „Křivopříseżníku!“ vrhl na Kerna. Nebylo pochyb, co tím myslí, když uviděl muže tak podobného Ymirishovi bojovat po boku Cimmeřanů. Kern namísto seknutí bodl širokým mečem, pronikl obranou Vanirova štítu a vnořil hrot mezi jeho žebra.

Vanir zařval bolestí a pokusil se Kerna zasáhnout mečem, kterým se rozmáchl nad hlavou jako válečnou sekerou.

Kern zdvihl štít a nechal nemotorný úder dopadnout. Pevně sevřel drátem ovinutý jílec a otočil mečem v ráně, aby zranění bylo smrtelné.

Z nájezdníkových úst vytryskla zpěněná krev, zdusila jeho chropot a na Kernovu tvář dopadly horké krůpěje. Kern odskočil a vytrhl meč z rány. Vrazil z boku do Reavea a vmáčkl se zády mezi něho a Nahuďra. Všichni tři utvořili ostrůvek klidu a bezpečí v oceánu narůstajícího chaosu.

Wallach Šedovous se starým Finnem, Doonem a Moghem vytvořili další a probojovávali se ke Kernovi. Ashula, Aodh a Desa bojovali poblíž, navzájem se chránili a společnými silami zdolávali urostlejší protivníky.

Kus za nimi Daol a ostatní lučištníci vystříleli poslední šípy a sáhli po mečích. Zdálo se, že jsou nesmírně daleko.

Boj probíhal naprosto živelně. Grimnir se hnal obrovskými kroky řadami nepřátel a zanechával je za sebou polámané a zalité krví. Šavlozubí tygři se vrátili po bok svého gigantického pána a odráželi útoky zezadu, o které se někteří Cimmeřané pokoušeli.

Mamut ztěžka dusal kupředu, vedený hrstkou Ymirishů a čarodějem, který před nimi vytvářel stěnu stejné tmavé mlhy se šlehajícími chapadly, která předtím oslepila a zahubila několik Cruaidhů. Mamut byl další obtížné místo v útočné linii nájezdníků. Od tvora se odrážely meče, šípy i několik vržených kopí. Nic z toho neproniklo jeho silnou kůží.

Kernovi se zdálo, že zahlédl Garda Foehammera, jak si razí cestu ke zvířeti a severním bratrům. Přál mu, aby měl sílu samotného Croma.

V jeho okolí se boj vyvíjel příznivě. Nad bojištěm se vznášel pach krve a vnitřností a sníh byl na mnoha místech zbarven rudě. Přestože jeho lidé krváceli z mnoha šrámů, byli všichni naživu.

Kern odrazil další útok a přenechal útočníka Reaveovi a jeho těžkému meči. Vedle bolestně zaržál kůň, když mu kopí projelo hrudí. Jezdec spadl na zem jako hromada koženého řemení a kroužkového brnění. Jeho kopí prasklo. Aquilonec dopadl ztěžka na zem a umírající zvíře se mu svalilo přes nohy.

Hloupá a zbytečná zvířata.

Kern bez rozmýšlení přiskočil k muži na zemi, aby ho chránil, jak by to udělal pro kohokoli ze svých. Viděl, jak kolem zprudka oddychujícího koně obchází nájezdník, aby dorazil vojáka, který se nedokázal dost rychle postavit. Kdyby se mu to povedlo, tak snadno zaříznutého spojence by Kern dosud neviděl. Bylo mu úplně jedno, že ten muž patří ke Conanovi.

Ale překvapilo ho, že přiběhl také Ymirish a s odhalenou hrudí se mu postavil po boku!

Kernovi se zamlžily oči a vyhrkly mu slzy, jako by mu do tváře vlétl dým z vlhkého listí. Ale byl to pach jinovatky, co ho škrábalo v krku a stahovalo mu hrdlo. Čas se zpomalil a on i bělovlasý následovník Grimnirův vyrazili v jeden okamžik. Nebylo to poprvé, co jiný válečník, bez ohledu na jeho cimmeřanský oděv, považoval Kerna za hrozbu ze severu. Tohle byl jeden z mála okamžiků, kdy se takto spletl Ymirish. Tentokrát se ale tolik soustředil na svou oběť, že si svůj omyl vůbec neuvědomil.

Kernovi tančily před očima černé skvrny a plíce mu naprázdno pumpovaly, jako by zapomněly dýchat. Ale ruku měl v pořádku. Švihem se otočil a jeho široký meč přistál na Seveřanově masitém zátylku.

Na zlomek vteřiny se na Kerna podívaly žluté oči, ve kterých nebylo nic než zmatek. Zemřel, aniž by si svůj omyl uvědomil, s pohledem upřeným do Kernových nelítostných očí.

Bojištěm se rozlehly triumfální výkřiky a vzteklý řev. „Had! Je po hadovi!“

Výkřiky Cimmeřanů přilákaly Kernovu pozornost k nedalekému okraji srázu, kde se tři muži pomalu vyhrabávali z nevelké závěje. Dvěma z nich tekla krev z nosu a uší. Třetí okamžik nato padl s hlubokými ranami v hrudi a krku.

Kern se zapotácel vpřed, jako by se uvolňoval z nějakého temného sevření, a překročil Aquilonijce, jemuž těžké kroužkové brnění téměř znemožňovalo vstát. Rusovlasý Vanir zmateně zaváhal. Kern toho využil a probodl mu hrdlo. Horká krev stekla po čepeli až Kernovi na prsty. Vytrhl meč a málem při tom zasáhl do krku Desu, která ho šťouchla loktem do žeber.

„Tak už dva parchanti!“ vyhrkla. Její obvykle jízlivá tvář byla rudá touhou po krvi.

Pomohla Aquilonijci na nohy. Jeho spolubojovníci už otáčeli koně, aby mu přijeli na pomoc.

Dva. Události následovaly v tak těsném sledu –Ymirish a had – že si je Kern nemohl nespojit. Potřásl hlavou, aby si úplně pročistil mysl a rozhlédl se. Kolem sebe viděl cáry mlhy – plné tmavých skvrn a sazí – jak se rozpouštějí ve vánku.

Téměř jako by nad hlavou zahlédl střípek modrého jarního nebe.

Kern pohlédl na zem. Ymirish ležel na boku. Kopnutím tělo otočil. Z mužovy hrudi na něho zíraly dvě zlaté, děsivé oči. Čaroděj! Kern sťal dalšího z Grimnirovy kruté družiny. A vůdce Seveřanů to věděl. Nějak to vycítil. Řval vzteky. Desa popadla Kerna za rameno, otočila ho a ukázala na blížící se nebezpečí.

Grimnir si razil cestu skrze zástupy Cimmeřanů. Hnal se přímo na Kerna!

„Musel jsi ho na sebe nějak upozornit,“ zavolal na něho Reave, který právě sněhem otíral z meče zbytky obsahu střev.

Nahuďr a Aodh se postavili vedle Reavea a nechali ještě místo pro Kerna. Aodhova levá paže bezvládně visela a z hluboké rány v rameni prosakovala krev. V druhé ruce svíral stříbrem vykládaný meč, který si včera vypůjčil od Ehmishe.

Desa s Ossianem uzavírali mezeru v obraně a meči a štíty odráželi trojici nájezdníků. Získávali čas. Kern čerpal sílu z jejich

odhodlanosti a podpory. Znovu pevněji uchopil zakrvácený a slizký jílec Burokova meče.

„Až do konce!“ vykřikl.

„Do konce!“ odpověděl Reave jako první.

„Do konce,“ vykřikli nebo jen zašeptali ostatní. Někteří jen tiše přikývli. Vypadalo to, že všichni jsou odhodláni čelit bezvýchodné situaci. To Kerna potěšilo. Co mohl chtít víc tváří v tvář zoufalé bitvě?

Nahud’r sevřel Kernovo rameno. „Dnes se stal zázrak.“

Kern se chmurně pousmál a přikývl. Pak zamával širokým mečem a s divokým křikem se rozběhl proti nezadržitelně postupujícímu Grimnirovi.

Jeho vlci se mu divoce hnali v patách.

28

Daolovi v uších tepala krev a cítil její chuť ve vzduchu. Hluk bitvy a válečný pokřik ze všech stran zvyšoval jeho krvelačnost. Tětiva jeho luku zpívala a lehkým vánkem pozdního rána vysílala rychlou smrt.

Zarazil se jen na okamžik, když uslyšel náraz, se kterým se obě armády srazily uprostřed nevelké planiny. Praštění štítů a rohatých helmic, řinčení oceli. Křik raněných a divoký řev bojujících.

Od hrany srázu sem dolehl slábnoucí křik nešťastníka, který se zřítil do hustých mlh halících údolí Zlomené nohy.

Další šíp. A další.

Když Kern, Reave a ostatní vyrazili kupředu a on, jeho otec a Brig Dřevec zůstali vzadu, aby zasypávali přibíhající hordy šípy, připadalo mu, jako by mu v tu chvíli sjel z ramen hřejivý plášť bezpečí a on byl náhle vystaven chladu a temnotě.

Na přemýšlení ale nebyl čas. Co nejrychleji vytahoval připravené šípy ze země, nasazoval na tětivu, napínal a zároveň s dlouhým výdechem je vypouštěl.

Jeden za druhým.

Hydallan a Brig stejně úporně zasypávali vanirské řady svými šedými šípy. Občas se některý z nepřátel zapotácel a padl pod nohy svých spolubojovníků. Většina šípů nakonec končila ve dřevě nebo se lámala na okovaných štítech. Ale i to stačilo. Zmírnili tak úder proti Kernově skupině.

Kdyby mohl, vrhl by se Daol před svého přítele a postavil by se každému bojovníkovi, který by se odvážil přiblížit. Nebylo by to z vděčnosti za záchranu ani z dlouholetého přátelství. Teď už ne. Tento důvod by mohl mít před několika dny nebo týdny, kdy Daol začal chápat své zajetí jako trest za to, že byl tak slabý a opustil přítele. Ať by Kern nyní učinil cokoli, nemohl ztratit Daolovu podporu. Ani kvůli svému rozhodnutí hnát je za Vaniry.

Přes Taur, Cruaidh a Krvavý průsmyk.

Přes Callaugh a pak přes země Zlomené nohy, kde podnikli mnoho rychlých přepadů.

Ne. Nebylo by to kvůli přátelství. Bylo tam něco většího. Daol nedokázal přesně říci, kdy k tomu došlo – muselo to být po bitvě o průsmyk, určitě před setkáním s náčelníky Callaughu – ale stalo se to. Uvědomil si to ve chvíli, kdy následoval Kerna z kruhu loučí a byl připraven bojovat a zemřít, kdyby je Ros-Crana nebo Narach napadli. Myslel na to i nyní, když zasypával oblohu šípy a pořád – pořád! –jedním okem sledoval Kerna.

Začínal věřit legendě.

„Konec!“ vykřikl Daol, sklonil luk a tasil meč. Hydallan učinil totéž.

Daol stále držel tři šípy v zubech, ale udělal to, co ostatní. Bitva už neprobíhala v nepravidelné linii, ale roztříštila se do izolovaných skupin a jednotlivých soubojů. I když se občas skupina Vanirů sešikovala k prudkému a nečekanému výpadu, rozprskla se jako rtuť, když do ní udeřila těžká pěst Cimmeřanů spojených k protiúderu. Bitva se přelévala po zasněžené pláni od strmějících svahů až k hraně útesu spadajícího ke Conarchu.

Několik Vanirů prorazilo linie a Daol zasáhl toho nejbližšího jedním ze svých posledních šípů do břicha.

„Začíná tu bejt pěkně,“ poznamenal Hydallan a jediným přesným máchnutím meče proťal dalšímu nájezdníkovi břicho, které se rozevřelo jako přezrálé ovoce. Pobídl mladíky kupředu za zbytkem jejich skupiny, kde se bojovalo tělo na tělo.

Daol souhlasil, zvlášť když to vypadalo, že jen Kern a Ros-Crana udržují ostrůvky odporu uprostřed oceánu krve a bojové vřavy. Dál po pravé straně si všiml černovlasého vojevůdce, který udržoval pevně semknutou obrannou formaci kopiníků. Přes blyštivé hroty jejich zbraní se zatím nedostal žádný Vanir. Kern nebojoval takhle strnule, napadlo Daola. Jeho lidé zkrátka věděli, jak reagovat jako jedno tělo řízené jedinou vůlí. Bojovali společně, nepředháněli se, nenechávali se strhnout slepou odvahou.

Ale to z nich také činilo cíl.

„Grimnir!“ vykřikl Brig, který si nebezpečí všiml ve stejné chvíli jako Daol.

Jak slunce stoupalo a rozpouštělo předivo mlhy, ztratil Daol Grimnira z dohledu. Nebo ho prostě dočasně pustil z hlavy, aby si nemusel dělat starosti s ledovým obrem. Jeho strašlivý zjev dokázal vnést strach i do srdcí Cromových oblíbenců. Ten zvířecí obličej. Titánská síla, se kterou srážel muže na zem. Jeho žhnoucí oči Daolovi připomínaly Kernovy. Ale v těchto žhnul vražedný běs.

Grimnir se nyní valil bojištěm, asi jako kdyby se člověk brodil pomalým, mělkým potůčkem. Razil si cestu ke Kernovi a jeho smečce z údolí.

„A je to ještě horší," ukázal Hydallan mečem k východní straně bojiště, kudy se hnal mamut a sloupovitýma nohama drtil Cimmeřany.

Obrovské zvíře mělo v krku a zádech alespoň tucet šípů, ale pohybovalo se lehce směrem ke svému pánu, přivoláváno jeho řevem nebo snad nějakým tajemným smyslem. Po jeho boku běželi tři Ymirishové a přinejmenším tucet Vanirů. Nezastavitelná síla se hnala přímo na Kernovu malou baštu a dostávala je tak do kleští mezi sebe a Grimnira.

„Beru si ho," vykřikl Brig přes rameno a udělal krok směrem k běsnícímu mamutovi. „Běžte k Vlčímu oku."

Daol ho popadl za rameno a odtáhl k Hydallanovi. „Jdeme všichni," procedil mezi šípy, které stále svíral v zubech. „Kern přikázal držet se pohromadě."

Na řeči nebyl čas. Měli co dělat, aby se stihli stáhnout. Ale Brig Dřevec se prudce otočil tváří k Daolovi.

„Tedy to nebude poprvé, co se vzepřu rozkazu svého náčelníka." Ten náhlý výbuch překvapil jeho samotného stejně jako Daola. Zdálo se, že nazvat Kerna svým náčelníkem muselo být pro něho velmi obtížné.

„Když zůstanu, bude mimo Culův dosah." Zavrtěl hlavou, aby předešel otázkám. „Není čas na dohadování. Musím to udělat, Daole. Pro něho i pro sebe." Odstrčil Daola a prudce se rozběhl. „Běžte za Kernem! Běžte!"

Co se dalo dělat? Daol sotva stihl vyplivnout předposlední šíp. Natáhnout, zamířit a vypustit ho směrem k Brigovým zádům.

Zasáhl vanirského kopiníka do boku, těsně do podpaží v okamžiku, kdy se chystal nabodnout běžícího Briga.

„Nech ho běžet," řekl Hydallan a kopnutím uvolnil čepel meče z bezvládného těla. „Muž vždycky jedná podle svého. Vždycky."

On ano. A Daol věděl, že už si zvolil. Spolu s otcem se rozběhli ke Kernovi, aby u něho byli dřív než Grimnir. Než seveřanská hrozba zaútočí na jejich živoucího boha.

Dřív než všichni ztratí svého náčelníka – vyhnance.

Kern sledoval, jak se Grimnir se svou tlupou nejurostlejších válečníků žene k jeho skupince s divokostí hodnou legend o Ymirovi. Ve vyschlých ústech cítil hořkou pachuť. Ale žádný strach, přestože obr se k němu hnal s bezohledností, které se téměř nikdo neodvážil postavit. Ten, kdo to zkusil, dlouho nežil. Jedno švihnutí válečnou sekerou nebo drtivý úder palicí do štítů, a Grimnir opět vládl nad sněžnou plání potřísněnou krví.

„Ymirishové!" zařval. „Gorge! Rende!"

Přihnalo se několik bělovlasých válečníků, ale i dva bílí šavlozubí tygři se odtrhli od šarvátek, jako by je přitáhla neviditelná vodítka. Bílá noha chňapl po zadních nohách jednoho z nich a chtěl ho pronásledovat, ale musel ustoupit Vanirovi s mečem, který se před ním náhle objevil.

Obrovské šelmy se přimkly ke svému pánu. Vzápětí se vrhly na bojovnici, která se jim dostala do cesty. Jeden zabořil dlouhé zuby do jejího stehna. Druhý se jí zakousl do ramena, srazil ji na zem a zadními spáry rozpáral nešťastné ženě břicho.

Lesklé vnitřnosti se vyvalily na růžový sníh a žena s hrozným křikem umírala. Šelmy si jí přestaly všímat.

Hromový klín s Grimnirem v čele se hnal vpřed a zadupával do země životy udatných Cimmeřanů. Z boku na něj udeřila skupinka Cruaidhů a podařilo se jim srazit několik Seveřanů na zem. Řídnoucími cáry mlhy se mihlo kopí, zasáhlo jednoho z Ymirishů do hrudi a přibodlo ho k zemi, jako když rybář nabodává žížalu na háček.

To byla jen nepatrná škoda. A už vůbec to nemohlo zpomalit postup hordy. Hnalo se sem několik tuctů nájezdníků, jejichž oči krvežíznivě žhnuly a krev na čepelích ještě ani nezaschla. Bylo jich

příliš mnoho, než aby je Kernova skupinka dokázala zadržet. Příliš mnoho, než aby dokázali odolávat déle než několik máchnutí mečem.

Ale Kern vyzývavě pozdvihl meč. Reave, Nahud'r, Ossian, Finn, Mogh a Aodh ho následovali. Také aquilonský jezdec se šavlí a malým štítem byl ve střehu. Kern na něho téměř zapomněl.

Naštěstí pro ně všechny jeho jižanští bratři ve zbrani ne.

Obrátili koně a s napřaženými kopími zachytili nejprudší Grimnirův úder. Jako démoni pomsty bušili na křídlo, pronikali hloub a po dvou nabodávali muže na svá kopí. Jednomu se kopí zlomilo těsně za hrotem, stihl jeještě vytrhnout a úderem za ucho omráčit dalšího Ymirishe. Pak mu ratiště vylétlo z ruky.

Pobízeli koně vpřed a šavle dopadaly do obličejů, na ramena a zdvižené paže. Krev stříkala a muži křičeli bolestí. Do průrvy v Grimnirových řadách vběhlo několik callaughských bojovníků a jejich široké meče umocňovaly dílo zkázy.

To alespoň na chvíli zpomalilo severanský útok. Vlkovi muži využili jejich zakolísání a skolili několik nepřátel v předních řadách. Wallach Šedovous a Garret zabodli své meče do hrudi jednoho šavlozubého tygra. Bestie pomalu zmírala, ale pořád kolem sebe sekala a chňapala a snažila se dostat k Cimmeřanům.

Kern a Reave vyrazili společně, následováni ostatními. Jejich meče zasáhly stejný cíl a Vanira, který se připojil ke Grimnirovu útoku, skoro přesekly vedví.

Pak Grimnir s výkřikem připomínajícím vytí vichřice vyskočil do vzduchu, s palicí vysoko napřaženou. Ledový obr ji nechal dopadnout přesně mezi oči jednoho z koní. Z lebky zvířete zbyla jen změť mozku a úlomků kostí. Padlo bez hlesu.

Kern viděl, jak jeden Aquilonec vylétl ze třmenů a dopadl do podřepu, šavli ve střehu. Nic to nepomohlo. Kern byl příliš daleko, aby mu mohl pomoci, a musel se ohánět na všechny strany, aby si vytvořil trochu prostoru.

Grimnir máchl válečnou sekyrou. Její těžké ostří bez odporu prolétlo štíhlou čepelí šavle, prorazilo kuželovitou přilbu a celá jeho polovina zmizela v jezdcově lebce.

Grimnir se opřel nohou o mrtvolu, vyrval sekeru, vítězoslavně zařval a rozhlížel se po další oběti. Právě včas, aby uviděl Kerna, jak

dvěma krátkými bodnutími sráží jednoho z Ymirishů. Při třetím bodnutí vyjela čepel muži břichem a Kern ho ještě okamžik přidržel vzpřímeně, když ho uchopil za chumáč vlasů barvy kosti.

Po Kernově ruce stékala horká, lepkavá krev. Pustil muže na zem a zůstal stát ve stínu severského vojevůdce.

Grimnir ho převyšoval o délku paže a byl alespoň o deset kamenů těžší. Pod tlustou, strupovitou obrovou kůží se vlnily tuhé svaly. Páchl jako starý, hnijící led. Hrubé pletence vlasů s vpletenými řemínky a kousky stříbrných řetízků připomínaly mamutí srst a měly barvu sražené krve.

Jeho oči se leskly hněvem a měly stejnou chladně jantarovou barvu jako oči Ymirishů. Takové oči měl Kern i Bílá noha.

Rozevřel mordu plnou ostrých, vlčích zubů a zavrčel jako zvíře.

Pak Grimnir udeřil.

Kern jeho útok málem promeškal, protože nevěřil, že by se něco tak velkého mohlo pohybovat tak rychle. Válečná sekera přilétla z boku a Kern jí jen taktak stihl postavit do cesty štít. Drtivý náraz ho odhodil o několik kroků dozadu.

Znovu musel uskočit, protože vzápětí seshora dopadla válečná palice a zaduněla o zem. Od nohou jím projelo zachvění.

Kernův protivýpad byl příliš krátký a pomalý. Obr ho nenuceně odrazil a otočil Kerna kolem osy. Cimmeřan se přikrčil před dalším úderem a znovu zachytil palici štítem. Náraz ucítil až v hrudi a ruka se štítem zůstala bez citu a téměř k ničemu.

Kern ucouvl a nohama hledal v břečce a sněhu pevnější oporu.

Grimnir, který už odhadl jeho schopnosti, za ním postupoval s krutým úšklebkem v divoké tváři.

Vypadalo to, jako by se ti dva nacházeli na izolovaném ostrůvku. Kernova smečka bojovala po boku Callaughanů a Cruaidhů. Zadržovali největší síly, které proti nim Seveřané mohli vrhnout, nutili je k ústupu a nedovolovali, aby se dostali do této části bojiště. Bojovníci padali ranění, mrtví nebo umírající, ale každý z nich s sebou vzal alespoň dva nebo tři nepřátele.

Ale Kern nebojoval tak, aby porazil obrovitého Seveřana. Chtěl jen přežít. Čekal na svou smečku, aby pak společnými silami

ledového obra srazili. Reave zaútočil zleva, jeho mocné paže vedly široký meč. Ossian s Nahud'rem útočili zezadu.

To byl nejpříhodnější a možná jediný možný okamžik. Kern se vrhl vstříc nestvůře. Zamával mečem nad hlavou a udeřil na Grimnirův kryt. Jednou. Dvakrát.

Bušil do vojevůdce ze všech sil.

Získával čas pro Reavea a ostatní.

Ale ne dost. Grimnir drtivým máchnutím palice málem vyrazil Kernovi meč z ruky, pak kopl dozadu jako kůň a zasáhl Ossiana do břicha. Ten se okamžitě v předklonu zhroutil.

Nahud'r svým scimitarem sekl Grimnira z boku do nohy a potom dvakrát do zad. Údery následovaly tak rychle po sobě, že splynuly v jeden pohyb. Všechny rány byly hluboké, ale zdálo se, že Grimnir si jich sotva všiml.

Následoval půlobrat a úder obrovitou palicí. Nahuďr odlétl stranou a skončil u nohou dvou Vanirů, kteří přibíhali na pomoc svému legendárnímu vojevůdci.

Z malé smečky tedy zbyli dva. Změť rukou, nohou a čepelí. Muži bojující proti nestvůře, ale nikoli tupému zvířeti. Divoké, myslící stvoření, o jehož taženích se už dva roky vyprávěly legendy.

Vzdát se ale nechtěli. Reaveův široký meč se střetl s válečnou sekerou, až ocel zmučeně zazvonila. Jeho další výpad málem zasáhl obra do hrdla, ale ten se přikrčil a vrhl se vpřed.

Na Kernův široký meč, který mu projel hrudní kostí.

A zabořil se hluboko do obrovy hrudi.

Grimnir zavyl bolestí. Ledový obr ztuhl, vztyčil se, jeho válečná sekera dopadla na zem a Kern zůstal na okamžik viset na svém vlastním meči. Pak severský vojevůdce opřel svou válečnou palici o Kerna a shodil ho na Reavea. Spolu spadli do nevelké závěje.

Oba bojovníci mysleli, že je po boji a rychle se zvedli na všechny čtyři.

Vlastně to vypadalo, že celá bitva se dostala do vratkého bodu a zadržuje dech. Od Cimmeřanů zaznělo několik předčasných vítězných výkřiků a od vanirských tlup sem dolehl zklamaný řev. Šarvátky v blízkém okolí utichly a bojovníci se otočili ke svému

legendárnímu vůdci. Jako by je přitahoval nějaký strašlivý magnetismus. Vyčkávali.

Grimnir uchopil Kernův meč a zvolna a rozvážně, s divokým úsměvem, v němž se blyštěly jeho strašlivé zuby, si jej vytáhl z prsou.

Kernovy naděje se zhroutily a žaludek se mu stáhl, když Grimnir Nepřemožitelný, Nesmrtelný zaklonil hlavu a zařval.

Bylo to jediné slovo v cimmerštině.

„Zabíjejte!“

29

„Zabíjejte!“

Pak ještě v nevýrazné nordheimštině: „Ke mně! Ke mně!“

Brig Dřevec sebou trhl, když uslyšel ten řev a temný, rozkazovačný Grimnirův hlas se mu zabodl do mozku jako dýka. A znovu, když v odpověď z opačné strany bojiště zazněly rohy. Ohlédl se a viděl, že se Grimnirovy síly blíží ke Kernovu postavení a legendární vojevůdce stojí nad několika padlými bojovníky, s obrovskou palicí v jedné a cimmeřanským širokým mečem v druhé ruce.

Kerna nebylo vidět. Dokonce ani Nahuďra, jehož tmavá pokožka vždy bývala vidět zdaleka.

Daol se téměř ztrácel ve změti ostatních válečníků, mastifů a v chaosu boje. Brig ho našel jen proto, že to byl jeden z mála Cimmeřanů bojujících těsně po Kernově boku.

Brig jim teď nemohl nijak pomoci. Jediné, co mohl udělat, bylo zabránit mamutovi a druhému čaroději hnát se na pomoc obrovi. Musí je zastavit. Zpomalit. Nějak.

Brig se vyhnul několika skupinkám bojujících Vanirů a Cimmeřanů a co nejrychleji se rozběhl. Dýchalo se mu špatně, v hrdle ho škrábalo a pálilo.

Byl by minul skupinku Vanirů, dotírajících na trojici Cimmeřanů, kdyby jedním z trojice nebyl vysoký muž divoce se ohánějící dlouhým kopím. Hrot kopí probodl hrdlo jednoho z útočníků, jakoby jedním pohybem se otočil a proklál muže vzadu. Druzí dva Cimmeřané padli, ale každý s sebou vzal jednoho nájezdníka. Proti kopiníkovi teď stáli tři.

Gard Foehammer byl bezesporu dobrý. Ale bylo jich mnoho.

Nebyl čas uvažovat. Brig prostě jednal. Snad kvůli úctě, kterou k tomuto válečníkovi pocítil v Cruaidhů, nebo proto, že Kern by jistě pomohl. Možná z obou důvodů. Proklínal Kerna za to, že na něho zase musí myslet.

Ale hlas, který mu v hlavě opakoval *náčelník, náčelník*, byl jeho vlastní.

Protože byl příliš daleko, než aby mohl na Seveřany přímo zaútočit, vyrazil divoký pokřik, aby na sebe upozornil, a s mečem nad hlavou se k nim rozběhl. Napřažená čepel mířila k zemi a téměř se dotýkala jeho zad. Jeden z nájezdníků se otočil k novému nebezpečí. Brig se přikrčil, švihl mečem a hodil jej jako obrovskou dýku.

Ale ne proti Vanirovi, který k němu stál čelem. Těžký meč kolem něho prolétl a zasáhl do zad jednoho z mužů dorážejících na Garda. Síla úderu ho srazila na zem a život z jeho těla rychle unikal.

Gard neztrácel čas. Ranami do paže a ramena vyrazil druhému protivníkovi meč z ruky a proklál jej kopím s hrotem z modrého železa. Okamžitě je vytrhl z rány, otočil se a hodil jím jako oštěpem.

To zasáhlo muže, který se hnal na neozbrojeného Briga, přesně do kříže. Muž upustil meč a zhroutil se do sněhu a krvavé břečky. Brig k němu přiskočil a kolenem mu tvrdě přiklekl týl. Hlasitě to křuplo a bolestné skučení ustalo.

„Máš Cromovo oko," poděkoval Foehammer s uznáním za odvážný útok na prvního Vanira a podával Brigovi hozený meč.

„Ještě není konec," zafuněl Brig lapající po dechu. V ústech měl pachuť krve a cítil její měděný pach. Uviděl šíp zabodnutý v zemi, zasunul meč do pochvy a sundal z ramene lovecký luk. „Mamut."

Gard vzhlédl a když viděl, jakou spoušť zvíře působí v řadách Cimmeřanů cestou ke svému pánovi, přikývl. Pomohl Brigovi vstát a oba se rozběhli zpět do bitvy. Gard byl rychlejší. Brig cestou vytrhl ze země šíp. Neměl žádné praskliny a jeho zubatý hrot byl stále ostrý.

Celkově to vypadalo, že smíšená armáda Cimmeřanů má navrch nad Ymirishi a jejich mastify. Bojovali za svoji zemi, mstili se za léta bezohledných nájezdů a neměli co ztratit. Ale mnoho Seveřanů rozdrobilo bitvu do menších šarvátek podél okraje srázu a tady stálo válečné štěstí spíše na jejich straně.

Nejurputnější boj se soustředil kolem Grimnira, ke kterému se jeho bojovníci stahovali jako železné piliny k magnetu. Ledový obr

postupoval vpřed, máchal zbraněmi a zatlačoval muže před sebou k okraji srázu.

O něco blíže mamut vrazil do skupinky Callaughanů, rozprášil je údery hlavy a chobotu a zadupal do země. Kdo se dostal příliš blízko, byl zasažen šlehajícími úponky mlhy a dýmu, které vystřelovaly své ostnaté důtky. Oslepení muži buď rovnou zmírali ve spárech zlovolných kouzel, nebo se stávali snadnou potravou vanirských mečů.

„Ros-Crano!“ vykřikl Gard Foehammer.

Běžel o několik délek před Brigem. Ukázal kopím stranou, kde callaughská vojevůdkyně shromažďovala své kopiníky. Vraceli se ke Kernovi, ale byli přímo v cestě mamutovi a příliš pomalí. Až si nebezpečí všimnou, bude pozdě jednat.

„Ne!“ vykřikl Brig, když Gard změnil směr, protože měl za to, že Callaughané nebudou v tuto chvíli potřeba. Zpomalil, a to ho stálo další tucet kroků, protože Gard ještě znásobil své úsilí.

Náčelnice si možná nevšimla blížícího se mamuta, ale nějak zřejmě zaslechla Gardův výkřik a rozhlédla se. Zamávala kopím nad hlavou.

Brig sledoval, jak se sprintující Gard rozpřáhl, odrazil se jednou nohou a všechnu svou rychlost a sílu vložil do hodu. Kopí se vzneslo do vzduchu v ladném oblouku. Ani se nezachvělo. Na vrcholu dráhy zpomalilo, sklonilo hrot k zemi a s opět se zvyšující rychlostí začalo klesat. Brigovi se zdálo, že hod je příliš dlouhý a kopí dopadne před mamuta, ale Gard počítal s jeho rychlostí a hrot se zabořil hluboko do boku zvířete.

Mamut divoce zatroubil bolestí a upozornil tak Ros-Cranu, jak blízko se k ní dostal. Spolu s trojicí svých mužů se otočila a zamířila s nimi k mamutovi, zatímco ostatní dál bojovali s Vaniry.

Gard se k nim připojil, stále několik tuctů kroků před Brigem, který s rostoucím údivem sledoval smělý útok.

Ať náhodou, či záměrně, ocitli se na opačné straně mamuta než Ymirishové a čaroděj. Získali tak nějaký čas – i když se jednalo jen o okamžiky – než proti nim mohl vyslat temnou mlhu. Jeden z mužů skončil pod sloupovitýma nohama zvířete, ale Gardův meč a kopí

kopiníků mu způsobovaly hluboké rány. Ohromné zvíře už nemířilo ke Grimnirovi a Kernovi.

Hnalo se přímo na Briga Dřevce.

Mamutova zranění byla sotva smrtelná, ale snad Gard s Ros-Cranou získali pro Kerna a jeho vlky alespoň trochu času. Možná za to budou muset zaplatit. A možná i Brig, který právě založil šíp na tětivu a napjal luk. Teď poprvé si přál, aby měl tuhý seveřanský válečný luk. Mohl by tak vyslat šíp po mnohem plošší dráze. Ale bylo to jen prchavé přání. Stejně pomíjivé jako myšlenka, že se dožije konce bitvy.

Dýchal klidně, oči měl otevřené, nemrkal. Brig vedl hrot šípu mezi bojujícími a náhle ztuhl. Nedokázal se pohnout. Jak sledoval dusajícího mamuta, všechno před ním leželo jako na dlani. Země se otřásala. Viděl Ymirishe napadené skupinou Cruaidhů v temně rudých kiltech. Viděl temné, olejovité chomáče pronikající zbytky mlhy a šlehající po Foehammerovi, který s bolestným výkřikem uskočil zpět a zakrýval si rukou oči.

Sledoval černou, sazovitou mlhu až k čaroději, který se krčil za mamutovým bokem a napjatě pozoroval callaughské kopiníky, Ros-Cranu a Foehammera.

U těch dvou viděl Brig něco, po čem sám toužil. Nesobeckost, jistotu a přesvědčení o tom, co je dobré pro klan a náčelníka. Ale rozhodující pro něho nakonec bylo to, že nezpochybňovali náčelníkovy rozkazy. Nikdy by o nich nepochybovali tak, jako on pochyboval o Culových příkazech, když ho poslal za Kernem Vlčím okem.

Cul spatřoval v Kernově jednání urážku cti gaudského náčelníka. Ale než aby to vyřešil sám, poslal někoho jiného. Vraha! Poslal Briga Dřevce, který tak dával v plen vlastní čest bez ohledu na to, komu sám dával přednost.

Jestli Culovi, svému právoplatnému náčelníkovi, který by po něm něco takového neměl žádat, nebo Kernovi, vyhnanci, který by o to nikdy nepožádal.

Pak tedy dává přednost Kernovi, který si vydobyl úctu, již Cul považoval za samozřejmou!

Mamut se hnal na Briga, troubil vzteky a bolestí, jeho sloupovité nohy tepaly zemi, ale lučištník se ani nezachvěl. Opeření šípu ho šimralo na tváři. Naposledy se zvolna nadechl. Plynule vypustil šíp.

Sledoval, jak minul mamutovy huňaté plece.

Zabodl se do čarodějovy hrudi, přímo do vytetovaného žlutého oka. Ymirish se otočil a padl mrtev.

Brig téměř neslyšel Grimnirův divoký řev, když si obr uvědomil čarodějovu smrt. Uvědomoval si jej jen podvědomě, stejně jako poslední Foehammerovy výkřiky a olejovitou mlhu, která se rozplývala, jako by ji rozháněl svěží vánek.

To byly poslední útržky bitvy které viděl, než ho mamut dohnal.

Kern viděl, že teď, když Grimnir zaměřil svou obří sílu na něho, má jen nepatrnou naději. Žádná lest ho nezachrání.

Grimnir odhodil Burokův meč na zem a s divokým vztekem v očích ho roztříštil jediným úderem válečné palice. Hledal válečnou sekeru, která mu vyklouzla, a přitom odmrštil Reavea, jako by to byla dětská hračka. Boční úder palice nadzdvihl Kernova přítele a poslal ho obloukem do chumlu bojujících Vanirů a Cimmeřanů.

Kern nečekal, že ho ještě někdy uvidí.

Drsný pokřik Vanirů, který se zdvihl, když si jejich vojevůdce vytáhl meč ze srdce, málem Cimmeřana připravil o zbytky sil. Během následujících okamžiků zahynulo několik bojovníků, protože nedokázali odolat posilám přibíhajícím ke Grimnirovi. Jedním z nich byl i Garret, který podlehl zubům druhého Grimnirova šavlozubého tygra.

Mnoho z Kernových bojovníků bylo na zemi, ale většina z nich žila, protože je chránili jejich přátelé. Aodh a Wallach dávali pozor na Nahud'ra, který byl sice zmatený a celý od krve, ale hýbal se. Starý Finn s Ashulou zvedli Ossiana a odtáhli ho stranou a tvrdohlavý Mogh stále bojoval zády k Dese. Dokonce i Daol se vrátil. Posledním šípem zasáhl jednoho z Ymirishů přímo do oka. Ale zbývalo ještě mnoho mužů. Příliš mnoho. Nad bojištěm se vznášel hutný pach krve a vnitřností a Kernovi každou chvíli uklouzly nohy po obsahu střev, když pod sněhem hledal oporu. Vytrhl svůj krátký meč a podařilo se mu zasáhnout Grimnira do paže a do prsou, ale nebylo to nic platné. Sotva to mohlo obrovi nějak

ublížit, když si nevšímal ani předchozího hlubokého zranění na hrudi, ze kterého se stále řinula krev.

Čepel meče mířící mu na hlavu se odrazila od jeho štítu a úder ho postrčil vpřed. Vzápětí se vzduchem mihla palice a Kern musel uskakovat zpět.

Několik Callaughanů a Cruaidhů mu běželo na pomoc, zatímco zvolna ustupoval, zády ke srázu. Doufal, že Grimnir snad musí spadnout dřív, než budou Vanirové poraženi. Ale bylo příliš pozdě a naděje nepatrná.

Grimnir se otočil a uvítal Kernovy posily strašlivými údery. Odrazil je, aby se na ně vzápětí vrhli Ymirishové a vanirští nájezdníci; Sehnul se pro svou válečnou sekeru. Kern pak viděl, jak ji zasekl do prsou jednoho z Cimmeřanů.

Kernovi se přitom naskytl pohled na jeho široká, svalnatá záda. To byla jeho další šance. Rozeběhl se a přitom málem přišel o ruku, když po něm divoce chňapl sněhobílý šavlozubý tygr.

To stálo Kerna několik drahocenných okamžiků. Prudce se stočil, ale čelisti zachytily jeho potrhanou halenu a zuby zanechaly na paži dlouhé škrábance.

Mohlo být ještě hůř, nebýt Bílé nohy, který se, vydrážděný všeobecným proléváním krve, na šavlozubého tygra krvežíznivě vrhl. Podle krvácejících šrámů a hlubokých ran ani on nestál stranou boje. Nebylo možné poznat, jestli je utržil v šarvátkách s mastify nebo nájezdníky.

Ale šavlozubého tygra si vlk zcela jistě pamatoval. Napadl šelmu z boku a pomáhal Kernovi, jako by bojoval se svou dávno ztracenou smečkou.

A když se tygr otočil, aby se zakousl svými dlouhými špičáky vlkovi do plece, proklál mu Kern hrdlo.

V tu chvíli vlk zběsile zavrčel a vrhl se na něho. Kern byl jeho náhlou divokostí tak překvapen, že se ani nepokusil pozdvihnout meč.

A to bylo jen dobře, protože statný vlk prolétl kolem Kerna a zakousl se do zápěstí Grimnirovy ruky třímající válečnou palici. Grimnir zařval více vzteky než bolestí, protože musel palici pustit,

když se snažil vlka setřást. Ale Bílá noha držel, aby Kern mohl přiskočit a vrazit meč do obrova boku.

Dvakrát… třikrát… čtyřikrát.

Grimnir tentokrát řval bolestí, ale ani teď to nebyl smrtelný chropot. Ohnal se válečnou sekerou a udeřil do Kernova štítu. Znecitlivělé prsty a ochromená paže nedokázaly už štít udržet.

Pak ledový obr švihl druhou paží, konečně se mu podařilo odtrhnout zakousnutého vlka a mrštil jím na blízkou hromadu kamenů, kde zvíře zůstalo nehybně ležet.

Hned nato se zdviženou sekerou zaútočil na Kerna.

Ještě dříve, než udělal první krok, se však otočil a zařval. Nebyl to vztek ani výzva, ale čirá bolest. Zrakem prohledával bojiště a hledal. Někoho…?

Podle vítězného křiku, který sem doléhal z druhé strany bojiště, se Kern domýšlel, že byl zabit další Grimnirův čaroděj. Ten okamžik musel využít. Přiskočil k obrovi a jeho krátký meč se jako hbitá zmije zabodával do Grimnirova boku a hrudi.

Nepomohlo to o nic víc než předchozí hluboká rána do srdce. Grimnir ho odhodil otevřenou dlaní. Bylo to, jako by Kerna přes polovinu těla udeřil kmen stromu. Jako splasklý měch odlétl do mělké závěje. Plival krev a ztěžka se zdvihal na všechny čtyři. Podřepí, ale to už Grimnir máchal sekerou a hnal se po něm, aby ho dorazil.

Kern jednal instinktivně. Bylo mu jasné, že výhodu obrovy ohromné síly a dlouhých paží vyrovná jen tehdy, když se dostane těsně k němu. Rychle sklouzl dopředu, uhnul před sekerou a narazil přímo do obra. Celý krátký meč vrazil až po jílec mezi jeho široká žebra. Neudržel se však a odražen silou a rychlostí Grimnirova výpadu odkutálel se k okraji srázu.

Kern věděl, že je konec a že má ke svým přátelům poslední povinnost. Poskytnout jim šanci, aby ještě zvrátili bitvu, nebo alespoň zachránili holé životy.

Dát Ehmishovi možnost vybojovat si svůj vlastní život. Umožnit Daolovi najít Reavea a snad i Desu.

Dát Cimmerii šanci, než ji celou zaplaví vanirští nájezdníci.

Kern popadl jílec svého meče a Grimnirovo zápěstí a zatáhl. Teď balancovali na okraji srázu, nad příkrovem mlhy halícím dno strže kdesi hluboko, hluboko pod nimi.

Pak jen stačilo odrazit se. Stačilo dát do odrazu jen trochu více síly, a ledový obr za ním přepadl přes hranu útesu.

Grimnir Nezranitelný s ním padal vstříc smrti.

Epilog

Temnota tížila Kernovy údy a dusila ho. Nemohl dýchat, aniž by cítil chuť sražené krve, které měl plný nos. Tvář měl přitisknutou ke chladné, tvrdé skále a mráz jím pronikal do míst, která nikdy nepoznala teplo.

Zdálo se, že je nepoznají ani ve smrti.

Někdo se na něho díval. Cítil chladný pohled něčích očí. A slyšel šepotavé hlasy, pronikající pod divokým vytím valkýr. Asi jeho přátelé provázející ho ve smrti. Jeho vlčí smečka. V temnotě a chladu kolem sebe slyšel jejich opatrné kroky. Jejich prsty byly chladné jako mrtvá skála, na které ležel. A působily bolest. Zakusovaly se mu do duše a mysli, jako by mu chtěly obojí vyrvat z těla.

„Zlomené?“ zaskřípal jeden z hlasů.

„Řek bych, že ne,“ zakrákal druhý do vytí větru a skrytých nočních běsů.

Byl povědomý.

Veliká, hrubá ruka ho popadla za bradu a zakývala mu hlavou zepředu dozadu. Krkem mu projela ostrá bolest a ve všeobjímající tmě se roztančily jiskřičky. Ty drsné prsty nemrazily ani nezpůsobovaly bolest. To jen ty, které mu mačkaly ruce a boky, kde měl sedřenou kůži.

„Vypadá líp.“

Kern začínal mít podezření, že nakonec možná ani není mrtvý.

Přinutil se otevřít jedno oko. Nad ním se vznášel široký, rozmazaný obličej. Chvíli mu trvalo, než zaostřil. Uviděl oválnou tvář rámovanou rozcuchanými tmavými vlasy slepenými krví a špínou. V Reaveových ledově modrých očích četl vyčerpání a starost. Ústa měl pevně stisknutá a na horním rtu mu zasychala krev vytékající z přeraženého nosu.

„Musíme bejt mrtví,“ zakrákal Kern ztěžka. „Všichni. Někdo tak hnusnej nemůže bejt naživu.“

Chtěl znovu zavřít oči, ale drsné ruce ho popadly za ramena a halenu a zvedly ho. Bolest mu vystřelila ze zad do boku, končetin, zkrátka všude. Cukl sebou, krátce a trhaně se nadechl a odstrčil ty ruce, aby mohl vykročit po svých.

Jeho přátelé ho nešetrně přitiskli ke skále.

„Ne tak rychle," varoval ho Daol. „Stačí jeden krok."

Tentokrát se podíval mnohem pozorněji a dal unavené mysli čas, aby si srovnala, co vidí. Všichni tři se nacházeli na úzké skalní římse pod hranou srázu, z něhož se vrhl dolů. Z podřepu viděl, jaký kus musel proletět. Svah byl příkrý, ale ne kolmý. Trčící kameny a polámané křoví z něho cestou jistě sedřely slušný kus kůže. Když ale vzal v úvahu, že ho bolí úplně celé tělo a od hlavy až k patě je samá krev, změnil názor.

Musel to být víc než slušný kus.

Valkýry pokračovaly ve svém vytí, ale temnota se stáhla kamsi na hranici podvědomí. Kern dovolil svým přátelům, aby ho postavili na roztřesené nohy. Všichni tři se opírali o skalní stěnu, kousek od srázu spadajícího do hlubokého údolí. Bylo pozdní odpoledne. Mlha se už rozptýlila, ale ve vzduchu visel řídký kouř, protože v okolí Conarchu stále ještě dohořívaly stromy a několik nechráněných stavení. Saze a štiplavý zápach se mu v ústech mísily s pachutí krve.

Přes tiché zvonění v uších Kern slyšel, jak se vytí valkýr změnilo ve vzdálené, chmurné troubení vanirských rohů a mnohem bližší vytí velikého vlka. Se značným úsilím setřásl temný závoj ze své mysli a popadl Daola ze rameno.

„Co Vanirové? Armáda Seveřanů? A Grimnir?" Ne, ti ho vlastně příliš nezajímali. Pokud jsou jeho přátelé tady, mnoho věcí se tím řeší samo. Ať tak či onak. „A naši?" zeptal se důrazněji. „Kdo přežil?"

„Zdá se, že jsi na tom dobře," konstatoval Daol a dodal směrem k Reaveovi: „Říkal jsem ti to."

„My jsme taky měli dost štěstí. Wallach Šedovous přijde o ruku – stejně mu ji skoro usekli. Nahuďr má pár zlomených žeber. Starý Finn už asi nebude chodit a Garret je dost zle pokousaný. Ale jinak jsme to přežili jen se spoustou modřin, šrámů a ztrátou krve." Musel

si všimnout jeho nedůvěřivého výrazu. „Všichni, Kerne, dostal jsi nás z toho.“

Ozvalo se další divoké zavytí. Reave vyslal kletbu do ledového větru, který mu hnal vlasy do očí. „I ten zatracenej vlk se dožije příštího dne. Co se sebral, chodil kolem srázu, čumák u země a strašlivě kňučel. Zůstal tam, i když většina armády pronásledovala Vaniry, co přežili.“

Ukázalo se, že když Vanirové viděli, jak jejich legendární vojevůdce a nepřemožitelný válečník padá ze srázu, natolik to otřáslo jejich morálkou, že někteří se okamžitě dávali na útěk. Jako by z nich spadlo nějaké kouzlo.

Kerna později napadlo, že to možná nebylo tak daleko od pravdy.

S otázkami na ledového obra čekal, dokud nebyli bezpečně na vrcholu srázu. Byl to dlouhý výstup, zvlášť po takové drsné cestě dolů, ale kromě rozsáhlých odřenin a naraženého krku byl Kern v pořádku.

Aby Cimmeřan nevylezl takový kousek, musel by na tom být podstatně hůř.

Na několika místech vyrostly pohřební hranice, na které byla naházena těla Seveřanů. Jediný obřad, který jim vítězové dopřáli, bylo několik seknutí mečem a následné nabodnutí hlavy na kůl. Samostatnou řadu kůlů zdobily hlavy Ymirishů. Bylo jich celkem sedmnáct, vlasy měli slepené krví a žluté oči i ve smrti upřeně zíraly před sebe.

Tam našli Briga Dřevce, Garda Foehammera a Slaina Tesáka. Brig vypadal stejně potlučený jako Kern; hruď a ramena měl plné zarudlých modřin. Gard měl obvázané oči a obličej plný rudých, bolestivých puchýřů.

„Pořád žiješ, Kerne Vlčí oko.“ Tesák měl jednu ruku v pásce, ale jinak vypadal v pořádku. Ve druhé ruce svíral kopí klanu Cruaidhů s liščím ohonem.

„Pořád žiju,“ připustil Kern, přestože se tak necítil.

Slunce už rozpustilo všechnu mlhu a zahnalo mráz. Stálo nízko na západním nebi a jeho paprsky se odrážely od zasněžené pláně. Přesto si Kern říkal, že konec zimy už nebude daleko.

Na rozdíl od Grimnirovy hrozby.

„Našli jsme jen stopy,“ oznámil Ossian, který se vrátil s ozbrojeným oddílem od paty útesu. „Stopy samotného vojevůdce a alespoň padesáti mužů. Šli na jih od Conarchu.“ Krátce pohlédl na Tesáka. „Ros-Crana se už vrátila, aby dohlédla na bezpečnost Callaughu.“

„Proč ne náčelník Narach?“ zeptal se Kern, protože vycítil, že Ossian něco neřekl.

„Je mrtvý,“ odpověděl Gard. Jeho hlas byl naplněn bolestí, ale snažil se mluvit klidně. „Odnese tělo svého bratra do vesnice, aby ho mohli připravit pro Pole náčelníků.“

„Nepochybuji, že až po tom, co bude jmenována náčelnicí,“ ozval se Reave a v jeho hlasu byla patrná úcta. „Zatracená ženská!“ ulevila si Desa a uštědřila mu pořádný záhlavec.

Nikdo se ale nezasmál. Zranění a myšlenky na ztrátu tolika skvělých bojovníků byly ještě příliš čerstvé. Ale pár trpkých úsměvů se přece jenom objevilo. Kern pokývl Tesákovi na rozloučenou, poodešel zpět k okraji útesu a zadíval se do hlubiny, kam se zřítil s Grimnirem v závěsu.

Raději měli oba zemřít. Bylo by to tak lepší. Pro Cimmerii určitě.

Nejdříve se k němu připojili Daol a Hydallan. Pak Reave, Desa a Ossian. Ostatní pak kulhali po jednom či po dvou, jako samotáři přilákaní voláním smečky. Chyběl jen Wallach Šedovous, kterého zanechali šamanovi, jenž se staral o raněné a o Ehmishe.

Ale všichni byli naživu. Crom dozajista obdařil Kernovy bojovníky velikou silou a mimořádnou vůlí k životu.

„A teď?“ zeptal se Reave. Zdánlivě jednoduchá otázka neměla po tolika týdnech putování a bojů jednoduchou odpověď.

Teď. Teď bylo na Kernovi, aby rozhodl. „Ještě jsme neskončili. Ne dokud Grimnir žije a Vanirové napadají Cimmerii. Bude na nás útočit znovu a znovu. O tom nepochybuji.“

„Tak ho budeme pronásledovat a bojovat s ním na jeho území,“ zlostně zavrčela Desa. Všichni souhlasně pokyvovali hlavami.

„Ne,“ odpověděl Kern a rozhlížel se, dokud nespatřil, co hledal. V polovině zlomené kopí zabodnuté do země. Hrot mělo v pořádku. Bylo celé pokryté krví, ale v tuto chvíli bylo jedno, jestli je Cimmeřanů, nebo Vanirů. Bylo podobné tomu, jakým Gard

Foehammer svolával údolní klany. Symbol, který by měl každý cimmerijský náčelník brát v potaz. „Odneseme ho k dalším klanům. Musejí vědět, že nebezpečí je stále větší. Že je čas zaútočit proti Vanaheimu.“

„Kolika?“ zeptal se Brig a těkal pohledem z kopí na Kerna Vlčí oko a zpět. „Kolika klanům?“

Ale Kern měl oči jen pro západní obzor. A průsmyky do Vanaheimu. „Všem,“ řekl nakonec.

„A nejdřív domů.“

Loren L. Coleman

Američan, spisovatel a herní designér, narodil se v Longview ve státu Washington, vystudoval matematiku a výpočetní techniku, následovalo šest let služby v americkém vojenském námořnictvu. Do fantastiky vstoupil povídkou **Notes to an Historian** (1996) v antologii *Buried Treasures* (ed. Jerry Oltion), která vznikla shrnutím povídek prodaných do časopisu *Pulphouse* a po ukončení jeho činnosti nevydaných.

Pro herní společnost FASA začal psát romány ze světa Battletechu, v němž je popsán boj obřích strojů budoucnosti řízených lidskou posádkou. Patří sem tituly **Double-Blind** (1997), **Binding Force** (1997), **Threads of Ambition** (1999), **The Killing Fields** (1999), **Illusions of Victory** (2000), **Flashpoint** (2001), **Patriots and Tyrants** (2001), **Storms of Fate** (2002) a **Endgame** (2002). S romány ze série Dark Age – **A Call to Arms** (2003), **By Temptations and by War** (2003), **Blood of the Isle** (2004), **Sword of Sedition** (2005) a **Fortress Republic** (2005) – vstoupil do obdobného světa herní společnosti WizKids, která spravuje univerzum her MechWarrior. Světům Battletechu a MechWarrioru se věnuje i coby herní designér a autor manuálů a příruček. V tomto směru pracoval i na hrách ADďD,

Earthdown a Underground. Nezůstal však pouze u stolních her, podílel se i na vývoji řady počítačových titulů, ať už ze série MechWarrior či samostatných Formula Gun nebo Alien Prey.

Vraťme se však k románům, z těch nám zbývá jmenovat ještě Magic: The Gathering – **Bloodlines** (1999) a VOR – **Into the Maelstrom** (1999), obě zpracované opět na motivy RPG her, z nichž ta první je světově proslulou hrou karetní. Opomenout nesmíme ani dvojici ze světa Crimson Skies – **Rogue Flyer** (2000) a **Falcon's Prey** (2001), kde zabrousil do jakéhosi alternativního světa 30. let minulého století, kdy se na obloze střetávají podivuhodné stroje v oslepujících vzdušných bitvách. Do populárního vesmíru seriálu Star

Trek zavítal v sérii elektronicky vydávaných příběhů *S. C. E.* (Starfleet Corps of Engineers): **The Demon-Book 1** (2003) a **Book 2** (2004), které napsal ve spolupráci s Randallem N. Billsem. Knižně tyto příběhy vyjdou jako součást souboru **Aftermath** (2006). Pomalu se dostáváme k trilogii **Legends of Kern** (Legendy Kernu) **– Blood of Wolves** (2005, č. Vlčí krev/Triton 2006), **Cimmerian Rage** (2005, č. Hněv Cimme-rie/přip. Triton) a **Songs of Victory** (2005, č. Písně vítězství/přip. Triton) z volně propojeného cyklu **Age of Conan** (Conan a jeho věk). Coleman byl k projektu přizván jako autor trilogie z Conanovy rodné Cimmerie. Vedle toho vznikají ještě další série – trilogie *Anok, Heretic of Stygia* (Anok, kacíř Stygie) od J. Stevena Yorka, *Aquilonia, Soldier's Quest* (Aquilonia, Vojákův příběh) od Richarda A. Knaaka, a *The Marauders* (Plenitelé) od Jeffa Mariotta.

Celého cyklu se časem dočkáte i v českém překladu, což je rozhodně vítanou pozvánkou do světa proslulého barbara Conana. Můžete se těšit nejen na známá místa, ale v posledně jmenované trilogii se dostane i na dosud nenavštívené země Hyborského věku. Podrobnější informace najdete na oficiálních stránkách www.conan.com/aoc

Martin Šust

Loren L. Coleman Vlčí krev
Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006 jako svou 902. publikaci, v edici TRIFID svazek 161.
Vydání 1.
Z anglického originálu Blood of Wolves
přeložil Zdeněk Uherčík. Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný. Grafická úprava obálky Dagmar Krásná. Redakce Dita Váchová. Autorský medailon Martin Šust. Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.
ISBN 80-7254-791-7 www.triton-books.cz
Doporučená prodejní cena 209,– Kč (členové SFK TRIFID 149,– Kč)